GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

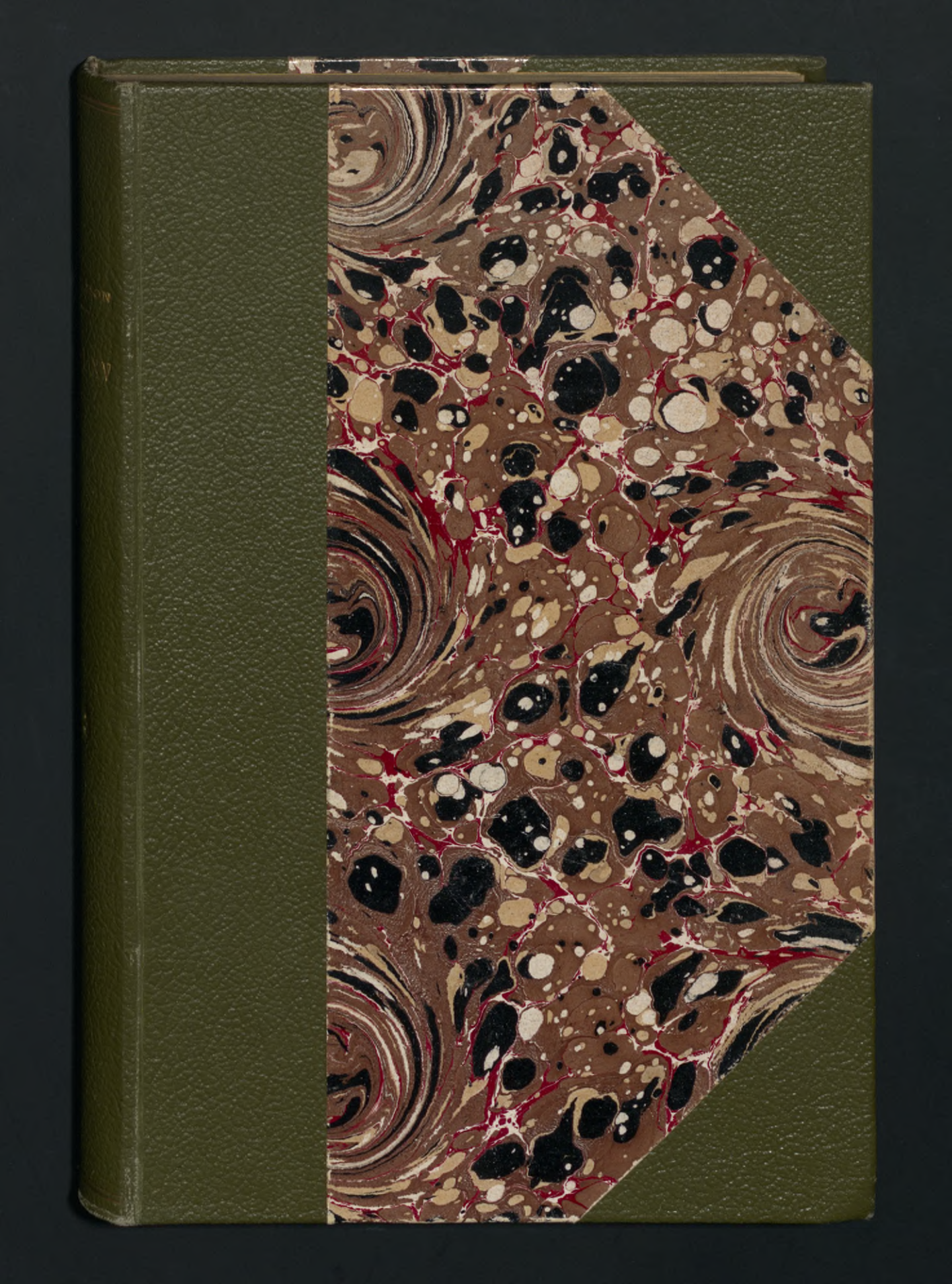

Litt.
Sv.

[Kerfve, Axel]

CARL XV

KVINNORNAS KUNG.

ROMANTISERADE SKILDRINGAR FRÅN 1860-TALET

AF

ERIK AXELSSON. [pseud.]

RIKT ILLUSTRERADE AF **E. Å.**

TREDJE DELEN.

STOCKHOLM
E. A. WEIJMERS' BOKFÖRLAG
1898.

STOCKHOLM
GULLBERG & HALLBERGS TRYCKERI,
1898.

FÖRSTA KAPITLET.

Falske pastorn.

Amalia Sjöblad hade lefvat i beständig oro allt från den afton, då den ur Demirgians terzerol förlupna kulan träffat Silfvercreutz.

Genom eget förvållande hade hon varit nära att grusa sina egna planer. Hennes ställning som ung och rik enka syntes allt mer blifva kringskuren af det stormande lif, hon ända från uppkomsten till hufvudstaden kastat sig in uti. Den ansenliga förmögenheten hade raskt smultit samman, hennes moraliska anseende hade likaledes decimerats betydligt, och hvad fägringen beträffade, kunde den dag ej vara allt för aflägsen, då man ej längre skulle tillskrifva henne begreppet »strålande» i de samtal, som bland stadens eleganta vivörer och järfva-habituéer ofta rörde sig om hennes extravaganta person. Den duell, som dertill kommit emellan — också den såsom en följd af hennes lättsinne — syntes nu vilja grusa äfven hennes sista förhoppning att ej allt för snart duka alldeles under.

Endast genom ett snart inträffande giftermål med den aktade major Sllfvercreutz syntes hon nu kunna resa sig

på nytt. Utgången af duellen — som egentligen blef en olyckshändelse — hade emellertid ställt sig i hennes väg äfven beträffande giftermålets förverkligande. Majorens sjukdom syntes bli långvarigare än man först hade trott, och om hans nuvarande tillstånd visste Amalia knappast det minsta, sedan all hennes förbindelse med den sjuke afbrutits, på grund af läkarens och äfven major Bährenrahms inrådan. Den gamla trotjenarinnan Karna var det omöjligt för Amalia att få ett enda ord af rörande majoren. Till och med erbjudandet af en storartad dusör för medgifvandet att endast ett ögonblick få betrakta den sjuke när han sof, hade Karna afvisat med förakt.

Det var under intryck af all denna otur, som Amalia en eftermiddag skickade upp den biljett, hvilken ställde Silfvercreutz mot ett afgörande antingen — eller.

Med oro väntade hon nu hans svar. Nervöst mätte hon golfvet med sina små sidentofflor, och hvarje steg, hon hörde i trappan, gaf ny näring åt det hopp, som dock genast byttes i missräkning.

En obestämd förkänsla af, att något viktigt förestod, manade henne dock, att ej följa en annan impuls, som drog henne till, att rörande denna sak skaffa sig en afgörande konsultation med den förslagne auditör Lowin. — Den beundran, som denne gamle »lagtolkare» lagt i dagen för Amalia, sade henne äfven, att i affären Silfvercreutz-Sjöblad, vore Lowin långt ifrån rätte mannen att ordna förvecklingarna till hennes och majorens favör. Med qvinnans vanliga skarpsynthet när det rör sig om hjärteangelägenheter hade Amalia snart märkt, att auditören hade ett godt öga till hennes hand. Hon var ej heller nog sjelfvisk att tänka sig, att denna beundran endast gälde hennes person, utan att äfven hennes förmögenhet — hvars egentliga storlek hon uppskattade till långt större proportioner än den verkligen nu egde efter en tids grundliga åderlåtningar — hade stor roll deri.

Med Amalia Sjöblads sorglösa sinnelag, som alltid är något utmärkande för qvinnor af hennes naturelle, hade

hon länge vaggat in sig i att fägring såväl som guld vore outtömliga för henne. Dessa båda mäktiga faktorer hade i oinskränkt mått stått henne till buds allt sedan hennes mans död, och voro i fullt harmonisk proportion med hennes lust att lefva, här synonymt med att njuta. Missräkningen att ej få ett adligt namn — hvilket föresväfvat henne allt ifrån hennes samvaro med major Silfvercreutz, under bouppteckningstiden efter handlanden Sjöblads död — hade med den inträffade olyckshändelsen i Solnaskogen kommit likt ett plötsligt och oväntadt slag, som all hennes snarfyndighet ej kunnat parera. Tanken, som vuxit sig ut till en fix idé, syntes med ens blifva gäckad, och med detta hade äfven ögonen blifvit öppnade för hur kritisk hennes belägenhet snart nog måste blifva. Ty, som sagdt — Amalia Sjöblads moraliska anseende hade under några få månader genom lifvet på Järfva fått nära nog obotliga skavanker. Hennes enda räddning vore giftermål med en i allo oförvitlig man.

Allt detta flög för henne med jagande hastighet, när hon nu, väl för tionde gången, gick att möta det bud, hvars steg hon åter tyckte sig förnimma i förstugans trappa.

Hon riktigt spratt till af glädje i samma stund den efterlängtade signalen nu lät höra sig i tamburens ringklocka. Nästa ögonblick visade sig också Karna på tröskeln med en biljett i handen.

Skälfvande af oro slet Amalia upp det förseglade konvolutet, hvars adress tydligen var skrifven af majorens hand. Blickarna ilade öfver papperet, och ett drag af jublande fröjd återspeglade till och med för den mindre fysiognomilärda Karna, att majorens biljett vållat mottagerskan stor glädje.

Med en min af butter missräkning beredde Karna sig att gå i det hon mer af plikttrohet mot sin husbonde än af tjenstvillighet mot Amalia hördes säga:

— Skall det vara något svar?

— Nej!... Jo, jo vänta... Jag skall skrifva några rader...

Och hon skyndade in till sitt skrifbord, under det att Karna med nyfiken undran lät sina gamla blickar med kritisk förvåning glida från föremål till föremål i den eleganta salong, som skymtade fram från den stol, på hvilken hon slagit sig ned.

Amalias svar blef en flod af kärleksfulla ord och en försäkran om evig trohet. (!)

Redan nästa dag ville hon hoppas få det så länge efterlängtade äktenskapet förverkligadt. Hon skulle genast vidtaga sina mått och steg. »Tusende glödande kyssar» afslutade naturligtvis alla dessa uttryck, för hvad den flyktiga naturen nu trodde sig känna.

När Karna åter hade gått, medförande denna produkt af lyckliga förhoppningar, kom Amalias mer beräknande natur åter till sin rätt.

Mycket i majorens bref, ej minst den osäkra handstilen, visade Amalia, att han helt visst befann sig i ett allvarligt kritiskt läge. Skyndsamhet vore derför hufvudsak. Redan samma qväll ville hon taga sina mått och steg. Bra hade nu varit att få Lowins råd; fast i detta fall vore det nog säkrast att vända sig till någon annan.

Men hvilken?... Amalias bekantskaper bland såväl män som qvinnor voro icke mycket rekommendabla som rådgifvare i annat än de stycken, hvilka hörde till »lifvets glädje» efter Demirgians måttstock.

Att sjelf besöka en prest och med denne göra arrangemangerna till en brådstörtad vigsel, ansåg Amalia, naturligt nog, mindre angenämt; utom dess skulle hon ju äfven hafva ett »vittne».

Under dessa funderingar af och an, kom det ändtligen för henne, att helt visst juveleraren Klubber ej skulle vara så oäfven att fråga till råds. Hon kände honom tillräckligt för att kunna framställa sin begäran, åtminstone en förfrågan rörande denna angelägenhet. Han var en förslagen natur och skulle helt visst veta råd äfven för ett fall som detta.

Hastigt gjorde hon — utan tjensteandens bistånd — den

toilette, som hon nu ansåg lämplig. Klubbers privata bostad — i spelhelvetet vid Norrbro — var henne ej obekant. Hon hade sjelf mer än en natt låtit sitt guld dansa vid Klubbers spelbord. Vägen från hennes bostad till detta hus var kort. Inom en timme borde hon derför hafva fått höra hans mening om saken.

Efter beräkning träffade hon Klubber. Hon hade till och med tur att finna honom på sjelfva kontoret.

Då de nödiga preliminärerna blifvit undanstökade, drog hon raskt fram med sitt ärende.

Den listige girigbuken tog sig en lång funderare sedan han med en handrörelse bjudit Amalia taga plats i en högkarmad antiqvitet i stolväg. Med händerna på ryggen gjorde han derpå några slag af och an och stannade slutligen framför Amalia, som under tiden börjat känna den förra oron af pinande ovisshet. En hvass blick borrade sig in i hennes ögon när han slutligen utbrast:

— Det är således madames fulla allvar det här?

— Naturligtvis; hvad annars?

— Och major Silfvercreutz är med om saken?

— Det är ju han sjelf, som föreslagit detta... Se här.

Och utan att det minsta känna pietet för majorens privata korrespondens med henne, drog hon upp ur fickan den biljett, som Silfvercreutz en stund förut skrifvit på sitt sjukläger, och räckte den åt Klubber, som med granskande nyfikenhet betraktade hvarje ord innan han svarade:

— Ja, det ser verkligen ut som om han icke skulle ha något emot ett giftermål med *eder*... Hm! Besynnerligt i alla fall... Har madame känt honom länge?

Såväl tonfallet i denna fråga som det yttrande, hvilket föregått densamma, hade med all säkerhet verkat som en sårande förolämpning på hvilken annan qvinna som helst i ett fall som detta. — Men Amalia Sjöblad hade redan blifvit grundligt preparerad att höra både det ena och det andra mer uppriktiga än smickrande utlåtandet om sin person, till och med rätt i ögonen. Hon svarade derför med affärsmässigt lugn:

— Vi känna hvarandra från Christianstad... Min förre man och då varande ryttmästar Silfvercreutz voro mycket goda vänner.

— Kan tro det... Nå, men han friade väl ej på sjelfva begrafningsdagen heller?... Vi ha ju knappast hunnit ett halft år sedan herr Sjöblad dog...

Amalia rodnade verkligen vid denna fråga. Men utom förlägenheten, som detta minne framkallade — minnet af den sjelfbekännelse, som hon lämnat Silfvercreutz i sterbhuset — kom äfven en plågande oro af andra minnen från dessa dagar, hvilka hon nu trott vara begrafda äfven de. Hon blef allt nog Klubber svaret skyldig, och denne tog hennes tystnad som ett medgifvande, när han fortsatte med gäckande tonfall:

— Detta kan man med skäl kalla att handla raskt... Ja, ja! Man får lof att vara om sig. En hvar på sitt sätt. Skadar aldrig att man bjuder till...

Derpå inträdde åter en paus, under hvilken Klubber syntes göra några öfverslag af sakernas nuvarande ställning innan han sade:

— Jag känner Silfvercreutz endast par renommé. Men jag vet, att det är en ovanligt hygglig karl... Detta förklarar äfven, att han nog icke känner madame så bra som jag... Min mening är derför, att detta äktenskap ej kan föra till något godt. Madame är af en allt för liflig och sorglös natur, vill »lefva med» som man säger. Silfvercreutz är en stillsam ande. Deraf skall uppstå slitningar, som slutligen kunna kulminera i svåra obehagligheter för eder båda... Har madame förstått?

— Mycket väl! Men det är ej för att höra en moralpredikan, som jag kommit hit... *Mitt* beslut står fast, svarade Amalia, som under Klubbers senaste yttrande kände hur blodet började koka i hennes ådror.

Klubber märkte detta, och af något intresse, som han dock behöll för sig sjelf, anslog han en annan ton när han sade:

— Nå nå! Icke så illa menadt... Det är alltså frågan om en prest?

— Ja, en prest, som vill viga oss redan i morgon qväll.

— Hm!... Det blir nog svårt i detta fall.

— Han får naturligtvis hederlig betalning.

— Tviflar icke på det... Men det behöfs också en del andra papper än sedlar.

— Prestbetygen, menar herr Klubber?

— Alldeles, och några andra småsaker.

— Allt detta har jag också i ordning.

— Intygen om majorens svåra sjukdom då?

— Måste läkaren lämna.

— Hm! Ja, visst, ja visst!... Men nu är det också på det viset, att jag har litet ondt om tid just i morgon. Det är en större antiqvitetsauktion, som jag ville vara med på... Fina affärer, skall jag säga... Och...

— Herr Klubbers eventuella förlust för uteblifvandet från denna auktion godtgör jag naturligtvis, inföll Amalia utan besinning, fullt upptagen af tanken, att Klubber nu *måste* bistå henne... Äfven det besvär, som herr Klubber kan hafva af att vara mitt vittne under sjelfva vigselakten, skall jag...

— Nå, då blir saken helt annorlunda... Men tro icke alls, att det är af någon för långt drifven, ja, hvad skall jag säga...

— Förstår godt ändå... Alltså äro vi öfver ens...? När kan jag få besked?

— Framåt tolf i morgon förmiddag, tänker jag.

— Och detta törs jag lita på?

— Absolut!

— Jag tackar eder... Om ersättningen skola vi bli fullt sams. Herr Klubber vet, att något gnideri finns icke i mitt sätt.

Och man skildes under ömsesidiga artighetskrumbukter, Amalia Sjöblad med en känsla af förnöjelse efter att vara ett godt stycke närmare sina önskningars mål, Klub-

ber med tanken på den vinst, som han lätt nog skulle göra på denna sin affär såsom äktenskapsmäklare.

Men när han, en stund efter Amalias bortgång, närmare betänkte en hel del svårigheter, som likväl vore förknippade med saken i fråga, och att han utan uppfyllande af alla nödiga formaliteter skulle få svårt att finna en prest, som så der burdus lånade sig till en så pass viktig handling som en dylik vigsel, kom det plötsligt för honom, att han först borde rådfråga sig med en lagklok.

Han letade i sitt minne efter en god sådan bland sina bekanta. Valet stannade slutligen på — auditör Lowin.

* * *

Hade Amalia Sjöblad väntat denna vändning af saken skulle hon ej med det sorglösa lugn hon gjorde denna natt hängifvit sig åt en för öfrigt mycket välbehöflig hvila.

Just det hon velat undvika blef genom en slump hennes lott. Hela fältet för Lowins intriger mot sin gamle motståndare och vedersakare öppnades helt plötsligt för honom genom Klubbers obekantskap med förhållandena. Ty Klubber sjelf hade personligen icke något emot hvarken major Silfvercreutz — som han knappast visste något om, annat än att han alltid nämndes såsom en ärans man — ej heller mot Amalia, hvilken liksom för många andra blifvit honom en guldgås, som han plockade efter bästa förmåga.

Redan tidigt följande morgon sammanträffade Klubber med Lowin.

Vänskapen mellan dessa båda, hvar i sitt slag stora skälmar, var mycket ytlig, Några sammanstötningar hade också egt rum vid tillfällen, då Lowins kassa blifvit allt för grundligt länsad i det Klubberska spelnästet. Men de hade dock åtskilliga andra gemensamma intressen, som gjorde att några direkta fiendtligheter ännu ej uppstått emellan dem.

Lowin hade till och med svårt att dölja sin förvåning, vid hvad han nu fick höra. Det såg alltså ut, som om äk-

tenskapet mellan Amalia — hvilken han fortfarande, ehuru med ringa hopp om framgång, eftersträfade — och Silfvercreutz skulle bli en verklighet; och en plötslig sådan till och med. Han riktigt darrade till af raseri när han nu kom att tänka på, huru snabbt detta förbund kunnat knytas, honom alldeles ovetande, om ej Klubbers behof af hans råd nu varit af nöden. Han behärskade emellertid sina drag och sin röst när han svarade:

— Detta var verkligen en öfverraskande nyhet, käre bror. Och jag ger dig rätt uti, att saken kan vara något svår att arrangera så der i en handvänding... Men med vigsel på dödsbädden äro formaliterna ganska snabba till deras utveckling, och derför tror jag nog, att allt skall gå charmant.

— Under förutsättning, att han verkligen ligger för döden...

— Nåja... Detta är naturligtvis en hufvudsak. Men derför är det ju icke absolut säkert, att patienten dör... Dock får han lof att vara vid full sans vid vigseln. Om han sedan dör eller ej, blir en privatsak mellan naturen och honom sjelf.

— Men tycker du inte, att det är underligt i alla fall att han vill ha henne?

— Hm! Smaksak, käre vän... Hon har ju pengar.

— Knappast något att tala om nu mera, efter hvad jag hört.

Lowin kastade en lurande blick på den talande när han utbrast:

— Hvad säger du? Hon fick ju en ståtlig förmögenhet efter sin man, den der handlanden, som kolade af så besynnerligt hastigt? Och det är ju icke ett halft år sedan dess.

— Det kan omsättas stora summor på ett halft år. Madsen i Christianstad har nog haft sina fingrar med i realiserandet, och så hennes eget, oss emellan sagdt, högst depensiva lif... Nu tror jag knappast hon kan vara värd mer än en trettio à fyrtio tusen, eller kanske en femtio.

— Nå, men det är ju vackra slantar i alla fall, svarade Lowin med en girig blick... Får Silfvercreutz dem, så bör han känna sig belåten.

— Ett år eller så, möjligen. Sedan är *det* huset bankrutt... Hon skall ej ändra sina vanor förr än allt är slut till sista skillingen... Spelar gör hon passioneradt. Och då...

— Hemtar du också en vacker procent af slumpen föll Lowin in med ett elakt grin, vid tanken på hur han sjelf mer än en gång blifvit plockad på Klubbers speljuntor.

— Fullt ärligt, käre bror. *Jag* tvingar ingen... Och lyckan är en...

— Trolös slinka, menar du?... Nå, du har rätt... Men från det ena till det andra. Jag hör, att du tagit dig vatten öfver hufvudet beträffande den här saken. Ett löfte är emellertid ett löfte. Och då jag känner dig för väl, att veta att du ej åtagit dig detta bestyr utan lämpligt honorarium på ett eller annat sätt, så...

— Ja, det förstås, att vi dela, svarade Klubber med snabb uppfattning och äfven med en tyst kalkyl för sig sjelf om hur pass litet Lowin egentligen skulle få af rofvet.

— Godt! Jag skaffar presten, du är ena vittnet och det andra, hans vittne, blir?

— Kronborg, kan jag tänka mig.

— Kronborg? Hur tusan menar du?...

— Vet du inte af, att Kronborg ligger sjuk hemma hos Silfvercreutz, allt sedan han bröt sig på täflingen å Brunnsviken?

— Nej, hvad tusan säger du?... Kronborg? Aldrig...

— Så har jag hört.

Lowin var nära att förråda det ursinne, han kände vid denna nya underrättelse...

Om detta visste han icke ett ord. Tanken på, att nu med ett slag äfven gifva den unge släktingen en grundlig näsbränna för detta »öfverlöperi» till fiendelägret — hvars

orsak han spårade i Siri — afgjorde den plan, som under samtalets gång sprungit upp i hans förslagna hjärna.

Nu hade han åter trådarna i sin hand, och nu skulle han icke släppa en enda innan segern vore hans.

Klockan före tre samma dag lofvade Lowin att Klubber skulle kunna medföra presten till Amalia Sjöblads bostad för att der genomgå nödiga formaliteter. I öfrigt finge han med denne öfverenskomma om, hvad som skulle göras. Som handpenning för sitt besvär lät han nöja sig med hundra riksdaler, plus en anvisning på dubbla summan att lyfta dagen efter sedan vigseln egt rum.

Den beredvillighet med hvilken Klubber gick in på dessa dryga vilkor, bevisade för Lowin, att Klubbers arvode måste varit minst tredubbla summan. Och han ångrade sig nästan, att han ej tagit för sig ännu mer. Men vid tanken på, att han nu mer tjenade egna hämdsyften, än gjorde Klubber en tjenst, kunde han icke annat än med skadeglädje gripa om den sataniska härfva, han nu ville trassla till åt sin gamle rival, som han hoppades länge nog skulle få lefva, att inse hur grundligt man dragit honom vid näsan.

Och i det han tog sig en försvarlig pris ur sin bastanta silfversnusdosa — present af grosserere Madsen för några »goda affärsråd» i Christianstad — beredde han sig att genast söka upp den bulvan, som han ansåg blifva ytterst lämplig till utförande af den plan, hvilken nu låg honom om hjärtat.

När han en stund senare skyndade i väg mot kogubbarnas Eldorado, nuvarande Östermalm, men som då kallades vid det mer passande namnet Ladugårdslandet, var han i briljantaste humör. Allt syntes sedan några dagar gå honom så väl i händerna. Och nu skulle han, sjelf osedd, åter få utföra en af dessa bragder, som så att säga utgjorde grundpassionen i hans tillvaro.

Han gick med snabba steg mot Nybrogatan och följde sedan denna med trädgårdar och plantagen kantade hufvudväg mot nuvarande Artillerikasern, då endast ett landt-

ligt stilla territorium, kändt under namnet »Komötet», och en värderad samlingsplats för dåtida enkla folknöjen i skog och mark. De numera nästan nedsprängda Tyskbagarebergen, med kvarnen till venster på höjden, hade just kort förut till en ringa del måst gifva efter för den bergspassage, hvilken än i dag visar några qvarlefvor mellan nuvarande ele-

ganta husrader, som vuxit upp i det forna bergets ställe. Strax invid början af denna berggata stannade Lowin, utan att fortsätta ända fram till den nu namnlösa Carl XV:s port mellan grindstugorna framför kaseren. En trähuslänga, inneslutande bland annat ett anspråkslöst kafé, syntes vara slutpunkten för hans promenad.

Just som han beredde sig att stiga upp för den korta trätrappa, som ledde till kaféet, öppnades dess dörr, och en långskranglig gubbe med tvifvelaktiga anlag för snygghet visade sig.

Vid åsynen af denne figur utbrast Lowin gladt:

— Nå det var då tur att jag träffade dig, Broqvist... Är det tomt hus derinne?

— Å ja... Är auditörn så här långt ute på malmen?

— Som du ser.

— Affärer, kan jag förstå? fortsatte Broqvist, i det han kastade en mönstrande blick på Lowin.

— Fina affärer! Det är just om dem, som vi nu skola språka ett tag. Vi kunna ju taga oss en hela svensköl så går det lättare, eller hur? Hi hi hi!

— Fy tusan! Så'nt sötslask har jag nu vuxit ifrån... Ett glas porter är jag med på. Fast man är gammal teolog på dekis så...

— Gerna för mig. Gå före du, Broqvist.

Och den gamle, som titulerat sig teolog, åtlydde med ovanlig liflighet uppmaningen, under det att Lowin, med känslan af sin värdighet som wohlthäter — något för öfrigt mycket ovanligt från hans sida — följde efter in i kafélokalen.

Man tog plats vid ett af fönstren åt gatan, sedan Lowin förvissat sig om, att de två »kogubbar», som nu utgjorde ställets öfriga kunder för tillfället ej syntes upptagna af annat än gemensamma angelägenheter.

Lowin hade ondt om tid och beslöt att gå rakt på sak.

Han kände sin man sedan upsalaåren och visste, äfven, att han mot en anspråkslös handtryckning kunde räkna på denne förfallne individ, som visserligen studerat till prest, men aldrig hunnit längre än till spritgradueringarna vid dryckeslagen. Han sysslade nu med litet af hvarje, renskrifning när de darrande händerna voro något så när stadiga, »bränvinsadvokatyr» när han kom öfver »ett mål», eller ock kunde man stundom se honom som vinkelpredikant på något konventikelmöte, der han alltid for ut på det skar-

paste mot allt, hvad statskyrka heter. Allmänt titulerades han emellertid, och ironiskt nog för den, som kände honom, helt enkelt »pastorn».

— Har du lust att viga ett par i qväll? sade Lowin plötsligt, sedan man druckit hvarandra till.

— Viga?... Hvad i all sin dar har du nu fått för galenskaper i hufvudet?

— Inga galenskaper alls. Men, ser du, fallet är litet kinkigt.

— Hm! Börjar begripa. Inte riktigt klara papper?

— Jo, det tror jag nog.

— Hvad är det då, som brister? Hvarför tar man icke en riktig prest. Ja, det vill säga... Så riktig är jag nog, att jag kan viga ihop ett par... Men du förstår...

»Pastor» Broqvist såg en smula generad ut innan han fortsatte:

— Jag menar, att jag för tillfället är utan både kappa och krage.

— Den saken är lätt arrangerad. Jag sörjer naturligtvis för utstyrseln... Du är således färdig att antaga mitt förslag?

— Ja, nog kan det vara bra att förtjena en slant... Men...

Och »pastorn» såg åter rätt bekymrad ut i det han tankfullt förde porterglaset till sina läppar.

— Hvad är det annars, som väcker din tvekan?

— Jo, om man får tag i, att det är jag, som sysslat med den der förrättningen, så kan det ju bli en högst obehaglig historia för mig. Hur det är så älskar man ändå sin frihet.

— Naturligtvis!... Men du tar dig ett annat namn. Och så kan du ju vara en landsprest på genomresa.

— Låter nog bra det der. Men hur grundligt du känner till din juridik, så är du i alla fall icke hemma i kyrkliga ting, det hör jag. Naturligtvis vilja de hafva vigselattest, och se den blir allt kinkigare att anskaffa.

Lowin tog sig en funderare, till och med en mycket

grundlig sådan. Han insåg det verkligt befogade i »pastorns» invändning. Som han emellertid icke kunde komma till något resultat, var det med betydligt nedsatt humör han ändtligen brast ut:

— Du är och blir en klåpare... Derför får du heller aldrig någonting.

Broqvist hade nu lyckats få Lowin till det stadium han ville. När Lowin icke sjelf kunde reda ut en sak, var han mest handterlig och mot vanligheten frikostig. Den falske pastorn, som redan var fast besluten, att vedervåga den föreslagna kuppen, ställde sig något omöjlig, just för att ersättningen för besväret skulle kunna stegras.

Rätta ögonblicket var nu inne. Liksom mer i förbigående kastade han fram:

— Alldeles omöjligt är det dock ej att skaffa sig en sådan der vigselblankett.

— Nå, der ser du! utbrast Lowin åter strålande af hopp.

— Men risken är tusan så stor med att ifylla den, så att papperet synes ha något värde.

— Asch, ingenting annat! Säg mig nu på rak arm, hvad vill du ha för att arrangera hela den här saken så den ser ut att vara klappad och klar? Båda kontrahenterna ha förut varit gifta, hvar på sitt håll. Derför tror jag ej, man behöfver frukta, att de skola studera det der intyget som man kanske gör när man håller sin första vigselattest i handen.

— Aj aj! Är det på det lilla viset? Nej, pass! Då skall jag bedja att alldeles få afsäga mig affären.

— Hvarför? Du får två hundra riksdaler på ett bräde.

Ny tystnad... Summans storlek tilltalade Broqvist betydligt. Men han drog deraf äfven den slutsatsen, att denna affär helt visst vore så pass viktig, att han kunde göra sig mer. Finge han trehundra skulle han ej betänka sig ett ögonblick längre. Risken skulle bli lika med noll. Ty så snart vigseln vore gjord och han hade penningarna i sin hand, låge vägen öppen för en länge närd önskan att bryta

sig en ny bana på andra sidan Atlanten. Med en röst, som ej syntes det minsta eftergifvande svarade han derför.

— Nej, käre bror! Så väl jag behöfver slanten, kan jag dock denna gång icke hjelpa dig.

— Tvåhundrafemtio då?

— Nej, du hör ju, att jag icke kan, fortsatte »pastorn» afvisande, under det att hans nerver riktigt darrade af väntan att få höra den åstundade summan, som han icke sjelf vågade komma fram med.

— Nå, då får jag väl vända mig till någon annan, sade nu Lowin i det han reste sig.

Broqvist, som såg, att detta nog ej var så allvarsamt menadt, svarade:

— Gör det du!... Hvarför icke taga en riktig prest?

— Fårskalle?... Begriper du icke, att det är meningen, att den der vigseln måste vara falsk?... Annars så... Men hör nu mitt sista förslag... Om du får hela den summa, som jag tror mig *möjligen* kunna förtjena sjelf på affären, är du då villig?

— Hur stor är den då?

— Tre hundralappar jemt... På den summan kunde du till och med komma öfver till Amerika och ändå ha en grundplåt när du kom fram.

— När får jag den?

— Så fort vigseln är gjord.

— Går inte, käre vän... Jag misstror dig icke, men...

— Nå! Vi säga i samma stund, som du kommer in i bröllopshuset.

— Topp! Må göra!... Hur dags?

— Var fullt färdig uppe hos mig på »Kungen» klockan fem, nej fyra... Derifrån följas vi åt till Klubber...

— Klubber? Juvelerarn?

— Just han... Men *han* får icke veta annat än att du är en riktig prest... Känner han dig?

— Nej, gudskelof! Har icke den äran... Men är det han, som skall vigas, är summan alldeles för liten.

— Nej, var lugn... Han är bara vittne... Den blifvande maken ligger så godt som för döden, och bruden har gett sig tusan på att bli adelsfru innan Silfvercreutz dör.

— Silfvercreutz? Schangtilt namn.

— Skräpadel... Men qvinnor äro, som du vet...

— Nå, nu till detaljerna, afbröt Broqvist intresserad.

— Du får veta dem när du kommer upp till mig. Se här har du en tia till utstyrseln.

— Dubbelt upp, min gosse?

— Nå se här då... Men var för tusan nykter, när du kommer.

— Som en tombutelj.

— Just så!... Vi träffas på slaget fyra... Nu har jag en hel del annat att förbereda... Adjö med dig!

Och de båda skälmarne skildes åt, hvar och en belåten med utgången.

Broqvist styrde sina steg till klädståndsraden nere vid Katthafvet, eller Berzeliipark, för att der leta ut, hvad han kunde behöfva. Lowin, som skämdes för sällskapet, tog en krokväg för att söka upp Klubber och för denne berätta utgången af sin mission, dock med underlåtande att nämna, hvad för slags prest han lyckats skaffa.

Det grämde honom visserligen, att denna affär gjorde hans egen plånbok något lättare. Men hoppet om att få gifva Silfvercreutz ett riktigt dunderslag, när tiden vore inne, var för tillfället starkare än hans girighet.

Broqvist, som egde vackra gåfvor som skådespelare, och ännu större som erkeskälm, tog hela denna affär såsom ett riktigt lyckadt fynd.

Der han nu, efter hemkomsten till sitt usla kyffe, maskerade sig framför lägenhetens hela förråd af spegelglas

— hörde man honom muntert gnola en slagdänga från »fröjderna» i Humlegårdens Rotunda.

Och när han i god tid begaf sig i väg till »Kung Carl», skulle ingen människa i världen kunnat taga honom för annat än en gammal luggsliten bondkaplan stadd på stockholmstripp.

ANDRA KAPITLET.

Ett ögonblick för sent.

Eldsvådan vid Järfva, hvarvid Blåkullamors lilla stuga nedbrann till grunden, väckte naturligtvis ett pinsamt uppseende. Icke derför att man på minsta vis sörjde förlusten af kåkens innehafvarinna. Dertill var hon för mycket afskydd af en och hvar, som kommit i hennes väg. Om någon lefvat ett lif utan vänner var det Blåkullamor. Sjelfva hennes utseende stötte folk ifrån henne, och ur hennes svarta ögon hade alltid glödt fram ett människohat, som tydligt vittnade om, att man gjorde bäst i att ej sysselsätta sig med henne.

Sjelfva olycksqvällen visste man ännu icke, att hon följt sitt kyffe till förintelsens värld. Man hade ej sett henne på hela dagen och det antogs allmänt, att hon var inne i staden. Endast de handtlangare, som haft bestyret med att få Siri i den ruskiga fällan skulle kunnat berätta, att hon troget stått på sin post till det sista. Men dessa hade naturligtvis välgrundade anledningar att ej yppa något rörande denna sak.

Att man så plötsligt fått fram en ung, afsvimmad qvinna ur Blåkullamors hemlighetsfulla kammare, som alltid hållits stängd för obehöriga, stärkte endast den allmänna meningen, att der försiggått saker, hvilka man varit angelägen om att dölja. De länge närda misstankarna fingo nu näring i öfvermått. Bland annat kom det ut, att den räddade varit någon ung dam ur den högsta sociétén, som på släktingars anstiftan blifvit öfverlämnad till en fångenskap, som väl kunde anses lika svår om ej svårare än sådana tvångsinterneringar, som man hade hiskliga historier om från Danviks hospital.

Med nyfikenhet hade man sett, hur den unga damen blifvit hastigt buren upp till Demirgians högqvarter, den stora byggningen med flyglarna, som låg på krönet af backen, till höger om allén från stora landsvägen.

Men från detta hus utdunstade sällan några hemligheter, annat än i form af dunkla rykten. Tjenarne i detta hus voro tysta som sfinxer och svarade aldrig på nyfikna frågor annat än med en axelryckning eller på sin höjd med ett afvisande: — Vet inte! Fråga stallmästarn.

Jo, den var just den rätte, tänkte frågaren, och föredrog att göra upp en historia efter sin egen mening med stöd af vissa sannolikheter.

Och på så vis kom det till många utläggningar, som i färgstyrka lämnade verkligheten en hel del efter sig eller — och detta kunde äfven hända — voro svagare än verklighetsbilden.

Ingen annan än vederbörande kunde derför se, hvad som senare denna qväll tilldrog sig i ett litet afskildt kabinett uti Demirgians »château».

På en beqväm chaiselongue synes Siri Silfvercreutz ligga utsträckt, till utseendet mera död än lefvande. Det bleka ansiktet är orörligt, ögonen slutna och munnen hårdt hoppressad så att knappast mer än en svag rand af läpparnas rodnad kan skönjas. Bredvid henne ser man en ung qvinna af ett tilltalande utseende sitta försjunken i betraktande af den nyss inburna damen, som, efter hvad hon hört,

nyss undgått det ohyggliga ödet att blifva lefvande bränd i Blåkullamors stuga.

Gång efter annan förde hon en elegant kristallflaska med engelskt luktsalt under Siris näsa, som ville hon med de starka, doftande gaserna vidmakthålla den lilla gnista af lif, hvilken ännu, att döma af pulsarnas svaga slag, syntes bo qvar i den unga tärnans ådror. Den svaga spritt-ning, som luktsaltets retande inflytande framkallade, visade äfven, att sjukvakterskans försök ännu hade åsyftad verkan. Men att detta ej skulle vara länge låg redan nära till hands förmoda, då hon nu vid sin undersökning fann, att pulsen knappt var märkbar.

Gerna hade hon skyndat ut att tillkalla hjelp. Men den stränga order, hon fått, att ej lämna den sjuka ett ögonblick, innan läkaren hann anlända, höll henne ännu qvar, trots den beklämning, som alltid åsynen af ett slocknande lif är mäktig att framkalla.

Denna order var till och med gifven af sjelfva konungen, som, åtföljd af Demirgian, nyss lämnat rummet.

Helt visst skulle det ej dröja stort mer än en timme innan läkaren kom. Men en timme under sådana förhållanden, som hon nu befann sig i, blef en evighet för den, hvilken ej var mer sjukvårderska än hon var det.

Väl för tionde gången förde hon nu luktsaltet under Siris näsborrar, när hon spratt till vid ljudet af talande röster i ett angränsande rum. En naturlig nyfikenhetskänsla dref henne att lyssna. Rösterna voro tillräckligt höga för att hon skulle kunna fatta, hvad som sades.

— Jag försäkrar, sade den ena rösten.. Jag har icke en aning om, hur hon kunnat komma dit, annat än fullt sjelfvilligt.

— Ser icke så ut, eller rättare, jag är alldeles öfvertygad om att så *icke* är förhållandet. En af karlarne, som hemtade ut den unga flickan, sade mig, att dörren till den nu nedbrända kammaren var stängd på utsidan. Deraf drager jag den slutsatsen, att hon blifvit instängd... hör du det, *instängd.*

I den röst, som yttrade dessa ord tyckte sig sjukvakterskan igenkänna konungens stämma.

— Hvem kan hon vara, tro? inföll nu den förste, hvilken lätt kändes igen på brytningen, såsom Demirgian.

— Och detta skulle *du* icke ha reda på?

— Har, mig veterligt, aldrig sett henne förr.

— Din fräckhet är fenomenal!... Men nu skall du ta mig f—n få veta det, så att du ej glömmer bort namnet en annan gång... Det är en fröken...

Rösten sänktes plötsligt, så att lyssnerskan ej kunde höra fortsättningen, men väl det utrop af förvåning, hvilket som svar hördes komma från Demirgian.

Den andra rösten fortsatte derpå med ett uttryck af häftig vrede:

— Du förstår nu, hvarför jag *skall* hafva full klarhet i denna sak... Det *måste* bli ett slut på alla dessa upprepade skandaler... Det onda måste gräfvas upp med roten... Antingen är du eller någon annan anstiftare af detta nidingsdåd mot en värnlös qvinna... Den skyldige skall få sitt straff.

— I så fall är detta ej mer än rätt, svarade Demirgian utan minsta anstrykning till att sjelf vara den skyldige... Skulle det icke till exempel kunna tänka sig, att någon *qvinlig* fiende till den unga damen velat blamera henne?

— Hur menar du?... Något af dessa djur, som du drager hit från, jag vet icke hvar, glömsk af, att konungariket Sverige ej är sultanatet Marocco eller annan dylik människomarknad.

Den unga sjukvakterskan kände hur hennes kinder öfverdrogos med en djup rodnad vid dessa ord. Hon hade alla anledningar att räkna sig sjelf bland dessa sålda, som nyss betecknats med ett uttryck, hvilket ställde dem under den öfriga mänskligheten och gjorde dem till djurens likar. Denna förnedring, som, beträffande henne sjelf, delvis var förvållad utan andras påtryckning, kunde dock på sätt och vis anses vara framkallad af de förespeglingar om ett lif i

nöjen och sysslolöshet, som Demirgian ställt för henne, om hon ville sälla sig till den glada skaran på Järfva, uti hvars verkligt djupa sedeförderf hon först helt nyligen fått en sorglig inblick.

Och hon tänkte:

Helt visst är denna unga dame äfven ett offer för Demirgians konster, ett offer, som ej velat gifva sig sjelfvilligt och som derför blifvit satt under Blåkullakäringens behandling. Demirgian är en djefvul. Ingenting skyr han och alla måste foga sig efter hans usla karaktär. Det skall emellertid bli underligt att höra, hvad det här kan vara för en ny eröfring, som han haft i kikarn... Ah! Hade jag bara icke varit så galen att komma närmare kungen som jag var, så aldrig hade man fått mig ut till det här helvetet .. Aldrig...

Hon spratt häftigt till vid att den afsvimmade hördes ropa:

— Hjelp! Hjelp! Det är Demirgian, som qväfver mig.

— Var lugn! Mamselle är nu i godt skydd. Försök att svälja en tår vatten.

Och hon förde ett glas till Siris läppar, understödjande hennes hufvud, som tungt hvilade mot kudden.

När den kalla, jernhaltiga drycken hunnit ned för hennes brännande strupe, slog hon upp ögonen och stirrade med spörjande rädsla på sin vårdarinna. Hennes första fråga var:

— Hvem är ni? Hvarför har man stängt mig inne?

— Icke är ni innestängd... All fara är nu öfverstånden. Men kåken brann ned med rubb och stubb.

— Ah! Nu minns jag. Brann den elaka qvinnan också inne?

— Hon, Blåkullamor? Nej, det tror jag icke.

— Kallas hon vid detta namn?

— Allmänt... Hon har visst intet annat. Utmärkt i mitt tycke.

— Hvem är då ni?

— Mitt namn är Jeanne.

— Jeanne Möörk kanske? utropade Siri med en lifligt, som man nu ej skulle trott henne vara i besittning af under nuvarande svåra kris.

— Ja, Möörk är mitt tillnamn, hur vet mamselle?... föll Jeanne in med en lätt rodnad.

— Jag anade det.

— Anade?... Ah, nu vet jag! fortsatte den unga qvinnan... Mamselle har antagligen sett mig någon gång på »Smällkaramellen»... Är det icke så?

— Nej, svarade Siri, hvars hjärna mer och mer började fungera normalt... Jag har ej sett eder på detta konditori. Men det är likväl från detta ställe, som jag har edert namn... Och, ehuru jag aldrig sett eder förr, kom det nu för mig, att ni var den mamselle Möörk, hvarom jag...

Siri hejdade sig liksom hade hon nu gått för långt.

Den unga qvinnan betraktade henne emellertid med en öfverraskning, som begärde ytterligare förklaring. Siri såg detta, och äfven, att det fanns en rikare fond af känslighet och deltagande bakom denna i öfrigt om sinnlighet sqvallrande yta.

Hon visste ej hur det kom sig, att hon helt plötsligt fattade ett visst, lugnande förtroende för denna qvinna, hvars moraliska grundsatser helt visst voro af helt annan halt än de, som ledde Siris steg.

I det hon reste sig i sittande ställning, fäste hon en blick af genomträngande allvar på Jeanne Möörk, och frågade, när granskningen syntes utfalla till belåtenhet.

— Säg mig uppriktigt en sak... Är jag icke innestängd med eder i detta rum?

— Nej!... Här kan *nu* ingen olycka träffa eder.

— Hvarför betonar mamselle särskildt ordet nu?

— Derför... Ja, hvarför skulle jag väl dölja det?... Om icke kungen vore här, så hvem vet, hvad Demirgian då kunde taga sig till?... Utan hans vilja kommer man hvarken ut eller in i detta hus.

— Är det då kungen, som?... utbrast Siri i det hon

kände hur rodnaden brände hennes kinder... Är det han som?.. Ja, jag vet icke hur jag skall säga...

— Mamselle behöfver det ej häller. Jag förstår mycket väl meningen... Nej *här* är det Demirgian, som för oinskränkt regemete... Till och med kungen sjelf förstår han att föra bakom ljuset... Demirgian är en trollkarl i förställningskonst, och under hans skenheliga krypaktighet gömmer han en hel afgrund af härsklystnad och snikenhet.

— Men hvarför blottar man icke då denne skurk?

— Blottar?... Det hörs, att mamselle icke känner de medel, som Demirgian kan betjena sig af. Han blir helt visst lika mycket kungens olycka som han redan blifvit mitt förderf och hundradetals andras... Likväl skall det alltid se ut som om kungen rådde.

— Säg mig en sak... Känner mamselle en löjtnant, som heter Spetzer?

Nu var det Jeannes tur att rodna. Men på samma gång brann det till en eld af outsläckligt hat när hon utbrast:

— Spetzer är ett af Demirgians lumpnaste kreatur... Det var han, som...

Hon fortsatte ej meningen. Men af tonfallet och blicken kunde Siri mycket väl fatta, hvad denne man varit för henne, och att det var han, som under falska förespeglingar lockat in henne, den förra sockerbagerimamsellen, i Demirgians nät.

Minnet, af hvad hon osedd bevittnat den första natten i konditorikammaren, steg nu fram med tvingande nödvändighet. Hon kände det såsom en plikt att ej dölja, hvad hon sett, rörande den nämde löjtnant Spetzer. Och i få ordalag, utan att närmare vidröra sitt förflutna, berättade nu Siri sina upplefvelser i Sörensens affär och slutade med omnämnandet af löjtnantens bref till Jeanne.

— Har mamselle qvar denna biljett? frågade den unga flickan, som med förvåning lyssnat till Siris ord.

— Nej, svarade Siri förläget... Jag har helt visst på ett mindre grannlaga sätt blifvit beröfvad densamma. Dock

kan jag försäkra mamselle, att jag *ej* tagit del af innehållet.

— Det tror jag icke heller... Men om fru Sörensen fått den i sina händer, så...

— *Hon* har den icke, svarade Siri lugnande... Jag är nästan viss derom, att eder biljett genom ett förlåtligt misstag blifvit öfverbringad till min far.

— Eder far?... Hur i all världen? Hvarför?

Denna punkt blef svårare att nöjaktigt förklara för den unga flickan, utan att Siri på samma gång skulle blotta för mycket af sitt privata lif. Hon svarade derför endast:

— Min far, som ej varit så länge här i staden bör hafva anledningar att... Ah! Jag kan icke säga det... Jag har icke handlat rätt mot honom.

Fortsättningen af Siris ord dog bort i snyftningar. Jeanne Möörk lade lugnande sin hand på Siris axel och sade:

— Jag börjar nu fatta sammanhanget. Man har lagt ut snaror för er, och det är ännu ej så visst, att ni skall kunna undgå dem... Det bref, som ni skrifvit till eder far, har helt visst lika litet träffat honom som Spetzers biljett till mig... Men hvarför icke anlita posten?

— Jag känner icke min fars adress, svarade Siri alltjemt snyftande... O, Gud, hvad jag är olycklig!... Ingen, ingen hjelp synes nu vara att vänta...

Plötsligt hördes hon dock brista ut med en ansats till vaknande hopp:

— Mamselle Möörk sade ju, att kungen var här ute?

— Ja, det var ju han, som hufvudsakligast bidrog att rädda er ur det brinnande huset.

— Är han qvar? Säg, kan jag ej nu, nu genast, träffa honom?

— Det tror jag nog skulle gå för sig... Men om mamselle lyder mitt råd, har jag ett bättre förslag. Säg mig blott först, åt hvilken ni anförtodde er biljett, då ni var på konditoriet?

Siri såg förvånad ut. Det var ej heller utan tvekan som hon svarade:

— Åt fröken Berthe d'Ormont.

— Ah!... Ni känner då henne?

— Hm... det vill säga...

— Jag ser, att ni känner henne... Hur och hvar ni blifvit bekanta, bryr jag mig icke om... Men akta er för denna väninna... Det är äfven genom henne som jag... Ah! Ni skulle häpna, om ni visste endast en tiondedel af alla de intriger här ute, i hvilka hon har sin del... För henne måste vi alla stå på tå... Hon styr Demirgian och han kommenderar oss... Det vill säga, fortsatte hon efter ett ögonblick af besinning... Nu för tillfället har hon ej så mycket att säga som förr. En annan, som dock på långt när icke har Berthe d'Ormontes sataniska natur och afundsjuka, synes nu fått öfvertaget. Denna qvinna är en ung skönhet från Skåne. Man säger att hon skall vara enka efter en handlande i Åhus...

— Amalia Sjöblad! utropade Siri häpen.

— Just hon... Jaså, mamselle känner äfven henne?

— Hon är från min hemtrakt.

— Då känner mamsell kanske också till en major, som heter Silfvercreutz?

Utan att Siri tänkte derpå, sprang det öfver hennes läppar:

— Min far!

Jeanne Möörk betraktade Siri med stegrad förvåning, liksom trodde hon ej sina öron. I det hon lutade sig mot Siri hördes hon hviska:

— Då vet jag allt, som rör eder... Hör på!... Förlora ej ett enda ord... I morse förde mig slumpen in i ett rum här bredvid. Jag hörde då bakom en stängd dörr Demirgian tala med Berthe d'Ormonte. Anande något nytt kanaljeri, lyssnade jag, och fick höra, att hon, Berthe d'Ormonte, hade en ung fröken Siri Silfvercreutz i sitt våld... I afton skulle hon lockas hit... Sammanhanget är nu klart

för mig. Det är ni, som är denna Siri Silfvercreutz... Är ni inte?

— Jo, svarade Siri, darrande för hvad hon fått höra. Och i det hon fäste på den talande en genomträngande blick fortsatte hon:

— Hör mig!... Hvad skulle mamselle göra, om ni nu vore i mitt förtviflade läge?... Skulle ni icke genast, då han ju finnes här, anropa konungen om skydd, och blotta all den uselhet, som här grenar ut sig allt mer under Demirgians ledning?... Skulle ni icke...?

— Intet af allt detta, svarade Jeanne afbrytande... Det skulle endast förvärra saken. Demirgian är ej så dum, att han icke vet lägga sina ord och begagna sig af sitt inflytande så att allt dylikt tal från oss endast betraktades som tillgjordhet. Den lilla klick, som vet något af sanningen, tiger. Kungen får *ingenting* veta, som kan vara till Demirgians skada, af allt hvad som i tysthet händer och sker härute... Endast den glittrande ytan vid någon festlighet lägges fram för hans ögon, och då är det ju icke underligt, att han finner det hela vara godt.

— Men han måste, han *skall* få veta det.

— Blott icke nu... Demirgian skulle snart öfvertyga honom, att fröken ljög... Hans parti är för stort och för starkt att krossas af en liten svag varelse som ni ju ändå måste vara, ställd ensam mot mängden.

— Men om äfven mamselle och kanske fler intygade, att röken har en förfärligt flammande eld. Om alla vi qvinnor slöto oss tillsammans att skydda och värna vår kung mot Demirgians ondska. Skulle icke då segern blifva vår? Skulle icke då...

— Nej! Tiden är ännu icke inne... Men jag tror, jag vet, att när den kommer, då skola vi *alla* följa er, om ni ej redan långt före den stunden stött bort oss med — förakt.

— Mamselle Möörk! Då känner ni mig icke... Den, som likt mig sitter i glasskåp, skall icke kasta sten.

— Men huru många göra icke detta ändå? Äfven med

risk att sjelfva bli utan tak... Nu i qväll, till exempel, vet jag att Demirgians afsigt varit att här skulle bli fest... En mängd herrar och damer äro inbjudna... Under det ystra skrattet och larmet skulle det då kanske få dyka upp en varnande röst med anspråk på att bli hörd, kanske trodd?... Nej, nej!... Icke ens om det vore ni, min fröken, skulle detta lända till framgång... Alla de andra och — jag måste medgifva det — äfven jag sjelf skulle draga mig undan för att ej nödgas bistå eder... Och alla skulle endast betrakta er som en sådan der galning, hvilken sjelf sitter i glasskåp.

— Men hvarför, hvarför?

— Jo, det skall jag säga er, min fröken... Ingen vill säga något, derför att vi *alla* älska vår kung till vansinne... Vi veta, att den sorg, som genom ett dylikt afslöjande af Demirgians uselhet, och hela ruttenheten i alla dessa fester, som han arrangerar här ute, skulle gripa honom till förtviflan... Ingen har som kungen ett ädelt hjärta, ingen afskyr lumpenheten såsom han, ingen har med ett ord mod att väcka en sorg, som kunde bli ödesdiger för hela det folk, hvilket afgudar honom... Se der, hvarför icke någon talar.

— Men säg mig då, svarade Siri med beundran för denna qvinna, som sjelf med brutna illusioner, kunde se med kärlekens omtanke på en annans lycka... Hvad råder ni mig till just nu?... Hvad jag sedan skall göra, det vet jag.

— Hör på!... Om en stund kan läkaren vara här... Vi vänta honom sedan en timme. Man tror ert tillstånd vara värre än det lyckligtvis är... Helt visst är det bara Demirgian och Berthe d'Ormonte, som känna eder, utom nu jag... Fröken låtsas fortfarande vara sanslös... Läkaren anser det vara bäst, att ni stannar qvar här till morgonen, och då skall jag styra om att ni omärkligt kan komma härifrån.

— Nej, nej! svarade Siri, darrande af oro att äfven kungen skulle finna henne ännu en gång på en plats, å

hvilken hon ej sanningsenligt finge förklara skälet för sin närvaro... Nej, detta råd kan jag icke följa... Hvarför icke redan nu fly härifrån innan läkaren kommer? Ni *måste* hjelpa mig...

— Men förstår ni då icke, hvad jag sjelf utsätter mig för? Jag är satt att vaka öfver eder.. Och när man så finner den sjuka borta, och mig utan en nöjaktig förklaring hur och hvarför detta skett, hvad skall då bli min lott?

— Jag vet!... Se här, svarade Siri, i det hon ur sin ficka drog upp en notes-bok och skref några ord deri med en blyertspenna, hvarpå hon slet ut det skrifna bladet och lämnade det åt den öfverraskade Jeanne... Detta papper skall, om det lämnas fram till konungen sjelf, skydda eder från alla obehag vis à vis mitt försvinnande.

— Men det är ej så säkert, att jag nu kan träffa honom här i qväll. Helt visst har intrycket af eldsvådan betagit honom allt nöje af den tillämnade festen.

— Jag deremot är viss på, att han ännu är qvar, åtminstone till läkaren hinner anlända, svarade Siri med en tillförsikt, som bragte Jeannes tvifvelsmål på flykten... Säg mig nu blott, hur jag skall gå för att komma ut.

— Detta blir ingen lätt sak... Här stå icke dörrarna öppna för hvem som helst, hvarken då det är fråga att komma ut eller in. Dock skall jag göra hvad jag kan. Följ mig!... Men tyst på tå och jemna steg med mig, så att man ej hör att det är fler än en som går ut härifrån.

Och Jeanne gick före, öppnande den ena dörren efter den andra, tills man slutligen befann sig i en mindre förstuga. Men när hon der skulle öppna gårdsdörren, var denna stängd.

Hon hann knappast uttala några förargelsens ord öfver denna motighet, förr än ljudet af steg hördes närma sig i den våning, hvilken de båda flickorna nyss lemnat. Häftigt grep hon den darrande Siri i armen och skuffade nästan med våld in henne i en mindre skrubb eller garderob. Sjelf följde hon efter och hann nätt och jemt draga

till dörren efter sig då tunga manssteg hördes träda ut i förstugan.

En röst, som var flickorna välbekant, ropade:

— Jeanne! Jeanne!

Då något svar ej lämnades, kommo stegen närmare och genom en springa i dörren kunde Jeanne nu se att det var Demirgian, som med ett ljus i handen var på spaning efter rymlingarna. Svärjande och med alla tecken till förargelse drog han häftigt i den stängda gårdsdörren liksom vore han öfvertygad om, att det var genom denna, som de efterspanade hade lyckats undkomma.

Hade han nu blott varit lugnare och haft bättre hörsel än han hade, skulle han nästan kunnat uppfatta ljudet af tvänne våldsamt klappande qvinnohjärtan alldeles invid den vägg, mot hvilken han nu ett ögonblick lutade sig, liksom utmattad af raseri. Han var ju icke mer än knappt en half fot från skrubbens dörr; endast ett grepp i den nedhängande haken skulle varit nog för att finna de eftersökta.

Nu hördes en annan röst falla in, vändande sig till Demirgian:

— Det här är ju ett riktigt narrspel. Så mycket förargligare, som jag måste hals öfver huf vud lämna major Silfvercreutz i ett mycket allvarsamt läge.

Siri var nära att rusa fram. En aning sade henne att fadern låg för döden. Jeanne lyckades dock hålla henne tillbaka med ett kort, befallande: Tyst! Vänta få vi höra...

Demirgian föll nu in:

— Ta mig f-n, jag begriper det här... Hon drogs då för en knapp timma sedan ur lågorna och bars upp sanslös... Och nu äro både hon och vakterskan putz-weg. Doktorn skulle kommit förr.

— Var alldeles omöjligt.

— En hel timme för att få en läkare när det kan gälla lifvet?

— Ser icke så ut, hvad jag kan tycka, då patienten redan är utflugen när jag kommer. Utom dess är det icke

nästegårdsväg från åttan Clara östra gata och hit till Öfver-Järfva.

— Tjugo minuter för en god springare.

— Kapptrafvare möjligen, svarade läkaren torrt... Men hvarför spilla ord på detta?... Här är intet att göra. Alltså vänder jag nu dit, der min hjelp är af nöden.

— Är det verkligen så farligt med Silfvercreutz? föll Demirgian in med tydlig nyfikenhet.

— Helt visst! Det synes vara en allvarsam kris.

— Har doktorn fått ut kulan?

— Icke än... Krafterna måste stärkas, innan man gör en så pass kinkig operation... Lungan är allvarsamt angripen.

— Vet han af, att det var genom Amalia Sjöblads mellankomst, som kulan träffade honom?

— Det tror jag knappast.

— Nå, det fägnar mig. Han kan gerna tro, att minnesbetan kom från mig... Detta skall lära honom, att en annan gång bättre respektera konungens stallmästare.

— Det är således ingenting att göra här nu?

— Ser så ut, svarade Demirgian trumpet... Men ta' mig f-n att detta är mitt fel... Qvinnorna äro som kattor, de ha sju lif. Och ändå kallas de för det *svagare* könet, här uppe i björnlandet.

— Ytterligheterna beröra hvarandra ofta nog... God afton!

— Men en annan sak, föll Demirgian in... Räkningen på det här skall icke skrifvas på *mig*.

— Icke? På hvem då?

— På hofförvaltningen, förstås.

— Hofförvaltningen?... Hur så?

— Derför att det är konungen sjelf, som befallt er hit.

— Såå? svarade läkaren med en anstrykning af tvifvel... Nå, det blir väl bra med den saken... God afton, god afton!

— Adjö, cher doctor! Bättre lycka nästa gång, sva-

rade Demirgian med ett gäckande skratt... Nästa gång skall jag sjelf se efter, att sjuklingarna icke löpa till skogs.

De båda männens steg dogo bort inne i våningen, och flickorna kunde äfven höra hur ljudet af dansmusik sqvallrade om att festen redan tagit sin början.

Demirgian skulle derför såsom värd helt visst återvända till sina gäster för att en stund sysselsätta sig med dem innan han företoge vidare undersökningar efter de flyende.

Försiktigt öppnade Jeanne dörren och trädde ut i den kolmörka förstugan.

Darrande följde Siri efter. Alla hennes tankar voro nu konsentrerade på den kris, som läkaren nyss sagt, att fadern kämpade med. Kanske låg han redan i detta nu för döden...

Hennes oro och ångest tilltogo med hvarje ögonblick, och tanken på, att hon ej skulle finna honom vid lif, aldrig mer få blicka in i hans förlåtande ögon, aldrig höra hans röst uttala de ord af tillgift, som hon så länge, länge längtat efter, blef henne ett vapen, som kunde trotsa alla de hinder, hvilka nu rest sig upp mot henne.

I det hon hårdt grep tag i Jeannes arm, kom det befallande i hennes natur fram då hon utbrast:

— Jag *måste* härifrån! Genast!

Jeanne svarade ej, utan fattade endast Siris hand, samt ledde henne varsamt, men ändå med ovanligt rask gång, genom det djupa mörkret utför en mindre trappa. Nedkommen i en ny förstuga stannade hon invid en dörr, från hvilken ljudet af kastruller och köksgeråd vittnade om, att man befann sig utanför ett kök. I det Jeanne förde Siri något åt sidan, öppnade hon sjelf denna dörr och steg in i det hon hviskade åt Siri.

— Vänta! Jag kommer genast!

Trots att Jeannes bortavaro ej kunde anses mer än högst ett par minuter, föreföll den Siri som en evighet. Hvarje sekund var ju också nu så dyrbar för den af oro skälfvande dottern, som här, för att ej ytterligare utsätta

sig för fiender, måste bero af den flickas förslagenhet, åt hvilken hon anförtrott sig.

Hon hade redan lagt handen på köksdörrens låsvrede då Jeanne åter visade sig med ett bylte hvita köksförkläden och ett par så kallade bagaremössor på armen. Äfven bar hon med sig en stor vattenhink.

— Se här, brast hon ut... Drag öfver er detta vida förkläde och sätt mössan på er. Denna förklädnad skall underlätta vår passage öfver köket. Man skall taga oss för ett par af köksflickorna och lämna oss vägen fri.

Siri lydde nervöst brådskande. Hon insåg det förslagna i Jeannes plan, och kände en djup tacksamhet derför, en tacksamhet, som hon i sin tur senare fick tillfälle att äfven visa i handling.

Och när Jeanne nu på nytt öppnade köksdörren samt med ett kort: — Kom! — gick före Siri in i Demirgians ståtliga matlagningsdepartement, skulle ingen af de två innevarande köksorna och kocken kunnat taga dem för annat än ett par brådskande pigor, på väg efter vatten. Obehindradt fingo de passera och nästa minut voro de ändtligen ute i det fria.

Men planen och vägarna derutanför voro ej folktomma. Eldsvådan, från hvilken massor af rök ännu bolmade, hade lockat ut en hel del folk till skådeplatsen. Några lågor från det nyss häftigt rasande bålet kunde dock icke upptäckas; men ännu körde man flitigt fram vatten från qvarnbäcken nere vid landsvägen, och äfven från den stora trädgårdsdammen, hvars istäcke i hast blifvit sönderkrossadt.

Siri och Jeanne stodo nu helt nära staketet vid denna murade stenbassin, då de båda häftigt ryggade till vid åsynen af en rödklädd neger, som ställde sig i deras väg och helsade dem med ett väldigt grin och ett snörflande:

- Gu aften, små sötungar! Ska ni också hjelpa till vid släckningen?... Tockman vilja hjelpa.

Negern, som tydligen var drucken, fattade derpå oge-

neradt den vattenhink, som Jeanne ännu bar, och störtade sig vigt öfver staketet i det han ropade:

— Vänta, vänta, vackra flicka! Vatten komma strax. Blåkullakäring ska bada. Vänta, vänta!

Som detta emellertid icke alls ingick i hvarken Siris eller Jeannes plan, vände de sig hastigt mot hufvudallén för att skynda ned på landsvägen.

Härunder erinrade sig Jeanne, att Siri väl knappast kunde ensam och gående taga sig fram till staden i vinternattens mörker, som ej ens visade en himmel med tindrande stjernor. Hon meddelade denna sin farhåga, sägande:

— Passa nu på och bed någon åkande att åtminstone få följa med till tullen. Här fins godt om slädar ute i qväll; både bönder och stadsbor äro nyfikna när det gäller en eldsvåda... Men förklädet och mössan får fröken allt vara snäll att lämna qvar.

— Ja, visst! svarade Siri, glömsk af allt annat än hur hon hastigt skulle kunna komma in till staden och sin döende fader... Se här, se här!... O, jag vet icke, hur jag nog skall kunna tacka eder!... Men vi ses igen! Lita på mig. Och då...

— Hvad är det här för komplott?

Frågan kom från en man, som osedd af de båda flickorna helt plötsligt ställt sig i deras väg.

Siri var nära, att liksom sin räddarinna gjorde det, gifva upp ett högt rop af förskräckelse då hon i den frågande igenkände sjelfve Demirgian, som smugit sig på dem, ljudlöst som en skugga.

— Jag befaller er båda att godvilligt följa mig; eller också...

— Ni hotar, tror jag? utbrast nu Siri, af vrede darrande på målet... Akta er! Skulle jag nu taga er på orden, tror jag att edra usla afsikter med qvinnorof finge ett välförtjent och snöpligt slut.

— Se så, min lilla dufva. Vackert, vackert! Här är makten på min sida... Alltså, marsch framåt!

Och utan att fästa sig vid den bredvidstående Jeanne, som darrade af skrämsel, grep han Siri i armen och sade hotande på franska:

— Lyd bara! Eller ock anklagas ni redan denna qväll för — mordbrand.

Siri svarade på samma språk:

— Släpp mig, skurk! *Ni* saknar bevis för er anklagelse. Men *jag* har vittnen, som skola intyga för sjelfve

konungen, att ni med list och våld satt er i besittning af min person. Och ni *skall* stå till svars för detta, liksom äfven för, att ni skjutit på min far...

Siri talade med afväpnande lugn, som ofrivilligt imponerade på Demirgian.

Han släppte hennes arm af feghet för att skandalen annars redan i qväll skulle kunna träffa konungens öron. I Siri Silfvercreutz såg han en motståndare, som ej hade den eftergifna natur, han annars funnit bland de många,

hvilka han med hot och pock fått att lyda i tålig undergifvenhet. Men elden, som brann i hans ögon, vittnade dock, att det endast var fruktan för en hotande skandal, som nu nödgade honom att gifva efter när han svarade:

— Min anklagelse väger minst lika tungt som er.. Det första jag märker, att ni för konungen nämner ett ord om, hvad här passerat, så... anklagas ni för myndigheterna, och lagen får ha sin gång... Akta er!... Jag kan hämnas!...

Och utan att egna Siri en helsning vände han henne derpå ryggen och styrde sina steg mot det stora huset med flyglarna.

Siri gick fram till den halft ihjälskrämda Jeanne och sade tröstande:

— Var icke rädd, mamselle Möörk! Hans stora ord äro bara munväder. Händer det eder något ondt, så skrif till mig under adress major Silfvercreutz, Clara östra kyrkogata åtta... Men öka nu er godhet med att skaffa mig en släde, hvilken som helst, bara jag kommer in till staden.

En qvart senare var Siri på väg från ett äfventyr, som kunnat blifva förfärligt nog.

Utan tvekan, men full af oro ilade hon nu att möta sin far.

* * *

Ungefär samtidigt med att den tillkallade läkaren anlände från Öfver-Järfva till major Silfvercreutz bostad, för att fortsätta med sina bestyr hos den starkt afmattade mannen — hvilken, mänskligt att döma, ej syntes hafva många timmar qvar af sin jordevandring — såg man Amalia Sjöblad i färd med att kläda sig till brud. Det vill säga, hon fick icke nu bära den ståtliga brudklädsel, som hon länge haft färdigkomponerad i sitt hufvud. Hvarken den hvita sidenklädningen med guldbrokad, som hon ansett sig böra bära på detta bröllop med en adelsman, eller den dyrbara, vindlätta slöja, hvilken skulle likt en luftig sky

falla ned öfver hennes hals och rygg — fanns i den dräkt, hon nu synade med missräkningens kritiska blick.

Här stod hon nu mer som en sörjande Magdalena än som en jublande Venus. Det dystra svarta sidenet föll tungt efter hennes smärta gestalt, och det glänsande håret hade ingen prydnad annat än en hvit sidenrosett af anspråkslösa dimensioner. Icke en brosch eller annat smycke af guld och ädla stenar prydde i qväll den annars för dylikt glitter mycket svaga qvinna, som kanske blott en timme senare skulle utbyta sina tidigare borgeliga namn med titeln »majorskan Silfvercreutz» och ega del i en vapensköld på sjelfva Riddarhuset.

Helt visst var det endast denna länge närda önskan, nu så nära att realiseras, som här gjorde henne till en slaf af nödvändigheten att synas enkel i sitt uppträdande. Hon var allt för klok att icke inse, huru man ej vid ett dödsläger bör låta sin fåfänglighet komma till heders genom utvecklandet af smaken för yttre flärd; men den saknad, hon deraf erfor, var ändå nog så bitter, fast den ej yttrade sig hvarken i ord eller tårar. Ett lysande, pompöst bröllop på »Kirsteinska huset», eller annan den tidens fashionablaste lokal, hade varit hennes dröm. Gäster i hundradetal skulle der kringsvärmat henne med beundrande och afundsjuka blickar, och i dansens vågor skulle hon hört hänförda loford hviska fram hur verkligt »förtjusand», »bedårande», ja, »gudomlig» hon tog sig ut som brud.

Nu var hela denna berusande dröm krossad.

Mer tom än vigseln med Sjöblad hade varit — på en tid, då hon såsom fattig modist gaf honom sin hand i den enkla landskyrkan och i närvaro af två landtjunkare med fruar, af hvilken qvartett hon icke kände en enda individ mer än knappast till namnet — skulle hon nu vid ett sjukläger binda sig vid en man, som i likhet med Sjöblad godt kunde hafva varit hennes far.

Och vittnena?...

Klubber kände hon nog; men med en bekantskap, som knutits vid de vilda hasardspelarnes bord... Sin blifvande

makes vittnen hade hon ännu icke en aning om... Antagligen var det den gamle tvärviggen major Bährenrahm, som — hon hade med vanlig qvinlig instinkt redan märkt detta — ej hyste några vänskapliga känslor för henne.

Och presten?

Helt visst någon gammal dekisadjunkt, som i brist på bättre åtog sig hvad förrättningar som helst, blott för att fylla någon af de gapande luckorna i sin annars ständigt tomma plånbok.

Allt detta var just icke upplifvande tankar för en brud af Amalia Sjöblads kynne, när hon öppnade den lilla asken, i hvilken hon hade de gyllene bojor, som skulle länka henne vid ett eftersträfvadt adelskaps upphöjelse.

Hennes blickar hvilade en lång stund på dessa insignier till kommande värdighet. Tre lågo de der — hon hade på grund af Silfvercreutz' sjukdom äfven beställt hans ring liksom sina egna ringar.

— Ja, tre är ett heligt tal, mumlade hon i det hon forskande betraktade inskriptionen i sin ännu ej begagnade förlofningsring... Men ändå kan jag icke neka till att detta tretal gör mig full af ängslan... Hvem vet; hvem vet?...

— Ah!...

Ett klingande ljud kom henne att skälfva till som hade hon plötsligt stått framför en hotande fara. Ringen hade glidit ur hennes hand och rullade nu, alltjemt ljudande med bud om olycka, under den dragbyrå, vid hvilken hon tagit plats.

Darrande lade hon sig på golfvet för att åter fånga den gyllene skatten, då en häftig rörelse kom henne att äfven draga ned den lilla ask, der de andra två ringarna hade sin plats.

Nu lät olyckssången i duett...

Åt hvar sitt håll öfver golfvet, som här i salen ej var belagdt med tjocka mattor, rullade äktenskapets symboler liksom rädda att komma i beröring med hvarandra...

De båda evighetstecknen försvunno plötsligt, samtidigt upphörande att ljuda.

Orörlig hade Amalia betraktat, nej, stirrat på de kretsande cirkelrunda guldbitarna, som då och då glänst till vid skenet från den på bordet stående lampan och de halft nedbrända ljusen vid trymån. Länge låg hon så utan att komma sig för att resa sig, der hon sjunkit på knä för att leta upp den först tappade skatten...

Hon var icke skrockfull... Men dock kunde hon ej frigöra sig från en obehaglig känsla, framkallad af talet om olyckor för den, som på bröllopsdagen tappar sin vigselring. Hon hade till och med släppt alla tre ringarna och olyckorna borde sålunda bli trefaldt större...

När hon efter åtskilligt letande fått in vigselringarna i den lilla asken och sjelf trädt förlofningsringen på sitt finger, var hon blek som ett lik.

Dystra aningar lurade i hennes hufvud och målade framtiden i mörka, ja, hemska färger. Ångestsvetten perlade fram på hennes tinningar och panna, och skräckinjagande bilder från flydda dagar drogo förbi med erinringar, fulla af fasa.

Hon rusade upp vid ljudet af tamburklockan, som signalerade en besökande. Medan tjensteflickan gick att öppna, kastade Amalia en nervös blick på sitt ur. Minutvisaren sade att klockan nu endast fattades fem minuter i åtta. I sin biljett, som på middagen skickats till Silfvercreutz, hade hon sagt, att hon skulle komma med presten och vittnet på slaget half nio.

Klubber och »pastor» Broqvist visade sig i dörren. Utan att ens bedja dem stiga in och taga plats, gaf hon brådskande order åt kammarjungfrun att hjelpa till med ytterkläderna, som nästa minut dolde hennes sorgbundna bröllopsskrud.

Utan att hafva vexlat ett ord tog man plats i den vid porten väntande täcksläden, sedan Amalia sjelf sagt kusken hvart han skulle köra.

Färden tog knappt två minuter. Lika tysta som man varit hela tiden efter sammanträffandet, lika sparsamma på ord gjorde man sin entrée i Silfvercreutz lilla tambur,

hvars dörr till förstugan öppnades af gamla Karna, hvilken mötte den blifvande fru Silfvercreutz med allt annat än vänliga blickar.

Ankomsten till en dödsgård kunde ej varit mer präglad af dyster stillhet än här, då en brud med följe går att möta sin brudgum.

Hade det nu icke varit det väntade adelskapet, som uppehållit Amalias krafter, skulle intet hafva hindrat henne från att genast bryta en förbindelses förverkligande, som börjat med så många motigheter och dystra varsel.

Men nu, vid målet för sin diktan och traktan, ville hon icke vika, icke ens för sin förre mans vålnad om denne plötsligt ställt sig i hennes väg.

Hon *skulle* segra... Sedan finge det gå hur det ville.

Vid inträdet i det rum, der Silfvercreutz låg nedbäddad, fann hon fler personer än hon hade väntat.

Utom löjtnant Kronborg, — som denna dag varit ute på åktur, första gången sedan han efter olyckan på Brunnsviken blef förd till sängs — fann Amalia före sig läkaren, major Bährenrahm, såsom hon väntat, och vidare en ung man i militäruniform. Denne presenterades såsom löjtnant Cronenstråhle och tillvann sig genast Amalias välvilja.

Den unge mannens resliga gestalt och hurtiga utseende vittnade om, att han ej blott med sitt tilltalande ansigte var en qvinnornas gunstling, på samma gång som det allvar, hvilket blickade fram ur hans stora, gråblå ögon, lät påskina, att han ej lät böja sig för de lockelser, som annars ofta kan föra en ung man på villovägar.

Han syntes med ett ord vara en stålsatt natur, med lika mycken vilja som kraft; just en man, som kufvar, men ej låter sig kufvas.

Amalia hade med teatralisk högtidlighet närmat sig major Silfvercreutz' läger, der läkaren nu satt med den sjukes hand tryckt mellan sina fingrar, liksom räknande den matta pulsens slag.

Böjande sig öfver den sjuke hördes Amalia hviska:

— Hur känner du dig nu?

— Bra, älskling, sade Silfvercreutz, med en stämma, som föga harmonierade med, hvad han svarade... Har du presten med dig?

— Ja, det har jag, kära Wladimir... Får jag presentera honom och mitt vittne?... Jag tog bara ett, som du skref till mig... Här finnes ju dessutom fler, än hvad vi nu egentligen behöfva, tillade hon med en blick af missnöje.

— Jag ville ej, att det skulle se så folktomt ut på vår bröllopsdag, svarade Silfvercreutz med ett svagt försök att draga på mun. Och han fortsatte med en blick af allvar i det han fattade hennes ännu behandskade hand... Har du ringarne?

— Ja, här är din, som du skall hafva på dig före vigseln; och här är den, som du skall ge mig när presten... Ah!...

Åter gled den lilla gyllene tingesten ur hennes händer och rullade ut på golfvet.

Endast med uppbjudande af hela sin själsstyrka förmådde Amalia nu lägga band på den oro, som gripit henne. Silfvercreutz, som märkte den blekhet, hvilken så plötsligt färgat den blifvande makans kinder, tröstade henne med ett lugnande:

— Se så, min lilla unge! Du, som är så förståndig, tror väl aldrig på skrock heller?... Se der! Nu har löjtnant Cronenstråhle fått tag i rymligen.

Och i det Amalia ur den ståtlige löjtnantens hand mottog den oroliga ring, som skulle länka henne vid den nästan döende älskligen, böjde hon rodnande sitt hufvud och stammade fram ett svagt:

— Tack!

Silfvercreutz hade under detta vändt sig till major Bährenrahm och yttrade:

— Tror du, att vi kunna börja med vigseln snart?

— Beror uteslutande på dig, min vän, svarade Bährenrahm med högtidligt allvar... Ville du lyda mitt råd och äfven läkarens mening, så...

— Hvad skulle jag då göra?

— Skjuta upp denna akt... tills du blir starkare.

— Hvad säger du, Amalia? frågade Silfvercreutz, vändande sig till sin utkorade, som med en flammande sidoblick på den mindre artige än uppriktige vännen genast svarade:

— Du mins, hvad jag skref, Wladimir?... Jag ändrar ej ett ord af mitt beslut... Nu eller aldrig!...

— Så tänker äfven jag, svarade Silfvercreutz undfallande... Bed presten komma närmare.

Den falske prelaten steg fram till den sjukes säng, iförd sin i hast ur ett klädstånd hoprafsade embetsskrud. Icke en min i hans rödbrusiga ansikte förrådde ängslan eller tafatthet. Mot magen höll han tryckt en antiqvarisk kyrkohandbok, hvars stora, gyllene kors till det mesta förlorat sin glans liksom äfven de bastanta skinnpärmarna... Böjande sig mot den sjuke, frågade han med en safvelsefull blick, som föga stämde öfverens med hans dekadensaktiga yttre:

— Kanske majoren önskar, att vi nu begynna den heliga förrättningen?

— Äro alla formaliter i öfrigt klara?

— Alla; så vida icke majoren har några särskilda papper, som först skola underskrifvas, eller ock hennes nåd?

Han vände sig med denna fråga till Amalia, som, angenämt berörd af titeln, svarade med långt muntrare tonfall än hon nu bort göra gällande:

— Icke alls, käre pastorn... Hvad jag har, blir äfven min mans egendom... Någon delning kommer ej i fråga... Vigseln kan alltså förrättas när som helst.

Brudens väl mycket manhaftiga sätt förbryllade ett ögonblick den falske vigselförrättaren.

Men snart var han åter herre öfver situationen. Med all sin kännedom från tidigare bevistade bröllop, ordnade han kontrahenterna så godt som omständigheterna kunde medgifva.

Amalia fick taga plats bredvid en låg pall helt nära sän-

gen, så att hon, enligt öfligt bruk, kom att under vigseln befinna sig till venster om brudgummen. Silfvercreutz, som var mer ansträngd än han verkligen visade, satt lutad mot en trafve kuddar, ytterligare stödd af läkarens ena hand. Bakom stodo löjtnanterna Kronborg och Cronenstråhle samt major Bährenrahm och juveleraren Klubber, hvilken hela tiden intagit en mycket reserverad hållning.

Presten hade redan läst sina böner och framställt de afgörande frågorna till brudgum och brud. Båda hade svarat sitt »ja» med tydlig stämma. Broqvist hade äfven mottagit ringen af brudgummen och läst dertill hörande bön samt dikterat förklaringarna — »Jag N. N. etc», — hvilka ord äfven eftersagts med tydlig accent af båda kontrahenterna.

Silfvercreutz skulle nu sätta ringen på Amalias finger.

Då inträffade det ytterst störande missödet att ringen, ännu en gång, gled ur händerna och rullade ut på golfvet.

Såväl brud som brudgum visade nu alla tecken till bestörtning.

Amalia föll nästan afsvimmad ned mot den bädd, i hvilken Silfvercreutz hvilade. Äfven han var ytterligt gripen och kunde endast med möda stamma fram ett svagt »tack» då Klubber lämnade honom ringen.

Med darrande hand trycktes den ändtligen fast på sin plats, och slutorden började läsas.

Utan vidare afbrott hann man ändtligen till välsignelsen, då vigselns mest störande moment egde rum.

Dörren till bröllopsalen slogs häftigt upp, och en ung qvinna, klädd i torftiga ytterkläder, visade sig på tröskeln. Orörlig stannade hon der, famlande efter stöd.

Ett rop af öfverraskning genomskar rummets frid ... Ett trestämmigt rop.

Den falske presten kom af sig och släppte i häpenheten handboken till golfvet.

Silfvercreutz stirrade på den inträdande som på en vålnad. Hans utsträckta händer syntes som förstenade, läpparna rörde sig, men ord kunde ej höras.

Fru Amalia Silfvercreutz kastade en skadeglad blick, en blick full af både jubel och hån, på skepnaden vid dörren, i det hon segrande lade sin arm om sin nu vordne makes hals och lutade sitt hufvud mot hans bröst.

Gästerna syntes gripna af förtrollning. Icke ett ord, icke en rörelse gaf för handen, att någon af dem kunde eller ville bryta den tystnad, som nu hotande lagt sig öfver händelsernas gång.

Men plötsligt syntes den vid dörren stående gestalten åter få lif.

Med ett raskt språng var hon framme vid Silfvercreutz bädd.

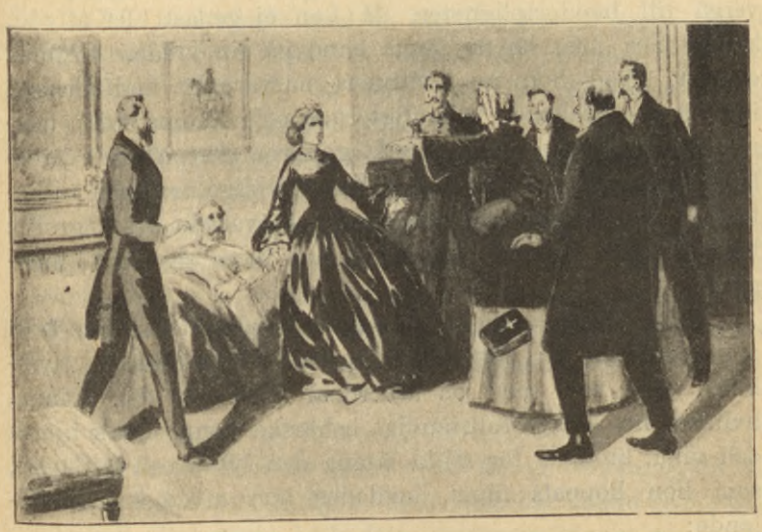

Med ett kraftigt ryck drog hon undan bruden från makens bröst, och till allas bestörtning hörde man henne nu brista ut i det hon pekade på Amalia:

— Fader!... Är det då *sannt*, att denna sköka skall bli din hustru?

— Jag *är* hans hustru! skrek Amalia till svar med vildaste trots... För ut landstrykerskan! Nu har hon kommit ett ögonblick... för sent.

* * *

Den nyss blifna majorskan hade genast visat lust att sätta sin myndighet på praktiskt prof, när ingen af bröllopsvittnena gjorde en min af att visa ut den så plötsligt uppträdande fröken Silfvercreutz. Beslutsamt hade hon närmat sig sin fosterdotter och fattat henne i armen i det hon yttrade:

— Gå ut härifrån!... Jag har icke kallat dig... Vänta hos Karna, tills jag säger till. Eller ännu bättre; försvinn för alltid!

Siri stod en stund alldeles handfallen inför denna hänsynslösa qvinna, hvars rätta natur hon genom Berthe d'Ormonte redan kände till. Men då Amalia syntes vilja öfvergå till handgripligheter, då hon ej genast blef åtlydd, kunde Siri icke längre lägga band på sin vrede. Glömsk af, att, hvad hon nu i vittnens närvaro lät undfalla sig, icke längre drabbade järfvafesternas primadonna, utan hennes faders hustru, kommo anklagelserna skarpa som svärdshugg, men alla mer träffande den olycklige majoren än hetären, som endast med hånleenden besvarade dessa grofva beskyllningar, hvilkas befogenhet hon inom sig måste medgifva.

Utan annat afbrott än några tunga stönanden från majoren, hade Siri fått tala till punkt. Men i samma ögonblick, som hon med en åtbörd af förakt för den qvinna, hvilken nu syntes fullständigt behärska hennes fars hjärta och vilja, ämnade för alltid lämna den lycka och förlåtelse, som hon hoppats finna, hejdades hon af ett kort, befallande:

— Stanna, Siri!

Befallningen hade kommit från Silfvercreutz' läppar, som först nu, i ett ögonblick för afgörande, kommo sig för att lägga en annan mening i händelsernas gång.

Han hade åter rest sig, och endast läkarens hastiga ingripande förmådde hindra, att han vid denna hastiga rörelse slitit af det förband, hvilket man lagt på det sårade axelpartiet. I det han vinkade sin dotter närmare till sig, yttrade han lugnt och tydligt, utan att lägga märke till

den min af förbittring, som härunder visade sig på hans hustrus ansikte:

— Hvad du nu sagt, inför mig och alla desse herrar, som här bevittnat min vigsel med den dame, hvilken nu har både guddomlig och världslig rättighet att kalla sig min hustru och din styfmoder, skall du stå till svars för i en stund af mer sans än du nu synes ega. Redan i afton vill jag, att allt skall bli på det klara oss emellan. Utom dess är det ännu en sak, som du då skall få höra och som, jag hoppas det, skall gifva en lyckligare vändning åt hela ditt kommande lif. Gå nu in i nästa rum och vänta der tills jag låter kalla dig.

Och han visade med en handrörelse på dörren till ett angränsande rum. Med en böjning af hufvudet lydde Siri sin faders vink och var nästa ögonblick försvunnen ur de nyvigdas och bröllopsgästernas åsyn.

Förstämningen bland vittnena var märkbart tryckande, men sympatierna lågo odelade på den unga flickans sida. Utom löjtnant Kronborg, som väl uppfattat meningen med major Silfvercreutz' ord till dottern, fanns nu här äfven en annan man, som redan vid Siris första åsyn fattat en djup böjelse för henne, en känsla, hvilken hennes uppträdande mot bruden ej det minsta hade kunnat nedsätta i värmegrad.

Denne man var löjtnant Cronenhjelm.

Juvelerar Klubber hade ryckt till af förvåning då han förnam, att denna flicka — som han väl kände igen såsom mamselle Bengtsson både från lånetransaktionen med rubinringen och från maskeraden på de la Croix — kunde vara synonym med major Silfvercreutz' dotter. Men Klubber var i öfrigt en allt för mycket härdad natur att länge låta sin jemnvikt störas af en öfverraskning, för att icke nu begrunda det långt intressantare ämne af skandalkrönika, hvilket, med Siris nyss uttalade ord till bruden, fått både uppslag och näring. Han gladde sig redan i andanom åt den extra underhållning, han vid sin ankomst till spelklubben skulle kunna skaffa sina svirande gäster i någon mel-

lanstund af pokulering för stärkandet till nya krafter vid lyckodansen med kortlapparna. Och af den orsaken fann Siri nu nåd äfven för hans ögon.

Den falske presten var nog den, som kännt sig oroligast till mods, när Siri visade sig. Han tyckte sig i samma ögonblick känna lagens tunga arm på sin axel, och ett lämpligt tillfälle att kunna komma undan var genast hans närmaste tanke. Siris ord till bruden hade emellertid återgifvit honom lugn. Han kände sig till och med belåten, när han, att döma af dessa beskyllningar mot Amalia, ej hade anledning att anse sig sjelf som den ende bedragaren i detta sällskap. Och när Amalia Sjöblad-Silfvercreutz vid afskedet — som kort derpå egde rum, sedan en dyster bröllopsskål druckits i ett glas champagne — lämnade honom en försvarlig bundt sedlar i ett kuvert, då riktigt sken han af belåtenhet med sin qväll, den första, han någonsin uppträdt som vigselförrättare, men äfven den sista, som han kunde hoppas att bli anmodad till dylikt värf.

TREDJE KAPITLET.

För faderns vilja.

Siri hade alltså kommit åter till sin fader, som hon nu icke sett till på närmare ett halft år.

Men hur hade detta sammanträffande gestaltat sig?

I stället för att sjelf komma som en ångerfull dotter, hvilken tigger om förlåtelse, hade hennes första handling blifvit, att, om också icke krossa, dock så in tvifvel mot den känsla, hvilken manat honom att taga den tadelvärda hycklerskan Amalia Sjöblad till sin hustru.

Kanske hade Siri icke uppträdt som hon gjort, om icke Amalia sjelf i sin instinktiva fruktan för Silfvercreutz' dotter väckt upp stormen genom att så brutalt myndigt visa henne på dörren.

Men Siri kände nu, der hon med flammande kinder sjunkit ned på en stol, att denna våldsamma sammanstötning ändå förr eller senare måste hafva inträffat. Intet skulle kunnat hejda henne från att öppet uttala den tanke,

hon hyste om den qvinna, som helt visst med raffinerad list fått hennes far, den lugne, åldrade enklingen, att upptaga en person som Amalia Sjöblad till sin andra maka, då minnet af Siris mor, den ädla och renhjärtade, helt säkert icke än förbleknat i hans minne.

Trots allt det obehag, som denna tvära brytning med »fostermodern» måste åsamkat hennes far, kunde Siri derför ej annat än med tillfredsställelse betrakta den utgång, saken redan tagit.

Olyckan hade redan skett... Hade ödet fört henne endast en kort stund förut till faderns lilla våning, skulle kanske Amalia Sjöblad ej nu haft rättighet att kalla sig med samma namn som Siri bar. Men ödet hade länge varit ogynsamt stämdt mot Siri, ja, nästan hela hennes lif, liksom äfven mot hennes far.

Och tanken på hvad som hade skett en kort stund förut der i rummet bredvid henne, kom henne nästan att alldeles glömma bort den undantagsställning, hon nu sjelf måste intaga i faderns hjärta, liksom äfven innebörden af hvad hon nyss yttrat, kort efter det att han befallt henne att stanna qvar, just då hon haft för afsigt att gå bort från honom för evigt.

Hon kände hur blodet började jaga i hennes ådror vid tanken på att *hon*, den *andra*, hon, *äfventyrerskan*, skulle kunnat tänka, att det var nöden, som drifvit dottern tillbaka under fadersväldet. Hur sannt detta än kunde vara, ville hon dock nu visa, att denna tro skulle komma på skam. Inga motigheter, huru stora som helst, skulle längre kunna hindra henne, att åter kasta sig ensam ut i lifvet. Och för första gången kom det nu för henne den tanke, som gör människan till en varelse under djuren — tanken på sjelfmord.

Det förbund, som nyss knutits af kyrkan, kunde hon, dottern, icke bryta; hon hade väl knappast under de förhållanden, som inträffat sedan hon i Christianstad öfvergaf sitt hem, kunnat göra något att ens förhindra denna vigsel, hvilken — hon anade det med en dotters skarpsinne

— skulle bli ödesdiger till sina följder. Inför utsikten att ej kunna bistå honom, fadern, i den ojemna kampen mot en qvinna af Amalias lättsinniga karakter, och med visshet om, att af hemmets nya härskarinna blifva betraktad som ett högst besvärligt påhäng, om ej något ännu värre, gjorde allt mer, att tanken på sjelfförintelse fick spela in i hennes nu så kringskurna tillvaro.

Ett ögonblick flög den tanken åter för henne, att hon kanske gjorde klokast i att genast fly detta hus, der hon måste vara så föga välkommen. Hon skulle försvinna utan att lämna ett spår efter sig. Hennes mission var ju delvis fylld, dermed att hon inför sin far verkligen sjungit ut med den mening, som hon hyste om Amalia, och som hon, derest man begärt det, skulle kunnat styrka åtminstone med ett säkert vittne, nämligen Berthe d'Ormonte.

Men i samma ögonblick detta namn kom för henne, erinrade hon sig, hvad fadern en gång sagt i det nu grusade hemmet. Det stod fram, huru han ej ansett en Berthe d'Ormonte för passande sällskap åt Siri, och hur hans hastigt skizzerade teckning af denna flicka ej utfallit till hennes fördel.

Denna tanke manade äfven fram en annan hågkomst, nämligen minnet af — ringen med rubinen och diamanterna.

Och hon kände hur en brinnande rodnad jagades upp på hennes kinder, blekta af nattvak och långt själslidande.

Hvad skulle han säga? Hvad kunde det nu vara, han åsyftat med, att det fanns en sak, som skulle gifva en lyckligare vändning åt hela hennes kommande lif?

Och hon försjönk i en massa antaganden, som dock den ena efter den andra bortkastades, innan hon ens tänkt tanken till botten.

Trötthetén blef henne allt mer öfvermäktig. Den serie af uppskakande händelser, hvilka sedan en tid hopat sig kring henne, kom nu med en apatisk slöhet som resultat. Viljelöst lät hon hufvudet sjunka ned mot stolens ryggstöd,

hennes skälfvande ögonlock slöto sig, och inom kort kom den nervlidandes oroliga slummer öfver henne.

Hur länge hon slumrat, visste hon ej. Men hon vaknade vid att en röst, som ej var henne behaglig ehuru välbekant, uttalade hennes namn sägande:

— Fröken Silfvercreutz!... Eder fader önskar tala med eder.

Löjtnant Kronborg stod bugande framför henne. Trots den mycket svaga belysningen i rummet kunde hon rätt väl uppfatta hans drag, som nu föreföllo henne långt blekare än den tidiga morgontimme några dagar förut, då hon å Slussbron med våld måst freda sig för hans oförsynta karesser.

Utan att säga ett ord lämnade hon rummet, och trädde in till majoren, som fortfarande låg i sin bädd.

Af bröllopsvittnena syntes nu intet spår. Ej heller kunde Siris lifligt spanande ögon upptäcka en skymt af den nyblifna majorskan.

Kanske står hon lurande bakom någon dörr, tänkte Siri; lurande på allt, hvad jag och min far nu hafva att säga hvarandra?...

Det syntes som om majoren läst denna tanke när han yttrade:

— Vi äro alldeles ostörda... Amalia har gått hem till sig... Kom närmare, Siri.

All den längtan, all den väntan efter denna stund, som snart ett halft års tid gnagit på Siris hjärta, brast nu ut som den plötsliga stormbyn efter ett hotande lugn.

I en störtflod af tårar kastade hon sig på knä vid faderns bädd. Gråten qväfde hvarje hennes ord, men de darrande fingrarne, som krampaktigt gripit tag i faderns hand, lät tydligt förstå den själsstrid, som nu rasade inom dotterns bröst.

Länge lät han henne gråta, riktigt gråta ut sina stormande känslor.

Han hade i denna stund ej sjelf kraft att hindra tårar att perla fram på sina bleka kinder.

Helt visst skulle dessa tårar under andra omständigheter än nu varit uteslutande framkallade af glädjen öfver, att åter hafva den älskade dottern hos sig, att åter se henne som förr vid sin sida. Men intrycket af, hvad som nyss förefallit — minnet af de skarpa ord, som blifvit fällda af denna gråtande flicka, stygga, förfärliga ord, att höra om en qvinna, som stunden förut blifvit hans maka — blandade dock allt för mycken malört i den eftersträfvade nu uppnådda glädjen.

Liksom välsignande lade han nu sin hand på Siris hjässa. Smekande for han öfver hennes kinder, och yttrade ändtligen, i det han med mildt våld böjde upp hennes ansikte mot sig:

— Siri!... Jag förlåter dig!... Länge har jag förlåtit dig, och länge har du varit efterlängtad...

En brinnande kyss af outsäglig tacksamhet glödde på hans hand och en svag, darrande röst hördes stamma:

— Fader! Hur skall jag väl ens närmelsevis kunna tacka dig för denna förlåtelse?

Det låg ett lugnt, men vänligt allvar i majorens stämma när han svarade:

— Du tackar mig bäst genom att oförtäckt berätta mig allt, hvad som händt dig från den dag, då du i ungdomligt oförstånd lämnade din faders hus... Hvarför gjorde du detta, Siri?

Redan denna första fråga var nog att åter väcka all hennes fruktan. Eller ännu mer. Allt annat skulle hon kunnat svara på, allt annat, som blifvit en verkan af den orsak, han nu ville hafva fram. Hur skulle hon väl sanningsenligt kunna bekänna detta? Ett halft solhvarf hade icke gjort denna bekännelse lättare än den skulle varit samma morgon, då fadern nästan öfverraskat henne med den fiyende älskaren, hvars namn hon ej ens vågade nämna i sina stunder af ensamhet.

Men lika svårt var det nu att ljuga. Än en gång ville hon ej låta honom se, att hon smög bakom en lögn

för att sedan på nytt tvingas att undfly honom med skammen af sin feghet.

Synbart darrande af oro, reste hon sig från sin knäböjande ställning, under det att ett besinningsfullt lugn likväl allt mer fick makt med henne. Med fattning och utan att stappla på ett enda ord svarade hon:

— *Hvarför* jag lämnade dig, min far, kan jag icke säga dig än... Längre fram torde det blifva mig lättare... Jag ber dig dock tro, att intet skäl, af hvarken för mig eller dig vanhedrande natur, varit orsaken. Dock bör du veta, att din uttalade misstanke att så kunde vara, dref mig att från mina sinnen lämna det enda stöd, jag hade i världen.

— Hade, säger du, Siri? Är jag då icke längre som förr din far? frågade Silfvercreutz i det han fäste på dottern en genomträngande blick... Eller har du nu fått ett *bättre* skydd, än det jag kan och kunde gifva dig?

— Nej, min far... Jag visste blott icke, att du nu mer ville antaga dig mig.

— Hörde du då ej att jag förlät dig?

— Ack jo! Du har ju förlåtit mig; och detta fast jag ej bekänner för dig, hvarför jag störtade mig ensam ut i världen... Hur skall jag väl våga tro på denna lycka?

— Du har således lärt dig tvifla på mig under denna din frånvaro? Den lärdomen hedrar dig ej, mitt barn. Tvifvel är ett farligt brådjup mellan tillit och förmåga.

— Nej, det är icke på dig jag tviflar, min far... Det är snarare på mig sjelf.

— På dig sjelf? I hvilket afseende?

Frågan kom skarp och forskande, tydligen med fordran om ett bestämdt och öppet svar.

Siri uppfattade detta också när hon sade:

— Jag tviflar på min kraft att hjelpa mig sjelf. Hvad jag genomgått, har lärt mig inse, hur svag jag är och hur ensam när jag icke har dina råd att stöda mig till.

— Nå, det är ändå en nytta med din besynnerliga och nyckfylla afvikelse... Jag skulle egentligen fordra, att du

delgaf mig alla dessa bittra erfarenheter. Men, uppriktigt sagdt, vill jag icke nöja mig med de delar, som du anser vara lämpliga för mina öron... Får jag icke veta allt, vill jag icke veta något.

— Fader! Tro mig icke om något ondt! Store Gud! Bistå mig.

— Siri. Du gör rätt i att anropa Guds bistånd. Och att du än *kan* göra detta, visar mig, att du icke vandrat på slemma vägar... Vi hänskjuta nu denna fråga till framtiden... Är det som du säger, har du qvar den förlåtelse, jag gifvit dig.

— Det är så, fader.

— Godt!... Hör nu på hvad jag har att säga. Sätt dig här på stolen, och betänk noga hvarje svar, som du skall gifva mig.

Och majoren lät åter det trötta hufvudet sjunka ned mot kudden, liksom ville han en stund sjelf öfvertänka, hur han bäst skulle formulera sina ord, i hvad han nu hade att säga sin dotter.

— Du vet, började han ändtligen under odelad uppmärksamhet från Siri. Du vet, att jag efter din moders död, fört en enstörings hela, glädjetomma tillvaro... Lifvet i en provinsstad är icke egnadt att drifva sorgerna på flykten... Och den sorg, jag kände, var allt för djup, att ens kunna skingras af något... Så länge du var i barnaår, hade jag dock en afledare i mina omtankar om dig, om hennes och mitt lilla barn. Du växte emellertid upp och mina omsorger måste fördubblas, för att ej en dag, om jag fölle ifrån, se dig ensam och fattig gå en ödesdiger framtid till mötes. Men alla de gånger då jag ansåg mig vara nära detta mål för ditt betryggande, var du lika snabb att med din egenvilja kullkasta, hvad jag byggt upp. Du vet, hvad jag menar; eller hur, Siri?

— Ja, fader jag vet det. Och... jag ångrade mig alltid då... då det var för sent.

— Såå? Du erkänner detta nu. Men den tiden lät det alltid så, att antingen ansåg du dig vara för ung till

äktenskap, eller ock hade du ej den böjelse, som du ansåg dig behöfva för den make, jag utsett.

— Böjelse i samma mening som kärlek min far?

— Kärlek? Nå kalla detta kraf, för hvad du vill... *Jag* vet, att detta ej är nog för den, som är fattig... Är det så att denna känsla icke finns hos den utblottade, så får han eller hon taga sig fram derförutan med den, som blifvit ens andra jag...

— Fader! Du *kan* icke mena, hvad du nu säger? utbrast Siri öfverraskad, men äfven med en plågsam aning i sitt bröst.

— Jo, jag gör detta, Siri.

— Men din kärlek till min mor?...

— Det var just en sådan der eterisk böjelse, som har sitt rätta hem *ofvan* molnen.

— Du förnekar således nu din ungdomskärlek?

— Jag förnekar den ej, men jag ser den med förståndigare blick... Liksom du, lydde jag ej de klokares råd... Jag lydde hjärtat, och denna blodfulla muskel är ofta en dålig rådgifvare då dess råd ställas mot, hvad lifskrafven fordra... *Jag* var stark och kunde stå emot... Din moder var svag och dukade under.

— För kärleken dukar man aldrig under, min far. Man ger sig alltid godvilligt och helt då man älskar... Kärleken stärker, men...

— Nöden och fattigdomen dödar... Det var dessa, som togo lifvet af din mor, svarade majoren, i det han med lakanets fåll torkade bort en framsmygande tår.

I denna stund kände båda hur den aflidnes ande sväfvade genom rummet.

En högtidlig tystnad hade inträdt, och omedvetet hade de fattat hvarandras händer.

Länge sutto de så i stumma tankar vid minnet af den hänsofna, hvars bild Siri aldrig fått se så pass länge att, hon nu kunde ega ett lefvande begrepp om hur modern verkligen såg ut, då hon som faderns älskade maka gick här på jorden.

— Jag afgudade din moder, fortsatte majoren i det han återknöt den afbrutna samtalstråden... Det är också denna kärlek i umbäranden och ofta nog brist, som kunnat hålla mig uppe... Men det var på samma gång en skola, som lärt mig, att man gör orätt i att öfverskatta sig sjelf och... den man älskar.

Åter inträdde en kortare paus. När majoren på nytt fortsatte var hans röst fast som vanligt och ur de nyss matta ögonen lyste en eld af tillit då han sade:

— Nu litar jag på dig Siri; jag hoppas, att du ej vill neka mig en bön, som — ja, hvem vet, om ej Han, som leder allas våra öden — kanske också är en döendes bön.

— Fader! Du förskräcker mig!

— Var ej orolig Siri... Naturen måste ju förr eller senare taga ut sin rätt... Läkaren har ej gifvit mig stort hopp... Men kanske kan jag det oaktadt...

— Ah! Det är af Demirgians kula, som du...

— Du vet det således, mitt barn? utbrast Silfvercreutz öfverraskad... Man pratar således derom ute i staden?

— Nej, endast slumpen kom mig att få en aning om, att det var dig, som han träffat... svarade Siri, i det hon böjde hufvudet för att ej visa sin plötsliga rodnad.

Men hennes rörelse hade ej varit nog hastig. Den sjukes skarpa blick hade redan uppfattat denna färgskiftning. Också låg det en hel värld af anklagelse i det enda lilla ord han nu uttalade när han borrade sina ögon i henne och utbrast:

— Siri!

Hon lyfte sin blick mot honom, fullt uppfattande det kritiska i sin ställning, när hon svarade, men med en lögn för att ej onödigtvis väcka oro i den kanske döendes sinne.

— Jag fick höra det af en sekundant, som varit med vid denna duell.

— En sekundant? Hur i all världen kan det vara möjligt? Hur kan en militär glömma sig så långt, och hvad hette denne man, hvar träffade du honom?

— Han presenterade sig ej, svarade Siri med oerhördt sinneslugn... Jag hörde det på ett konditori.

— Siri! Döljer du nu icke en förfärlig hemlighet bakom detta här?

— Nej, min far! Och längre fram, när dina krafter medgifva det, skall du få all den förklaring öfver detta, som du kan önska.

— Detta är icke nog, Siri!... Nu *måste* du säga mig, hur det kunnat komma till dina öron?

— Det var på ett konditori, sade jag ju...

— Och du kom dit och i tal med denne skurk?

— Jag var der redan förut när han kom in med en kamrat... Det var af deras samtal, som jag hörde nämnas, att en duell egt rum vid Järfva.

— Järfva? Detta är ju icke alls sanning.

— Så sade man dock...

— Och man nämde mitt namn?

— Nej... Men man talade om den skånske majoren, som nyligen flyttat upp till Stockholm och der kommit i tvist med konungens äfventyrlige stallmästare... Deraf slöt jag, att det kunde vara du... Aningen sade mig det.

— Nåväl! Det *var* jag... Men sade dig också aningen att det var Demirgian, som?...

— Nej; men denne äfventyrare talar man ju allmänt om, som en vådlig människa... Derför...

— Godt! Det var Demirgian... Du skulle också få veta skälet till vår tvist... Men som du ej ärfullt uppriktig mot mig, så...

— Fader! Döm icke så! Du skall snart få veta allt.

— Samma stund skall äfven du få del af, hvad jag nu döljer... Men hör nu, hvad jag *egentligen* har att säga dig... Jag har, som du hör, kanske ej många dagar igen. Den vigsel, som nyss egt rum, har till följd af detta också blifvit påskyndad... och...

— Ack, om...

— Jag vet, hvad du vill säga. Men hör nu på *mig*... afbröt majoren allvarsamt och ej utan otålighet. Jag vill, att du när som helst gör ett parti... Det är min *oåterkal-*

leliga vilja... Du har att välja mellan detta och mitt beslut, att du i annat fall ej mer få visa dig för mina ögon. Jag har nu en lång tid noga studerat hans egentliga natur... Jag vet, att han dyrkar dig med de ädlaste känslor, och äfven, att han är i den lyckliga belägenhet, att han kan *försörja* en hustru... Siri! Hvad skulle du svara honom, om han nu stege fram och genast anhölle om din hand?

Siri kunde på denna fråga och med den aning, som fyllde hennes hjärta med oro, endast stamma fram:

— Men, hvem är då denne man?

Majoren fattade den på bordet stående ringklockan. En kort signal, och i dörren till det rum, Siri nyss lämnat, visade sig — löjtnant Kronborg.

— Se här den man, som jag utkorat åt dig! utbrast Silfvercreutz, i det han vinkade den inträdande närmare och fortsatte, vänd till denne:

— Och se här den brud, som jag af varmt hjärta gifver dig, käre Hugo.

Som i ett tillstånd af sinnesförvirring, och under det att allt blef svart kring hennes ögon, kände Siri hur hennes far lade Kronborgs och hennes händer tillsammans.

Likt suset af en antågande storm hörde hon sin far säga:

— Jag välsignar detta förbund... Tagen hvarandra, älskade barn, och blifven hvarandra trogna i nöd och lust... Detta är min sista vilja för den händelse den Högste redan denna natt skulle kalla mig, härifrån...

Och hon kände hur faderns hand lade sig på hennes hjässa, der hon nedhukade sig öfver hans läger och omedvetet, liksom drifven af en impuls, som hon ej mäktade motstå, sjönk hon ned på knä, alldeles å samma plats, der Amalia Sjöblad, faderns andra hustru nyss hade legat då vigseln förrättades.

Hela tiden, eller rättare det korta ögonblick, som bringat henne i denna ställning, kände hon sin hand fasthållas af Kronborg, och hon kände äfven den svaga tryckning, som just i detta ögonblick liksom tiggde om gensvar.

All hennes sjelfvilja syntes nu hafva flytt. Händelserna hade med deras brådstörtande lopp fullständigt bringat henne ur fattningen. Hon hade ej fått en sekunds andrum förr än hon kände sig besegrad, öfvervunnen, kufvad under makten af en vilja, som var starkare än hennes egen.

Mindre oron för att aldrig mer få närma sig fadern — för den händelse hon fått mod att blixtsnabbt slunga fram ett obevekligt nej, till hans framställning om, att hon skulle taga Kronborg till make — än den ängslan, som grep henne, vid att höra Silfvercreutz säga, att han nu sjelf trodde dödsstunden var nära, hade varit orsaken till hennes iråkade rådvillhet. Inför närvaron af den död, som för evigt skulle ställa henne värnlös, ensam och som ett mål för tärande ånger och hopplös framtid, sträckte hon

vapen och gaf sig på nåd och onåd, tyst, frånvarande med sin själ och utan en tanke på vikten af det löfte, hon gaf.

Det låg något outsägligt stort i all denna öfvergifvenhet, i all denna blinda dotterlydnad af kärlek till den ende, som nu i hela världen åtnjöt hennes hela oafkortade tillit.

Kanske var det också för denna tillitens rena ande, som döden kände sin makt komma till korta. Åtminstone såg det så ut, när Silfvercreutz, den nyss dödsdömde, plötsligt reste sig, och med återklang af sin forna, malmrika stämma hördes säga, i det han tryckte Siris och Hugos händer till sitt hjärta:

— Det fanns en tid, då äfven jag var ung, och lifvet lekte för mig i hoppets rosenröda färger. Men hoppet är en trolös slinka, som flyr just den, hvilken kanske bäst behöfver förverkligandet af hennes fagra löften... Tiden går och man åldras... Man får upplefva så mycket, som man aldrig trott sig kunna bära... Man blir härdad... Och först på randen af grafven kan man i någon mån säga sig sitta inne med en smula förstånd... I regeln är detta då obrukbart till praktiska värf... Men det gifves dock undantagsfall. Och det är ett sådant, som Försynen nu skänkt mig... Genom att hafva återfått dig, min dotter, tror jag mig ännu kunna verka något godt... Med råd... Hvilka ofta, om de rätt åtlydas, kunna vara bättre än kontanter...

Han tystnade ännu en gång liksom eftersinnande. Den bleka, afmagrade handen strök upprepade gånger öfver pannan liksom ordnande de tankar, hvilka mattigheten bringat i virrvarr. Så med ens lyste det fram en blick af klarhet ur de skumma ögonen och han fortsatte:

— Jo, så här har jag tänkt... Med första, helst redan i morgon, såge jag, att ni toge ut lysning till ett kristligt äkta förbund. En månad derefter, helst något förr, skulle ert bröllop firas. Kanske skall det förunnas mig att få bevittna denna så länge efterlängtade akt... Hvem vet den Högstes rådslag?...

— Ack, min far! Du skrämmer mig till döds... Du...

— Alltså om en månad... Ja, så vill jag, att det skall

bli, fortsatte majoren smekande Siris händer... Sedan har jag tänkt, att ni skulle bosätta eder i Christianstad... Flyn Stockholm. Här lura bara frestelser. Ingen vet, hvar snaran ligger, förr än man sitter fast deri... En småstad kan bli en idyll. En storstad blir oftast ett helvete...

Åter kom en paus som nyss. Den sjuke hade hörbarligen öfveransträngt sina krafter. Ett anfall af den ihåliga hostan gaf tydligt vid handen, att han ej borde tala så länge, som han nu hade gjort. Siri hade skyndat fram för att understödja sin far, när han nu syntes vilja sjunka ned mot hufvudkudden. Hon kom lagom att uppfånga detta kära, länge saknade och trofasta hufvud i sina händer. En blick af värmande tacksamhet träffade henne, i det han åter fattade Siris hand mellan sina och nästan hviskade:

— Kom närmare äfven du, käre Hugo... Jag orkar icke nu fortsätta med hvad jag ville säga... Men...

— Nej, nej. Du får icke tala mer, älskade fader, du får inte...

— Böjen eder ned mot mig, du Siri och du Hugo. Böjen eder ned här vid mitt läger.

Som nyss sjönk Siri på knä å samma plats, der äfven Amalia legat denna qväll. Bredvid henne böjde Kronborg sitt knä.

— Gud beskydde er barn!... Älsken hvarandra trofast i lifvets alla skiften. . Kan en faders välsignelse...

Dörren till tamburen slogs upp. De ord, majoren nyss var färdig att uttala förstummades på hans läppar, och i stället hördes han med förvåning brista ut:

— Hans majestät!

Den inträdande var verkligen konungen i egen hög person. Ensam, utan den minsta uppvaktning.

Med alla tecken till öfverraskning hade han stannat vid dörren, utan att närma sig den intagande, vackra gruppen af de knäböjande och den välsignande. Hans själfulla ögon hade med välbehag dröjt vid denna tafla, och det moln, som legat öfver hans panna när han trädde in, var

som bortblåst, för att lämna rum för ett uttryck af hjärtats vekare känslor.

— Förlåt er konung, major Silfvercreutz. Jag...

Siri hade rusat upp med ett kort skri.

Ljudet af denna röst hade väckt henne ur den stämning af religiösa känslor, som faderns välsignande ord nyss hade framkallat. I samma ögonblick hörde hon, såg hon, kände hon intet af allt, som nu omgaf henne. Det svartnade för hennes ögon, och med en tung suck föll hon medvetslös till golfvet, innan den framskyndande Kronborg hunnit fånga henne i sina armar.

Silfvercreutz hade rest sig på armbågen. Med en blick på konungen — som nu sjelf skyndat fram att bistå löjtnanten — sade majoren:

— Värdes förlåta, ers majestät... Min dotter, löjtnant Kronborgs fästmö, är ännu till ytterlighet nervös af de händelser, som nyss här hafva timat... Derför...

— Oroa dig icke för mig, kære Silfvercreutz. Men hvar kunna vi nu bäst placera den unga damen?

Silfvercreutz gjorde en rörelse som för att stiga upp från sitt läger, i det han sade:

— Bevare mig väl, icke skall ers majestät... jag...

— Ligg du stilla, för tusan! Icke duger det, att du utan doktorns tillstånd...

— Men ers majestät...

— Jag befaller... du lyder!... Lägg dig *genast!*

Och i det kungen sjelf öppnade dörren till det angränsande rummet, förde han, med Kronborgs hjelp, in Siri i detta rum, satte henne i en hvilstol och sade sedan, vändande sig till löjtnanten — som likt ett lydigt redskap lydde konungen utan att egna en tanke på något annat, ej ens den roll, han spelat just i det ögonblick Carl XV trädde in i majorens rum —

— Se nu efter flickan och stanna qvar här inne tills jag kallar löjtnanten.

Ögonblicket derefter hade han stängt dörren efter sig, och nu först erinrade sig Kronborg, att det var sin egen fästmö han här blifvit satt att vakta, besynnerligt nog på sjelfva konungens befallning.

Kronborg hade i regeln icke lätt att fatta.

De händelser, hvilka inom så pass kort tidrymd som knappt ett par timmar hade egt rum i detta hus, voro af alldeles för öfverväldigande natur, att han kunde sätta sig in i dem med nödig klarhet. I och med Siris — den länge saknade rymmerskans — uppträdande, hade plötsligt det tryckande lugn, hvilket länge legat öfver detta hus, blifvit störd som genom en häftig stormby. Sjelfve majoren, som en kort stund förut synbart ej kunde ega många minuter qvar att kämpa mot döden, hade fått liksom nytt lif, och hade ju till och med varit nära att rusa upp från det läger, der han nyss endast med största svårighet och med andras bistånd kunnat rubbas till halft sittande ställning under vigselakten.

Konungens oförmodade inträdande, just då Kronborg

skulle mottaga faderns välsignelse till förbundet med Siri, hade fullständigt bragt honom ur fattningen. Han var icke ens på det klara med hur sakerna stodo. Och när hans blickar nu föllo på den i stolen sittande, vanmäktiga flickan, visste han ej, om han verkligen än hade all rätt att anse henne som sin fästmö, eller om allt varit en kort dröm, ur hvilken konungens ankomst plötsligen väckt honom.

Han fick god tid att söka reda ut denna fråga, der han nu på konungens befallning var satt till vaktare, men utan att ens komma sig för med att badda den vanmäktigas panna med litet vatten. Maktlös att hindra händelsernas gång, drefs han ideligen framåt som en hjelplös fiskarebåt, hvilken råkat in i den allt bortförande Malströmmen och som intet annat kan göra än att med slö resignation öfverlämna sig åt ett nyckfullt öde.

Icke ens de talandes röster i det angränsande rummet gjorde han sig nu möda med att uppsnappa. Ej heller vågade han det. Ty efter händelsen vid Nosaby, hade Kronborg en oerhörd respekt för den, som han der — låt vara af förlåtligt misstag — behandlat som en simpel nummerkarl vid husarerna. Men på samma gång, som denna tanke kom för honom, kunde han ej annat än taga intryck af den omständigheten, att just kungen äfven denna gång, liksom äfven vid Nosaby, kommit mellan som ett hinder när han — Kronborg — trott sig som mest ega utsikt att vinna den eftersträfvade.

Hvad skulle det nu bli för hinder?... Skulle hon åter ryckas undan honom?...

Kanske var det detta, som nu afgjordes på andra sidan den dörr, till hvilken han dock ej för allt i världen skulle haft mod att smyga sig som lyssnare.

— — —

Carl XV hade tagit plats på en stol invid majorens bädd. De själfulla, trofasta ögonen hvilade länge med djupt deltagande på den aftärde mannen, som efter nyss gjorda öfverskattninggar af sina krafter åter låtit hufvudet sjunka ned på örngåttet.

— Silfvercreutz, yttrade konungen efter en stund... Orkar du höra mig?

Den sjuke slog upp sina ögon och svarade med vaknande energi:

— Ja, ers majestät!

— Godt! Du kan ju hafva skäl att fråga, hvarför jag så här tränger in, utan att ens låta gifva dig bud om att jag ämnar komma.

— För min konung stå mina dörrar ständigt på vid gafvel liksom mitt hjärta.

— Jag tycker om att höra dig tala så, ty jag vet, att du hatar lögnen lika mycket som jag sjelf... Godt! Det är för att af din egen mun få höra, om det finns grund i hvad beskäftiga tungor, dina ovänners tungor, hviska om dig... Men då jag nu ser, att du nog är för klen att...

— Nej, nej!... Ers majestät, jag både orkar och dristar mig önska, att redan nu få bikta, hvad jag annars ämnat göra så snart jag trott mig ega kraft att våga begära audiens.

— Käre vän! Är det så, må du gerna tala... Men säg mig nu först: Hvad är det som fört dig på sjukbädden?

— En förlupen kula, ers majestät, svarade Silfvercreutz, med lugn mötande konungens blick.

— En olyckshändelse, alltså?

— Nej, ett lagbrott, ers majestät.

— Lagbrott?... Det skulle alltså vara *sannt* med den der duellen.

Konungens röst lät hård när han yttrade dessa ord, under det att en olycksbådande eld för ett ögonblick brann till ur hans ögon. Men åter hördes det mjuka tonfallet när han fortsatte:

— Du har nog sjelf öfverskattat storleken af ditt felsteg? Det fins helt visst äfven förmildrande omständigheter... Hvarför utmanade du Demirgian?... Berätta för mig hela förloppet af denna obehagliga affär.

— Ers majestät! Jag skulle som en nåd vilja utbedja

mig att *sjelf* slippa vidröra denna sak. Helt visst är jag alldeles för partisk dertill.

— Men jag befaller dig!

För detta maktspråk fanns inga undanflykter att göra. Och utan att, så långt minnet medgaf, dölja det minsta, som egt samband med den duell, hvilken egentligen aldrig blef af, berättade Silfvercreutz allt, som egt rum från hans sammanträffande med Demirgian å Stallmästaregården till den stund, då konungen trädde in i hans rum.

Med stegrad förvåning hade Carl XV åhört sin majors långa bikt. Utan att afbryta honom i hans tal en enda gång, hade han endast med sitt lifliga minspel förrådt sin mening om hvarje enskild episod. Men när Silfvercreutz kom till den punkt, som skildrade hans kärlek till Amalia Sjöblad och den vigsel, som nyss egt rum, hördes kungen plötsligt brista ut:

— Hvad säger du?... Har *hon* blifvit din hustru?

— Ja, ers majestät! Sedan en knapp timme.

— Hm! Tror du, att detta var så välbetänkt? Hvarför brådskade det så?

— Jag låg enligt doktorns utsago för döden, ers majestät... Och faller jag nu ifrån, kunde Amalia kanske bli... ett stöd för Siri, men...

— För din dotter? Aldrig, käre vän!... Jag säger detta af fullaste öfvertygelse.

Efter hvad som inträffat under vigseln, var Silfvercreutz den förste att sjelf inse det omöjliga i samlefnad mellan Amalia och Siri. Mötet mellan dessa båda hade han dock ej hunnit vidröra, och nu kände han sig efter konungens ord ej heller ega mod att yppa denna omständighet, som ju för öfrigt ej hörde till duellen.

Konungen fortsatte emellertid:

— Allt det der är emellertid familjesaker, som jag nu icke har hvarken hjärta till eller ens rättighet att blanda mig uti. Det skedda står väl knappt att ändra utan uppseende; och familjesqvaller ha vi dess värre nog af, ja, mer än nog af. Min tro är dock, att ditt val icke varit godt...

— Dess värre börjar jag nu sjelf inse detta. Men...

Han tystnade och syntes försjunka i tankar.

Äfven konungen hade med tankfull uppsyn lutat sig mot stolens ryggstöd och blickade drömmande mot taket.

Kanske föresväfvade honom i detta ögonblick något minne, som gjorde tillvaron till en plåga, något minne af, att man ej är mer än människa fast man blifvit satt på konungastol. Kanske var det också nu en sådan stund, då han med vemod insåg, huru svag han sjelf var när hjärtats känslor kommo i strid med förståndet och den lugna eftertanken, och huru öfverseende han derför borde vara med andra, som råkat ut för samma kritiska öde.

Det låg ett mildt allvar i hans blick när han åter bröt tystnaden sägande:

— Käre Silfvercreutz! Den här historien har sina tråkiga punkter. Men derför är det icke säkert, att ej slutet kan bli bättre än man väntar. Jag har hört din bikt. Och jag vet, att den är rena sanningen. Någon duell kan man ju icke kalla det, och således förfalla äfven de följder, som en dylik måste föra med sig... Men hvem tror du väl, att det var, som genom sitt ingripande lät dig bli satt ur stånd att fullfölja en afsikt, hvilken i ett annat land än vårt kunnat vara prisvärd nog?

— Det var en ung man, som antagligen ville skydda stallmästar Demirgian. Så har man sagt mig, ers majestät. Jag gjorde sjelf allt, hvad jag kunde för att få denne oförvägne yngling ur skottlinien.

— Är du så alldeles säker på, att det var en man?

— Hvad annars, ers majestät? frågade Silfvercreutz förvånad, men med känsla af en oroande aning.

— Kunde det icke lika väl hafva varit en qvinna? Och i så fall, hvilken skulle du gissa på?

Silfvercreutz syntes eftersinna. En tanke, som ett ögonblick dök upp, förkastade han genast som alldeles oantaglig. Och han svarade:

— Nej, ers majestät! Här kan jag icke gissa på någon.

— Hm! Nå, det återstår att få visshet i denna punkt.

Helt visst är denna historia mer tilltrasslad än du tror. Men det skall nog bli klarhet äfven i denna sak.

Och han reste sig i det han med ändradt tonfall hördes säga:

— Krya nu till dig, kære vän! Så fort du kommer på benen, vill jag se dig ute på Ulriksdal. Jag har der en öfverraskning åt dig, som helt säkert skall bereda både dig och din dotter stor glädje. Till dess farväl... Det är sannt, fortsatte han, vändande sig mot det rum, der Kronborg och Siri voro... Jag har några ord att säga din dotters fästman.

Och han öppnade dörren och ropade gladt:

— Löjtnant Kronborg!

Denne åtlydde kallelsen med nästan blixtsnabb hastighet, som gällde det att på stället sitta upp för en choque mot någon fiendtlig styrka. I brådskan hann den unge, förälskade löjtnanten icke ens observera, att föremålet för hans dyrkan, i samma stund som kungen ropade honom, vaknat upp ur det dvallika tillstånd, hvari hon skenbart befunnit sig under hela den tid, som samtalet mellan Carl XV och hennes far hade varat. Han märkte derför ej heller, att hans utkorade nu med flammande kinder lyssnade till hvad, som sades i rummet utanför det, der hon ännu var sittande i länstolen.

— Du tänker gifta dig, hör jag, började kungen, vänd till den stramt uppsträckte löjtnanten, som med en långt ifrån militärisk säkerhet svarade:

— Ja, ers majestät!

— En charmante hustru får du, det vet jag. Silfvercreutzarne hafva sina adelsbref i hjärtat... Blif henne värdig!... På din bröllopsdag utnämnes du till ryttmästare på stat... Farväl mine herrar!

Och i det han med en handrörelse full af medryckande behag tog afsked af de båda öfverraskade militärerna, lämnade han rummet med den raska spänstighet, som ända till dödstimmen var Carl XV egen.

Men i samma stund dörren hade stängts efter honom,

sjönk en snyftande qvinna på knä vid en stol i rummet bredvid.

Likt en bortskänkt slafvinna kände hon sig. Bortskänkt af den, som egde hela hennes hjärta.

Hon kände, att ett nytt skede i hennes lif nu skulle begynna, och att allt det, som varit, allt det jublande sköna i allt det ovissa, som hon länge hängifvit sig åt, störtade samman för en verklighet af motgångar, inför hvilka hon bäfvade.

Och med skälfvande röst stammade hon:

— O Gud! Hvarför lät du mig komma ett ögonblick för sent till detta hus?

FJÄRDE KAPITLET.

Nytt folk i »gamla huset.»

Konungen hade med synbarligen godt lynne lämnat Silfvercreutz bostad, dit han utan kavaljer anländt för att sjelf af den sängliggande taga reda på hur det egentligen förhöll sig med den duell, som han på olika håll hört glunkas om, och i hvilken Demirgians såväl som Silfvercreutz' namn spelade hufvudrollerna.

Demirgian hade som vanligt vältat tyngsta bördan på sin antagonist och fritagit sig från allt ansvar. Delvis var han ju också i sin fulla rätt, men han aktade sig väl, att med ett enda ord vidröra, huru han hufvudsakligast sjelf framkallat Silfvercreutz' öfverilade utmaning genom sitt utslungade skymford på Stallmästaregården.

Som sakerna nu stodo kunde majoren emellertid vara lugn beträffande följderna. Han hade ju konungens egna ord derpå. Dock hade det redan kommit för Silfvercreutz, att han gjorde bäst att med första inlägga sin afskedsansökan och ställa sig i reserven, för den händelse detta

skulle beviljas honom. Denna framställning hade han äfven haft på tungan, men konungens tillkallande af Kronborg, och hvad som sedan följde, gaf honom då icke tillfälle att muntligen framställa denna sin begäran till landets högste militära myndighet.

Kronborg stod ännu qvar på samma punkt och stirrade med fånig öfverraskning på sin blifvande svärfader, när denne bröt tystnaden sägande:

— Hvarför står du så der och stirrar som en vaxdocka?

— Öfverraskningen har gjort mig stum... Jag... jag blir nu ryttmästare.

— På din bröllopsdag ja!... Men dertill fordras väl också, att du tar dig mer an din fästmö än du nu synes göra?... Hur är det med Siri nu? Bed henne komma hit ut. Jag orkar icke ropa henne sjelf.

— Det behöfver du icke heller, min far. Här är jag! hörde han nu Siris röst, i det hon trädde ut med förgråtna ögon.

— Du gråter, Siri? Hvarför tårar denna dag?

— Jag kan icke hjelpa det, min far. Det är så ofantligt mycket, som störtat öfver mig på en gång.

— Hm! Ja visst, du kan ha rätt. Äfven jag har i dag öfverskattat mina krafter. Men innan vi nu gå till hvila, skall jag bedja dig med Karnas hjelp rangera det litet åt oss. Hugo bor här sedan en tid; hvarför får jag tala om i morgon... Du får i natt, tills vi hinna ordna det annorlunda, min lilla pulla, taga Karnas kammare åt gården, der du under hennes vård kan känna dig lika lugn som under barnaår. Att hon flerfaldiga gånger, ända till jag förbjöd henne det, frågat efter dig, kan bäst bevisa, att du varit innerligt saknad äfven af henne... Med Guds makt hoppas jag att i morgon kunna inrätta oss på ett beqvämare och för dig mer angenämt sätt.

— Säg icke så, min far. Jag är alltid nöjd med hur du gör.

— Tack, min flicka. Således är du äfven nöjd med, att jag kommer att påskynda ditt och Hugos bröllop?

Siri slog ned sina ögon och böjde hufvudet utan att säga ett ord.

På den frågan skulle hon endast kunnat gifva ett nekande svar, och derigenom åter rifva upp den storm, som hon måste förebygga.

Också kom det för henne en förhoppning, att tiden skulle kunna gifva henne andrum att tänka ut ett medel till befrielse från detta stora sjelfoffer, som hon ej trodde sig kunna få krafter till. Och det var derför med en känsla af äckel, som hon nu hörde Kurt falla in ej utan skrafvel:

— Du blir ryttmästarefru, älskade Siri! Kungen sjelf har nyss sagt det.

Hon vände honom ryggen utan att svara och styrde sina steg till Karnas kammare, der hon mottogs med öppna armar af den gamla trotjenarinnan, som burit Siri på sina armar och länge varit för henne som en mor.

Föga mer än ett halft år hade förrunnit sedan den dag, då Karna fåfängt väntade, att Siri skulle komma hem till måltiden. Med ängslan hade hon äfven sett aftonen löpa förbi, men utan att den väntade lät höra af sig. När så natten kom, stegrades hennes ängslan till oro och fruktan för att någon svår olycka hade händt det kära barnet. Och när nästa dag grydde, då fann hon denna fruktan besannad genom majorens stumma förtviflan som svar på alla hennes frågor. Och slutligen hade hon till och med förbjudits att spörja efter den försvunna.

Men trots alla stora förändringar hade den gamla trohjärtade qvinnan dock aldrig en qväll glömt att innesluta det försvunna »barnet» i sina böner. Och det var derför som hoppet att ännu en gång få återse den, hvilken nu höll henne i sin famn, aldrig fullständigt gått från henne.

Karna hade gråtit, en gammal qvinnas bittra, tunga tårar, när Siri kom in i den lilla gårdskammaren.

Vissheten om, att den der »paraddockan» Amalia Sjö-

blad nu var hennes husbondes maka, hade verkat på den åldrade trotjenarinnan som en fullständig brytning med allt det gamla som varit. Men nu måste det hafva ett slut. Redan nästa morgon skulle hon säga upp sin plats på allvar. Sedan finge det gå hur det ville.

Men när så Siri berättade hvad, som förestod henne, och att hennes faders vilja var, att hon skulle bli Kronborgs hustru, då skimrade det till en blick af nytt hopp i Karnas ögon när hon föll in:

— Blir det så, då vet jag, hvar jag får min plats.

— Ack ja, kärna Karna!... Skulle det gå mig så olyckligt, att jag ej kan komma från denna pröfning, då är Karna mer än välkommen till mig att ordna ett hem, för hvilket *jag* alltid måste känna mig främmande.

— Säg icke så, säg icke så! Den Herren ger ett ämbete, den ger Han också...

— Ja, jag vet det, kära Karna. Men i detta fall tror jag ändå ej att det kan vara Hans vilja. Men säg mig en sak. Tror Karna att *hon* kommer hit mer i qväll?

— Paraddockan? Nej, kära fröken. Hon har helt visst långt mer passande nöjen än att...

En skarp röst hördes vid dessa ord falla in från tamburen:

— Karna!

Den gamla hoppade till som en på bar gerning gripen tjuf. Men så brann det till en blick af trots i hennes ögon när hon på vid gafvel öppnade köksdörren till tamburen och svarade:

— Hvem är det?

— Hvem det är? Jo, din husmor, oförskämda slyna. Majorskan Silfvercreutz, som du nu har att rätta dig efter och som du skall kalla Hennes Nåd, begriper du.

Och den nyblifna »nåden» steg in i köket och ställde sig midt framför Karna med händerna i sidorna samt fortsatte med en röst, som lät hela ondskan i hennes natur omaskerad springa fram:

— Nu lyder du bara! Minsta invändning, och du vräkes ut som en hund.

Karnas rynkade kinder öfverdrogos af en djup rodnad, flammande som ofta hos gamla, då deras lugna blod någon gång råkar i häftig svallning. Med en gest, som skulle anstått en tragedienne pekade hon på dörren till tamburen och utbrast:

— Ut, manmörderska!... Ut härifrån!...

Som träffad af ett ormbett ryggade Amalia till och syntes blekna. Långsamt drog hon sig mot dörren liksom lydande tjenarinnan... Men så med ens tycktes hon få ändrad mening, vände åter om mot Karna, som ännu stod qvar och räckte henne sin hand, som Karna likväl icke tog emot utan afvisande sköt undan när Amalia sade:

— Var nu icke häftig, Karna! Sådana der ord af en uppretad sinnesstämning skall jag för hennes eget väl be att slippa få höra... Gå nu in till majoren!

Och i det hon sjelf gick före, följdes hon af den gamla, som vid utgåendet kastade en hastig blick på den dörr, bakom hvilken »hennes kära flicka» med förvåning och äfven med bäfvan åhört hvad, som yttrats mellan tjenarinnan och husmodern.

Detta ord »manmörderska», som Karna slungat midt i ansiktet på hennes fars andra hustru, samtidigt med att hon dristat sig visa ut husets nuvarande härskarinna, kom ångestsvetten att perla fram på Siris panna.

Amalias besynnerliga sätt att upptaga den förfärliga beskyllningen bidrog äfven att öka Siris fasa... Kunde det således verkligen ligga någon grund för...?

— Ah! Klarhet måste jag hafva i denna sak! utropade hon för sig sjelf... Karna måste säga mig *allt*, hvad hon vet... Sedan skall jag...

Nu hördes åter Amalias röst från köket ropa, men med långt medgörligare tonfall än nyss:

— Siri! Kom in till din far!

Siri ryste till vid ljudet af denna röst. I all dess nu visade vänlighet, lät den dock så falsk som från en lis-

mande djefvul. Hon tvekade om hon skulle lystra till denna maning; men när hennes far kallade henne kunde hon ju icke vara ohörsam.

Med en blick af djupaste förakt mätte hon Amalia från hufvud till fot i det hon gick förbi henne och in till sin far.

Åt denne var nu allt iordningredt till natten. Han låg med halfslutna ögon endast belyst helt svagt af den tidens enkla nattlampa, en bit brinnande veke, som simmade i en liten låg kopp, fyld med olja. Rummet var derför så godt som insvept i mörker så när som på en svagare ljusring kring bordet och det hela hade derför något af pinande, dyster stämning.

Tyst hade Siri tagit plats vid sin faders läger. Det var nu tredje gången denna qväll, som hon med en oförklarlig bäfvan närmat sig den sjuke.

Hvad skulle det nu blifva af?

Med svag röst hörde hon honom nu hviska ett nästan bortdöende:

— Äfven du, Amalia.

Som ett i svart inhöljdt spöke dök den nyvordna majorskan fram ur dunklet och ställde sig invid Siris sida, under det denna med instinktiv förnimmelse af med fruktan blandad afsky drog sig undan denna qvinna så godt som den trånga platsen medgaf det.

Majoren fortsatte långsamt:

— Min önskan är nu, att allt det groll, som kunnat vara eder emellan, skall upphöra från och med denna stund... I ären nära nog jemnåriga... Om ett styfmoderskap i vanlig bemärkelse kan derför nu icke blifva fråga... Men jag vill, att du Siri skall bemöta din faders andra hustru med all den aktning, som det anstår min dotter att visa, den dam, som nu i egenskap af min maka bär samma namn som du... Och dig, Amalia, tillhåller jag, att med vänskap och förtroende bistå min dotter i egenskap af hennes andra moder... Och...

— Far! stammade Siri med en blick af ångest på den talande... Du vet icke...

— Siri skall nu vara tyst, fortsatte majoren allvarligt, nästan strängt... När du får ditt eget hem, kan du ju anse dig frigjord från en plikt, som, om den ej varmt kännes, ej någonsin kan blifva uppriktig. Men till dess vill jag hafva frid inom mitt hus... Och till bekräftelse på att denna min önskan blir åtlydd, begär jag nu, att ni båda räcka hvarandra handen.

Majorens uppmaning blef åtlydd.

Men i samma stund dessa båda qvinnors händer berörde hvarandra — helt flyktigt, som om båda ömsesidigt varit rädda att komma i beröring med ett glödande jern — skildes de åter åt med hastigheten af den hand, som under blomsterplockning i gräset plötsligt känner sig vidröra en lurande orm.

Detta handslag var sålunda ej mera värdt än ett sådant, som, ofta för syns skull och på grund af konventionella bruk, kan vexlas mellan två duellanter, hvilka nästa ögonblick med brinnande hat gå att förgöra hvarandra.

Det var också två duellanter, som här möttes, två rivaler om en gunst, som båda sträfvade efter; den ena uppsökande och utbjudande, den andra afvaktande, längtande; den ena djärf och framfusig, yster och med starka passioner, den andra blyg, tillbakadragen, stillsam och ännu med känslolifvet i knoppning.

På ett tecken af Silfvercreutz öppnade Amalia dörren till det angränsande rummet och kallade ut Kronborg, som fått tillsägelse att för en stund draga sig tillbaka.

Majoren vände sig nu mot den lilla gruppen och sade:

— Och nu, mina kära, önskar jag eder alla en god natt... Varen nu lugna för mig. Jag känner mina krafter större, ehuru sömnen nu synes vilja komma... Ack, den är så efterlängtad. Icke på länge har jag haft en lugn natt... Men nu när ni alla äro kring mig, och hoppet om en gladare tid möter, känner jag mig på nytt stark som förr... Gån nu till hvila en och hvar... Amalia stannar här inne,

trots att hon nog får det obeqvämt på den lilla chaiselonguen... Varen icke oroliga för mig, hvarken du, kära Siri, eller du, Hugo... I morgon få vi talas vid om hur vi bäst skola anordna det åt oss till allas vår trefnad. De moln, som varit, hafva skingrats, och vi skola alla nu börja ett nytt, mera lugnt skede af vår jordevandring.

Och han fattade Siris och Hugos händer i det han på nytt tryckande dem uttalade ett hjärtevarmt:

— God natt, kära barn! Sofven godt!

Siri böjde sig ned och tryckte en varm kyss på faderns hand. Hastigt reste hon sig sedan och gick ut för att ej visa de tårar, som dallrade i hennes ögonfransar.

Men icke en blick, icke ett ord till de båda nya familjemedlemmarna, icke ens den aflägsnaste tanke egnade hon dem i denna stund. För ett ögonblick var det som hvarken Amalia Sjöblad eller Hugo Kronborg hade funnits till.

Lyckan af att åter få slumra in under sin afgudade faders tak var nu den enda känsla, som behärskade den moderlösa.

— — —

Men när allt var natt och tystnad i det ärevördiga huset der nere på Clara östra kyrkogata, när dagens id och larm för länge sedan tystnat i den stora staden, som Siri lärt sig både frukta och hata, då se vi henne i den lilla jungfrukammaren vid Karnas sida lyssna till minnen och hågkomster från år, som runnit bort der nere i Skåne, minnen om modern, som Siri aldrig sett, minnen af en kärlek, som kräfde lifvet.

Och det var också nu som Siri fick en inblick i den *andras* lif, så som Karna kände till det; kanske minnen ur en tillvaro, som gjort njutningen till lifsmål.

Och när Karna slutat sin förtäljning, då var äfven Siri viss på, att hennes fars andra hustru bar på en — blodsskuld, som förr eller senare *måste* i dagen.

— Måste, stammade hon liksom mera för sig sjelf. Men i så fall, blir icke äfven min *far* ett mål för all denna skam?... Blir jag det icke sjelf?—

— Just så, kära barn, föll Karna in med varnande röst... Hennes skam blir nu hans. Derför tillkommer det oss, att icke röra i denna sak... Gifve Gud, att fröken hade vändt åter till majoren förr. Då hade mycket kunnat vara annorlunda.

— Men, kära Karna, hur vill du då, att vi skola göra?... Icke kan jag väl med lugn se detta förfärliga band växa starkare under mina ögon?

— Lugn, kära barn!... Det onda straffar sig sjelft... Majoren är ännu förblindad af alla hennes konster... Men det kommer en dag då fjällen måste falla från hans ögon, och då blir uppgörelsens stund...

— Hvilken helt visst skall komma hans hjärta att brista?

— Ack nej, kära barn!... Siri känner icke till hur mycket ett människohjärta fått styrka att lida... När man blir gammal som jag, och ögonen bli skumma, då ser man med själen... Och den synen bedrager aldrig, den är så skarp, att den stundom kan kasta en blick in i sjelfva evigheten.

— Nå, kan då Karna kanske säga mig, hur allt detta en gång skall sluta? frågade Siri, nästan med en blick af fruktan på den gamla qvinnan, som nu tedde sig för henne som en visionär.

— Af onda frön blir ingen god frukt, lät det mystiska orakelsvaret... Man måste rensa bort allt ogräs medan tider är... Men klok är den, som dervid är försiktig.

— Karna! Du spår olyckor öfver oss!

— Jag spår icke... Men om de komma, har jag bara sagt, hvad jag nu tror... Bed till Gud, Siri.

* * *

I Amalia Sjöblads, nu majorskan Silfvercreutz' våning vid Drottninggatan, var det stor villervalla. Allt var upp och nedvändt, och de eleganta möblerna, dyrbara taflorna och konstsakerna buros under buller och bång ned för trapporna för att lastas på vid porten hållande fordon.

Utanför på gatan och delvis äfven inne i portgången syntes naturligtvis en skara af ledighetskommittén. Det ovanliga i att få se en flyttning denna tid på året — man var nämligen ännu endast ett stycke in i mars — hade dragit nyfikenheten till sig, och det eleganta möblemanget utgjorde nu ämne för lifliga meningsbyten. Särskildt sysselsatte man sig mycket med egaren till all denna härlighet. En gammal hjelphustru i en familj en trappa upp kunde ändtligen stilla mångas nyfikenhet med att detta rent utaf furstliga bohag tillhörde en viss lefnadsglad dam, som åtnjöt underhåll af en annan viss högt uppsatt person, som nu syntes hafva ledsnat på detta sitt föremål. Och så kommo en massa detaljer, hvilka hvar och en satte sqvallertungorna i vildaste lopp. Det sqvallrades om nattliga fester med sång, musik och skratt långt fram på morgnarna, och om uppträden, för hvilka hederligt folk rent utaf kunde rodna ända ned till tårna. Man visste äfven berätta, att prestinnan i detta Venustempel hade förlupit sin man, och att denne, som trots allt ännu höll henne kär, mången qväll, ja, långt in på nätterna, blifvit sedd som en skugga, smygande kring denna port och kastande tårfylda blickar upp mot de af tjocka sidengardiner hermetiskt förslutna rutorna till den trolösas våning.

När så en ännu mer underrättad pigsnärta i huset sällade sig till denna konselj af traktens satkäringar och kunde meddela, att äfven stallmästar Demirgian gjorde äktenskapsbryterskan täta besök, då svallade fantasiens vågor som ett riktigt Niagara och förbannelserna föllo snabba som värjhugg i ett envig, förbannelser mot denne turk, som hotade att göra hela staden till ett harem om icke öfverheten i tid skickade hem honom dit hvarifrån han kommit. Någon föreslog, att han genast borde sändas ned till det varma hof, der den onde sjelf förde regementet, och beklagade att en sådan som Demirgian skulle åtnjuta vänskap af den bäste kung, som någonsin funnits i världen, den hurtige, kärleksfulle och vackre kung Carl.

Men midt i denna sqvallerflod, som allt mer tenderade

att röra sig in på sedepolitikens ömtåligare gebit, förstummades med ens de samtidigt pratande hufvudstämmorna.

Gårdskarlen hade åstadkommit denna plötsliga tystnad endast med ett halfhögt:

— Tyst! Hon kommer!

Och han hade sett rätt. Svartklädd från hufvud till fot visade sig stundens hjältinna, åtföljd af sin närmaste hoffunktionär, kammarjungfrun — som äfven hon nyss undergått en dräpande analys beträffande sitt privata lif med Plessens betjent. — Till och med de modigaste och störste sedlighetsamazonerna veko nu undan med skygg ödmjukhet för det drottninglika i Amalia Sjöblad-Silfvercreutz' sätt att föra sig. Och pigan såg nästan lika stram ut som sin härskarinna. Med gapande munnar såg man dem stiga upp i en elegant släde; kammarjungfrun fick naturligtvis färdas baklänges, hvilket genast, så fort det bar i väg med de beskådade, gaf en gammal mamsell med mops på armen anledning att utbrista med pipig röst darrande af indignation:

— Håll i mej!... Tvi så'na stycken! Så'na der kunde godt ta' hvarann i hand. Nu ska' dom ut till turken på Järfva, förstås... Annat var det under Carl Johans tid...

— Sa' hon, ja! föll nu en af bärarne in, körande ett stolsben i gummans rygg... Pussa hon mopsen och kila hem och stå inte här å skräpa. Generar hon majorskan, så ska jag ta mig f—n ge'na en törn på liktårna också, ska' hon få se, gamla pratsnulla.

Den gamla nuckan, som inte betviflade att hotelsen kunde sättas i verket, nöjde sig med att svara:

— Ja, så der ä' dom, karlarna! Ett *ärbart* fruntimmer får hugg och slag, men en så'n der *dam* blir tagen i försvar... Tvi vale så'na tider man lefver i!

Och hon snurrade i väg utför Drottninggatan med sin mops, följd af karlarnes skratt och qvinnornas beklaganden. Det hela utgjorde en liten illustration till tidens tänkesätt om sedeförhållandena i högre kretsar, ett litet memento så godt som något annat i en fråga, som jemt stod på dagordningen under Demirgians vistelse här i landet. Med

rätta fick han bära hundhufvudet, ty i nästan alla skandaler af den art, som då sysselsatte sinnena, var det han, som var den direkta eller indirekta arrangören. Således »styckets bof».

Emellertid hade nu majorskan Silfvercreutz allt annat att tänka på, än hvad de gode stockholmarne kunde säga om hennes privata lif. Det gällde, att i hast få en presentabel våning i ordningställd, en våning, hvilken, beträffande både läge och utstyrsel, kunde anses vara värdig den rang af adelsfru, hvilken hon nu tillkämpat sig, ej utan åtskilliga motigheter. Hennes vedersakare voro talrika, och hon rönte, att man mer än gagneligt hade satt i gång rykten om henne, som väl knappast behöft färgläggas så starkt som man gjort för att ändå blifva rätt besvärande. Allt detta hade hon dock med en energie, som varit värd en bättre sak, lyckats bryta udden af innan hennes nuvarande man fått dessa historier till lifs. Hans iråkade sjukdom hade ändtligen kommit henne till en ovärderlig hjelp och särskildt blifvit henne till stort gagn vid det så hastigt arrangerade giftermålet. Hvad nu än skulle hända, var hon verkligen major Silfvercreutz' lagligen vigda hustru — så trodde hon åtminstone — och ingen kunde göra henne denna rätt stridig. Icke ett ögonblick hade hon för öfrigt tänkt frånvika den väg, som så länge fört henne från det ena kärleksäfventyret till det andra. Och hennes dröm var nu, att hon äfven skulle uppnå kulmen, det vill säga, att på sitt sätt bli en annan madame de Maintenon eller, hvarför icke, en annan Hedvig Ulrika Taube, som under så många år åtnjöt äran (!) af att vara Fredrik I:s älskarinna på stat... För Demirgian vore ofta det omöjliga en leksak; och Demirgian hade hon ju på sina fem fingrar. — Detta senare ingick också i hennes orubbliga tro.

Hvad ville väl Silfvercreutz göra? tänkte hon, der man nu ilade fram den korta vägen mot den nya bostaden... Icke skulle han bryta en förbindelse, för att omedelbart ge sitt namn till pris åt alla sqvallertungor... Han skulle tiga och lida... Och gick det riktigt efter Amalias önskan, skulle

hon laga, att hennes man så snart som möjligt... om det behöfdes...

Ja, här stannade hon sina tankars mörka lopp, just som kusken slog upp kupédörren och hördes säga:

— Numro 88 Drottninggatan.

Det var ett gammalt ärevördigt hus, utanför hvars port man nu höll.

Endast två våningar högt, täcktes det af ett väldigt, i tvänne afsatser stupande tegeltak, en fideikomissegendom af det antika slag — hvaraf flertalet numera skattat åt förgängelsen — som vittnade om byggherrens smak för beqväm rymlighet.

En väldig trädgård, med anor från drottning Christinas dagar, och med ännu qvarvarande lusthus från denna tid, öppnade sig på husets gårdssida, sträckande sig ända genom det djupa qvarteret och äfven omfattande en betydlig bredd. Denna trädgård, ej utanhistoriska minnen, skulle helt visst under vackra sommarqvällar kunna gifva henne oskattbara stunder af svärmeri vid österländsk belysning från i gångarna upphängda, brokiga lyktor, eller vid månsken öfver en nattlig »fête champètre» inom stadens hank och stör.

Tanken på en dylik erotisk idyll hade genast fäst hennes smak för denna egendom, som hon helst skulle tillhandlat sig, om detta ej stött på oöfverstigliga fideikomisshinder. Hon hade derför nöjt sig med att endast hyra gården och genast tagit itu med att inreda den samma efter sin smak, hvilken var lika utvecklad som depensiv.

Härom hade Silfvercreutz icke en aning.

Amalias lust för att handla sjelfständigt så långt hon förmådde det, kunde ej tåla några band.

En riktig liten armé af arbetare och tapetserare hade satts i rörelse. Som genom ett trolleri hade den tillämnade bostaden på knappt en half månad fått den prägel, hvilken Amalia ville ha på den samma.

Redan nästa dag skulle den officiella installeringen ega rum, med en fest, som helt visst skulle låta tala om sig.

Det bohag, som nu ditfördes från den våning, hon lämnat, skulle endast komplettera, hvad som redan förut anskaffats. Och sedan dessa saker väl hunnit komma på sin plats, var det endast att lägga handen vid slutarrangementen till morgondagens fest, till hvilken bjudningskort, majoren ovetande, redan voro utskickade.

Hon njöt af sin idé.

Hon njöt af den förvåning, hennes make skulle visa, då han — nästan sjelf som gäst — skulle inträda i det furstliga hem, hvilket skulle ge glans åt hans namn.

Hon var praktälskande och sparade inga medel att nu riktigt få visa hur hon ansåg sig böra infattas såsom adelsfru och maka åt en major.

Silfvercreutz var icke så till åren, att han ej kunde stiga ännu några trappsteg på rangstegen. Hvad *hon* kunde göra för honom i denna sak, det skulle ej bli ogjordt, fortsatte hon i sina tankar, i det ett menande löje flög öfver hennes ännu fängslande, men äfven rätt härjade drag, under det att hon med egna händer jemkade tillrätta en charmant bild af konungen, som intog hedersplatsen på salens långvägg.

Men med ens förmörkades hennes utseende, och djupa veck lade sig öfver hennes panna.

Hon slog sig ned på en af de högkarmade ekstolarna invid den rikt skulpterade buffèten, och hennes tummar började en orolig dans kring hvarandra under det att de öfriga fingrarne under hopknäppningen kramades hvita.

Tankarne på Siri hade åter kommit för henne, tankarne på henne, som ju nu var hennes fosterdotter.

Skulle väl denna unga flicka också hit till det nya hem, som fostermodern trollat fram? Skulle hon med sin skära ungdom och sitt älskligt vinnande sätt bli en medtäflerska om deras gunst, som husets härskarinna ville behålla för egen del? Kanske det blefve hon, som ändtligen...

— Ah! Aldrig skall detta ske! utropade Amalia, resande sig med vredeblickar och ett hånande trots kring sina

läppar... Aldrig skall hon med sina djärfva konster kunna undanträngа *mig*, utan hvilken både hon och hennes far icke varit stort annat än trasherrskap än i dag.

Och hon kastade en öfverlägsen blick mot den jemförelsevis med konungens bild anspråkslösa oljetafla, som förestälde majoren i stor uniform, målad efter en daguerreotypi, samt i likhet med en bild af henne sjelf försedd med det Silfvercreutzska vapnet, som öfverstycke, måladt med glänsande emaljfärger på förgyld plåtgrund. Dessa pendanter skulle — liksom allt det öfriga i detta hem — blifva majoren en öfverraskning och hade för den skull med otrolig hast hunnit utföras af en känd porträttmålare, som hörde till järfvaklubbens kavaljerer och Amalias mer intima umgängeskrets. Det var också af denne artist, som hon förskaffat sig det kungliga porträttet, som nu fördunklade alla andra bilder i denna gediget inredda matsal, hvars väldiga, glänsande golf endast väntade på att trampas af en första lysande skara gästers eleganta sulor och klackar.

Från rum till rum gick härskarinnan öfver all denna härlighet och kritiserade, ändrade, vred och vände på det, som ej ännu fallit henne riktigt i smaken. Tapetserarnes förman kände sig stundtals rent utaf förtviflad öfver all hennes minituösa noggrannhet och han gaf ofta sina order åt arbetsfolket med en otålighet, som mer gälde majorskan än dem, till hvilka han vände sig.

Timmarna gingo, och först långt efter sedan mörkret fallit på var allt ändtligen som hon ville hafva det och Amalia ensam som segrare på den plats, der de stora omdaningarna skett.

Från köksregionerna trängde dock ännu slamret af pannor och fat upp till Amalias öron med budskap om att man ej heller i denna viktiga afdelning af det nya hemmet vore overksam utan i full ifver med att bereda sig till morgondagens fest. Här hade en enkom engagerad hofmästare regementet för att allt skulle bli efter den kulinariska vetenskapens strängaste regler. En verklig fransk köksmästare och en hel liten stab af andra köksfunktionärer,

på hvilka Amalia trodde sig kunna lita, kompletterade det hela.

Klockan slog half sju. Enligt löfte skulle Amalia varit åter till sin man redan en half timme förut. Hon fäste sig visserligen icke mycket vid, att hon ej var ordhållig, men efter en liten familjescen, som egt rum aftonen förut, ville hon ej onödigtvis nedstämma hans humör ytterligare till morgondagens högtidlighet.

Redan var hon beredd att lämna detta hus, då hon i trappan stötte samman med en figur, som hon i den rådande halfskymningen ej kunde känna igen. Men när denne på renaste franska hördes utbringa sin helsning svarade hon genast på samma språk:

— Ah, är det ni, monsieur Demirgian!

— Alldeles! Men inga namn, jag ber.

— Vi äro alldeles ostörda. Något angeläget kan jag tro?

— Mycket! Har haft förfärligt bråk med att få rätt på eder nya bostad... Här är ju riktigt som ett litet slott, fortsatte han, i det han trädde in i den rymliga och komfortabla tamburen...

Och hans ögon vidgades af stigande förvåning när han ändtligen kommit in i sjelfva bankettsalen, der han girigt gjorde några öfverslag till värdering af husets välstånd.

Amalia syntes hafva läst hans tankar och kände sig smickrad när hon bröt tystnaden sägande:

— Var så god sitt ned... Ni får ursäkta att jag har en smula brådt i qväll... Skall hem till min man, fortsatte hon med ett leende, som allt för tydligt blottade hennes karaktär... Tycker ni inte att vi bo trefligt?

— Charmant, min sköna! Men hvad hemfärden till er man beträffar, får jag på det bestämdaste opponera mig... En förbaskad tråkig historia har inträffat, som gör att jag ovillkorligen måste anhålla om er medverkan i en liten privat tillställning ute på Järfva.

— Omöjligt! Inte i qväll... Silfvercreutz skulle bli galen.

— Låt så vara. Men här gäller det hans dotter och...

— Siri? Nej, hvad säger ni?

— Alldeles! Det glunkas om, att sjelfva polismästarn fått någon nys om, hur det hängde samman med den der lilla brasan ute hos käring-fan, som sjelf gick åt på kuppen.

— Blåkullamor, menar ni?

— Just precis! Och det jäkliga i hela historien är att kungen sjelf nu ämnar taga undersökningen om hand.

— Kungen! Skulle han...?

— Som jag med största sannolikhet förmodar.

— Men hur skall väl jag kunna göra något åt saken?

— Jag har inviterat auditör Lowin... Och jag vet, att ni har honom på edra fem fingrar. Kanske skulle vi tre tillsammans kunna finna ut något bra sätt... Men han misstror mig, den der skälmen. Och derför vore det alldeles öfverdådigt, om ni ville vara mig behjelplig.

— Omöjligt! svarade Amalia, tänkande på den risk, hon sjelf skulle kunna utsätta sig för genom att nu hjelpa Demirgian kratsa kastanierna ur elden.

— Men du *måste*, du måste, Amalia!

— Monsieur är väl mycket pockande, svarade majorskan Silfvercreutz kallt.

— Det är icke alls otroligt, att man ställt mig under polisbevakning.

— Såå? Skulle ni så hastigt hafva fallit i onåd? fortsatte Amalia ej utan oro, men nu fast besluten att ej närvara på den tillställning, som Demirgian talade om.

— Jag kan väl ej tro det... Men antagligen har den der Siri Silfvercreutz pratat bredvid munnen... Löjtnant Kronborg har i dag varit hemma och sökt mig. Se här hans kort.

Och Demirgian visade Amalia ett kort, der hon läste en kärf uppmaning, att Demirgian följande dag skulle bevilja Kronborg ett samtal klockan åtta på morgonen.

Amalia brast ut i skratt och lämnade stallmästaren

kortet; men i samma stund åtrade hon sig och tog det tillbaka sägande:

— Monsieur! Ni är en tok!

— Hvad behagas?...

— En tok, säger jag... Den der galna pojken har hört något, men vet antagligen icke mer än polismästarn om den här saken... För öfrigt. Icke skall man väl ställa till fester för att få tala enskildt med sina förtrogna?

— Det har jag gjort med slug beräkning.

— Hm! Slug?... Hur så?

— Jo, om man bevakar mig, skulle det se mer misstänkt ut att jag bara träffade Lowin och dig...

— Majorskan Silfvercreutz, jag ber.

— Skämta icke nu... Du kommer således?

— Nej! Jag har en plan, som är bättre.

— Låt höra! Jag dör af otålighet.

— All er misstanke är helt visst obefogad... Men jag åtager mig, att närmare taga reda på saken... Redan i qväll träffar jag Kronborg, min svärson, skall bli — ha, ha, ha! — *min* svärson!... Var lugn! Kommer anfallet från *det* hållet, då skall jag hastigt nog afväpna fienden... Men — fortsatte hon med en afgrundsblick — efter som ni nu ändå skola träffas, så arbeta med något annat.

Hon sänkte rösten till hviskning i det hon med retande koketteri lade sitt hufvud till Demirgians axel.

— Tänk ut ett bra sätt att få... den der Siri... till en... en... ja, du förstår... du får henne till *present* af hennes egen styfmor... Ha ha ha!... Styfmor, hör du.

— Djefvul! hviskade Demirgian tillbaka med ett kort skratt... Du läser tankar lika bra som hade du dem framför dig i tryck... Men hur går det då med *vår* kärlek?

— Den blir bara starkare derigenom, svarade Amalia och vred sig hal som en ål undan den arm, som ville lägga sig kring hennes lif.

Demirgian gjorde emellertid ett nytt anfall. Men i samma ögonblick han åter skulle famna henne föllo hans armar liksom förlamade ned till sidorna.

Han trodde knappt sina ögon. Ej heller Amalia var på en god stund vuxen det kritiska i situationen.

I dörröppningen till tamburen hade plötsligt visat sig — Siri Silfvercreutz.

— *Du* här? utbrast Amalia med osäker röst sedan hennes första förlägenhet någorlunda hunnit lägga sig.

— Som ni ser, svarade Siri med ett tonfall af allt annat än dotterlig vördnad... Men jag kommer visst olägligt och skall...

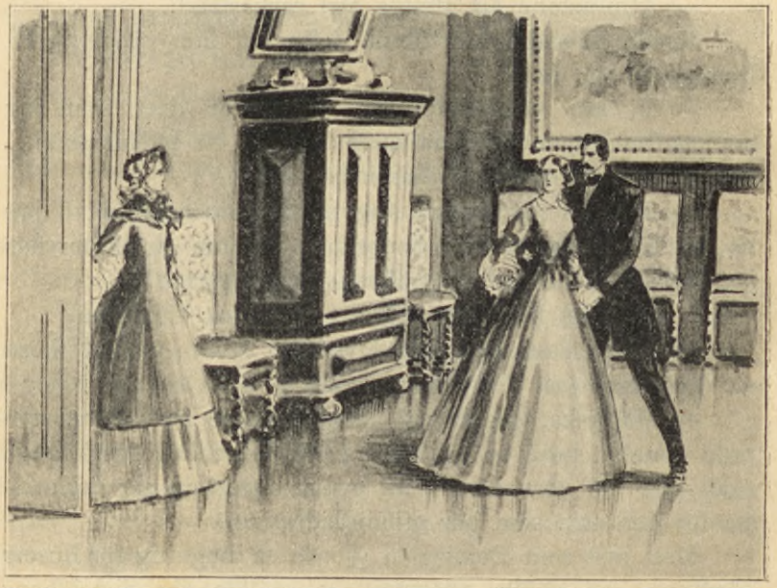

— Stanna! afbröt Amalia, nu med full fattning och besluten att våga allt för att rädda situationen... Stallmästarn och jag hafva nyss afslutat en affär om det der antika skåpet, som du ser der borta. Jag är konstvän, som du kanske vet, och vill, att vårt hem skall bli så prydligt som möjligt.

— Jag har ej begärt någon förklaring, som utom dess synes mig alldeles onödig, svarade Siri med ett tonfall, hvari tviflet på fostermoderns ord starkt stack fram.

— Hvarför kommer du hit så här dags?

— Emedan min far bad mig derom. Han har väntat er sedan sex. Han tänkte först gå sjelf, men jag bad honom låta bli, ty ännu äro hans krafter allt för svaga, fortsatte Siri med en blick full af hat på Demirgian, hvilken ännu icke fått mål i mun, fortfarande fängslad af sin öfverraskning.

— Nå, det var då snällt, sade nu Amalia med försök att anlägga ett vänligare sätt... Det var nog bäst, att han icke gick ut i qväll.

— Åtminstone *hit*, ifyllde Siri sarkastiskt.

Amalia låtsades icke förstå detta när hon vände sig till Demirgian och sade:

— Vi äro således qvitt... Priset var dyrt, men jag hoppas, att ingen skall hafva maken till ett sådant skåp... Det är från femtonhundrasextiosju, sade ni?

— Alldeles så! Anteckning på tidigare egare skall jag be att få lämna redan i morgon... Genom en slump har jag lyckats få det ur de Braheska samlingarna.

— Och det har äfven tillhört drottning Christina?

— Lika visst som det äfven nu kommer att tillhöra en drottning, fast i skönhetens rike...

— Majorska, menar ni, oförbätterlige smickrare, svarade Amalia, med en sidoblick på Siri, hvilken fortfarande stod qvar vid dörren utan att synas intressera sig det minsta för den sak, som här afhandlades.

Men just som Demirgian gjorde en bugning för husets värdinna och skulle aflägsna sig, ställde sig Siri i hans väg, sträckte hotande sitt finger mot honom och utbrast med en röst, som skalf af förtrytelse och förakt:

— Stanna! Jag vill tala med eder.

— Med *mig?*

Rösten lät osäker och en lätt färgskiftning i hvitt drog sig öfver hans brynta hy.

— Ja, just med *er*, så konstigt det än kan synas, svarade Siri med fasthet.

— Om hvad? Mamselle gör mig verkligen nyfiken.

— *Fröken* är min titel. Jag är en Silfvercreutz, fortsatte Siri... Hvad menade ni med ert lömska försök, att spärra in mig i den der gamla qvinnans håla ute vid Järfva?

— Har jag aldrig gjort.. Undersökningarna hafva gifvit vid handen, att ni kommit dit af er sjelf.

— Ej för att bli fängslad och med utsikt att kanske äfven bli — skändad! utropade Siri med en blick af flammande vrede... Jag kom dit för att bistå min far, som genom er varit nära att ljuta döden. Edra utskickade lade en snara, som lyckligtvis icke...

— Nej, på min ära!...

— Ära? En skurk som ni, skall ej...

— Siri! Siri! Lugna dig! utropade nu Amalia, som under detta uppträde hitintills spelat roll af åhörare.

— Mordbrännerska! hväste Demirgian. Det är ni, som satte eld på hennes stuga... Det är ni, som skall få stå till straff för denna gerning... Lagen får ha sin gång.

— Detta har ni hotat mig med en gång förut. Men nu är det jag, som sjelf skall draga saken inför rättvisan. Straffet underkastar jag mig. Men så skall äfven ni bli demaskerad på samma gång som jag får chavottera, och detta oskyldigt på grund af edra anslag mot mig som mot så många andra qvinnor, hvilka råkat ut för edra ormögon... Det var endast detta, som jag nu fick ett osökt tillfälle att säga eder.

Med ett leende, som var mera osäkert än det skulle synas, svarade Demirgian:

— Den uppfattningen syntes icke en viss mamselle Bengtson från Malmö hafva haft, då hon med mig och... en viss grefve tömde pokalerna i de la Croix' lilla privatvåning och sedan på natten...

— Skurk, ni vågar!...

— Tala sanningen, ja! Och den sanningen skall jag nu icke längre behålla för mig sjelf... Jag kan endast beklaga, att ert minne i några ömtåligare detaljer, kanske

äfven beroende på vinernas styrka, är något klent... Har den äran att rekommendera mig.

Innan Siri ens hann svara ett enda ord för att bemöta all denna hänsynslösa fräckhet, hade Demirgian lämnat rummet och skyndat ned på gatan.

Rodnande af harm hade Siri sjunkit ned på en stol; darrande af sinnesrörelse kunde hon icke längre hålla sig upprätt. Samtidigt erfor hon äfven en känsla af blygsel, som sade henne, att en hel del af hvad Demirgian kastat henne i ansiktet uti styfmoderns närvaro öfverensstämde med verkliga förhållandet...

Och hon frågade sig sjelf om denna qvinna, som nu stod framför henne och betraktade henne med blickar af skadefröjd, verkligen också känt igen henne denna ödesdigra qväll då hon i de la Croix uppträdt som mamselle Bengtson...

Dominon och masken borde hafva skyddat henne. Men...

Hon måste göra sig förvissad om denna sak.

— Ni hörde, hvad han sade? började Siri sedan hon något hunnit ordna sina tankar.

— Mer än tillräckligt, svarade Amalia med väl spelad förvåning, fast besluten, att af nyss timade scen göra sig sjelf ett godt vapen.

— Och ni tror derpå?

— Jag vet, att han talade sannt... Skulle eder far få en aning om...

— Min Gud!... Allt hvad ni begär af mig, bara inte *han* får veta detta.

— Beror alldeles på er sjelf, svarade den onda anden inställsamt.

— Allt, hvad vill ni, att jag skall göra?

— Jo, hör på!

Amalia hade slagit sig ned på stolen bredvid Siri. Hennes lurande blickar irrade osäkert kring rummet utan att låta sig fängslas af Siris ögon, som med ängslan sökte läsa i fostermoderns drag. Halfhviskande fortsatte hon:

- Jo, vi skola spela *tillsammans*.

— Mot min *far*?... Är ni vansinnig?

— Icke alls, bara förståndig... Du tiger... Jag tiger... Se der allt, hvad jag begär.

Siri svarade ej.

Hennes hufvud sjönk ned mot den stora massiva ekskifvan, och hennes bröst hotades att sprängas sönder af tillbakahållna snyftningar.

Den onda anden log. Hon kände, att hon fått ett godt grepp och beslöt att ej släppa taget.

I rivalen hade hon genom en slump fått en — medbrottsling.

Hon hade fått sikte på den punkt, der motståndaren ej var bepansrad.

FEMTE KAPITLET.

Majorskans fest.

Efter den framgång Amalia Sjöblad-Silfvercreutz rönt gent emot den, af hvilken hon ansett sig hafva mest att frukta, för den händelse en svårare sammanstötning skulle ega rum, visade hon en helt annan sida mot sin fosterdotter. Det förut kärfva sättet med pock på en lydnad, som hon ej kunnat tillvinna sig med goda ord och lämpor, hade hon nu lagt bort. Hon ansåg sig nu, genom kännedomen af Siris äfventyr i de la Croix, — och hur hon helt visst haft flera sådana — vara fullständigt jemställd med Siri beträffande den moraliska vandeln. Siri hade ingenting att berömma sig af. Ett felsteg eller flera spelade ingen roll. Silfvercreutz skulle helt visst icke se till antalet utan till brottens natur. Och Siri skulle knappast kunna bestrida, att det ej vore passande för en ung flicka

att kasta sig in i Demirgians umgängeskrets en hel natt för att efter en stormig maskeradbal med supé i enskilda rum gifva sig ut på åktur så der framåt morgonsidan helt ensam med en för kärleks-äfventyr känd kavaljer. Blefve det behöfligt, skulle hon — Amalia — nog skaffa bevis, om han — Silfvercreutz — ej trodde på hennes ord. Vreden och den sårade faderskärleken skulle drifva honom till det yttersta. Siri skulle stötas ut ur det nya hemmet och — Amalia finge fria tyglar.

Hon hade fullkomligt ordnat sin taktik. Förrådde Siri sin styfmor, skulle denna å sin sida förråda Siri. Spelet blefve ju på så vis, jemt och ingen kunde hafva något att förebrå den andra.

Denna tanke gjorde Amalia säker. Efter uppträdet vid vigseln hade hon ej kunnat undertrycka en oro, som i hög grad minskat hennes stolthet öfver att nu bära ett adligt namn och en jemförelsevis förnäm titel.

Siris hat till henne hade grumlat hennes lycka.

De ord, som utslungats i bröllopsvittnenas närvaro, skulle helt visst leda till upptäckter, hvilka Silfvercreutz kunde anse giltiga för att genast drifva den unga makan på porten och söka skilsmässa i ett äktenskap, som knappt hade börjat.

Besynnerligt nog hade något vidare utbrott ej hörts af. Inga frågor från maken hade träffat henne. Hvad hon fruktat hade uteblifvit... Och nu; ja, nu vore det *för sent* för Siri att spela anklagerska, så vida hon ej samtidigt ville anklaga sig sjelf.

Och der Amalia nu, morgonen efter nyss skildrade dag, lade allra sista handen vid arrangementen för qvällens fest, var det med vaknad styrka som hon beredde sig att åter »lefva lifvet» efter sitt sinne. Silfvercreutz skulle hon allt mer snärja med sina förförelsekonster — hon skulle till sist få honom mjuk som ett vax. — Äfven Siri skulle hon preparera under förlofningstiden, — Och Kronborg — hon kastade vid tanken på honom en mera granskande blick i den eleganta boudoirspegeln — den pojken skulle hon väl...

Hennes läppar drogo sig vid denna tanke till ett demoniskt löje.

Hade hon väl lyckats snärja äfven honom, då hade hon dem alla tre likt sprattlande flugor i en spindelväf. Det blefve endast en kort tidsfråga, hvilken af dem hon först skulle unna dödsstöten.

En liten sidotanke på hvad hennes man skulle säga om invigningsfestens gäster kom plötsligt på henne.

Bland damerna funnos i sanning inga dygdemönster.

Amalia kände inga sådana. Alla voro de valda i öfverensstämmelse med henne sjelf. Alla voro de älskarinnor på stat; många till och med kunde brösta sig med att icke ens kunna få förnämare älskare än de, de hade. Och detta utgjorde *deras* stolthet, som endast i någon mån syntes rubbas af rangordningen i det efemära favoritskap, som »beskyddaren» tillmätte dem. Flertalet kunde dock smickra sig med, att ännu intaga mycken framskjuten rang, ehuru ingen vågade påstå sig vara favoriten numro ett.

Bland den kategorien hade Amalia inga väninnor — om hon ens hade det bland de andra heller. Ty Amalia var fruktad såsom en farlig rival af dessa »högsta höns i korgen», hvilka ängsligt sågo till, att hon ej fick komma längre än till förmaken af den dyrkades hjärta.

Hon räknade tyst upp namnen för sig sjelf och kom till en talrik lista.

Främst bland dessa ställde hon nu den näpna lilla danskan Gagnér — hon med de brinnande mörka ögonen. — Här fanns äfven den firade aktrisen Gunilla Bäckstén och mamselle Westermann; vidare räknade hon på att få se den mycket omtalade fru Greisse, och så kom en lång rad andra odalisker, af hvilka dock ingen kunde mäta sig med Amalia sjelf, hvarken i skönhet eller savoir vivre — det sistnämda naturligtvis taget med nödig modifikation.

Till de väntade hörde emellertid icke väninnan från Stallmästaregården, madame Stjernblom.

Efter händelsen på värdshuset syntes ett kyligare för-

hållande hafva inträdt mellan henne och Amalia utan att dock urarta till fullständig fiendskap.

Väninnan hade »stigit i graderna» och utpekades nu allmänt som mycket favoriserad, till och med mer än andra, som man talade om. Sqvallret visste äfven, att hon lyckats förskaffa sig en beqväm villa i Ulriksdalstrakten och att Demirgian, hvilken länge bemött henne kyligt, helt plötsligt ändrat sätt mot henne; ja, till och med blifvit krypande för »den uppgående stjernan», som hon nu kallades i vivörkretsarne.

Det bjudningsbref, som Amalia skickat till henne, hade pr omgående besvarats med ett »nådigt» afböjande, utan motivering af skäl. Amalia hade rasat och trampat den afvisande biljetten under fötterna. Näst Berthe d'Ormonte hatade hon nu ingen qvinna till den grad som madame Stjernblom, hvars titel af madame var lika »tagen» som hennes namn var det. Finge hon tillfälle — och hvarför skulle hon ej få det — skulle hon nog äfven plocka fjädrarna af denna favorit liksom hon gjort det med åtskilliga andra, tänkte Amalia då hon nu fick ny anledning att påminna sig denna falska väninna från sin senaste stockholmstid.

Sedan hon än en gång bekräftat denna afsikt med ett kraftuttryck, som ej står upptaget i qvinnornas salongsparlör, öfvergick hon till att granska listan på kavaljererna.

Här fanns hufvudsakligast militärer. Alla mer eller mindre invigda i järfvalifvets hemligheter.

Bröllopsvittnena voro samtlige representerade. Synnerligast dröjde hon en god stund med tankar af välbehag på den ståtlige och vackre löjtnant Cronenstråhle, som tillvunnit sig Amalias hela välvilja — fast han sjelf lefde i en lycklig okunnighet om denna ynnest. — Kanske skulle hon denna qväll lyckas bättre att ådraga sig den unge mannens uppmärksamhet?... Hon tänkte åtminstone försöka.

På bjudningslistan stod »pastor» Broqvist äfven upptagen.

— Hans adress måtte bestämdt blifvit felaktigt uppgifven,

tänkte Amalia i det hon nu strök ett bredt streck öfver hans namn.

Budet med bjudningskorten hade nämligen ej kunnat träffa honom; och det märkvärdiga var, att man ej heller på pastorsexpeditionen i Adolf Fredrik hade reda på hvar sagde pastor bodde.

Ett ögonblick syntes denna omständighet högst besynnerlig för Amalia. Hon hade hört sig för med Klubber; men denne — hvilken hastigt skiftat färg — hade svarat, att pastor Broqvist kanske bara var en sådan der extra ordinarie, som man ej ens brytt sig om att annotera på adresslistan. I brådskan hade han tagit den han fått.

Denna förklaring hade visserligen icke tillfredsställt majorskan Silfvercreutz. Men den brådska hon haft med inredandet af den nya bostaden, liksom äfven med en hel del toilettbestyr — ty nu ville hon riktigt visa, hvad hennes smak kunde åstadkomma äfven i den vägen — hade ej gifvit henne tillfälle att närmare undersöka det dunkel i hvilket vigselförrättaren hade insvept sig.

Ett ögonblick hade hon verkligen ämnat meddela sin make bemälta omständighet.

Men något inom henne sade genast, att ett sådant steg kanske ej vore så välbetänkt. När allt bråk med installeringen och sådant väl vore öfver, skulle hon med kraft sjelf taga i tu med denna sak, synnerligast som man ännu ej hade fått nödiga papper på, att äktenskap mellan henne och major Silfvercreutz verkligen egt rum... Siris oförmodade uppträdande, det störande intermezzot med de tappade ringarne, och hennes deraf väckta nervositet, nade alldeles kommit henne att glömma bort såväl presten som hans kyrkopapper.

Men som sagdt; nog skulle det bli bra med den saken. Klubber — som äfven var inviterad och lofvat att komma — skulle helt visst med ringa besvär både få tag i presten oeh deras vigselattest. Det var ju han, som skaffat dem den der mystifikationen på halsen. Allt berodde på brådskan, naturligtvis...

Klockan half sju skulle hennes man anlända till sin nya våning.

Majoren var nu någorlunda återställd. Han hade redan företagit ett par slädturer. Men läkaren hade dock rådt honom till stor försiktighet och att invänta våren för en liten rekreationsresa, som Amalia föreslagit.

Nu var det öfverenskommet att Silfvercreutz vid porten skulle mottagas af sin maka.

Stödd på hennes arm och sin dotters, — ty Siri skulle anlända på samma gång som sin far — skulle han inträda i sitt nya, eleganta hem och införas i den milieu, som hvilken annan major som helst kunde afundas honom.

Helt visst skulle han bli slagen med förvåning, då han fick se all denna i festbelysning från strålande kristallkronor och i lampetter bländande prakt... Han skulle falla henne om halsen, trycka henne till sitt hjärta kanske, och i blickar, som talade bättre än ord, tacka henne för all denna uppoffrande erkänsla, som hon visat för äran att få bli hans maka... Och i kretsen af den eleganta skara — ty att den skulle bli elegant, det var Amalia viss på — finge hon sedan vid majorens arm, sin adlige makes arm, skörda tillfredsställelsen. af att se qvinnornas afund och männens beundran, något som alltid föresväfvat henne som höjden af all jordisk lycka — undantagandes en annan lycka, som vore ännu högre, och som helt visst skulle komma äfven den.

Hon drog upp sitt lilla briljanterade guldur och kastade en hastig blick på dess visare.

Hon hade icke ens en timme på sig till toiletten. Tiden var alltså knapp och skyndsamhet af nöden.

En häftig signal till kammarjungfruns rum och en dito till hofmästaren.

Båda instörtade som väl dresserade slafvar.

För pengar får man människor till djur, tänkte hon sjelf, der hon med känslan af stundens vikt först gaf den djupt bugande, livréklädde köksdignitären de order, som voro närmast af nöden, och sedan med en vink till kam-

marsnärtan — hennes förtrogna — drog hon sig undan till sin rent utaf furstliga boudoir, det enda rum i hela våningen, som hon uteslutande förbehållit åt sin egen person, och hvilket rum — genom en sinnrikt anordnad löndörr —stod i direkt förbindelse med en trappa, som väl kacherad förde ut till gården.

Denna förtänksamhet kände ingen mer än hon sjelf, om man ej medräknar arbetarne, som utfört det lilla arkitektoniska konststycket à la medeltid. I en vinkel af hufvudbyggningen — det gamla stenhuset med det skarpt sluttande taket i två afdelningar — mynnade denna hemliga trappuppgång ut med en smal dörr, väl dold under samma slags åldrade kalkputs som huset hade för öfrigt, och hvars ålderdomlighet än mer förhöjdes af de höga, gallerförsedda fönstren på nedra botten, som ytterligare kunde skyddas med väldiga skrufluckor, hvilka liksom gallren synas än i dag.

Den gamla tomten inrymde äfven — utom trädgården, hvilken sträckte sig ända fram till Holländaregatan, der den afslutades med en väldig, hög stenmur — en hel del småbyggnader för tjenstepersonal, visthuskammare, stall och vagnshus samt var som helhet betraktad en liten värld för sig, en större herrgård midt i staden och lämnade genast intryck af en sådan — eller af ett gammalt slott — så fort man satt sin fot inom dess fridlysta område.

På Amalias mycket romaneska sinne hade denna egendom, som sagdt, slagit an. Hon hoppades äfven att majoren i detta val skulle se ett nytt drag af uppoffrande generositet från hennes sida, då det gällde att göra hemmet angenämt och komfortabelt.

Ändtligen stod hon färdig att mottaga den väntade.

En dyrbar, tjock sidenklädning af djupröd ton, öfverdragen med äkta spetsverk i svart, gaf hennes ståtliga gestalt något på samma gång rikt som allvarligt i uppträdandet. Den ganska djupa dekolleteringen skyldes något af spetsar i hvitt; men de välformade, ja, bildsköna armarna voro bara till axlarna.

Så ofta tillfälle erbjöds ville Amalia gerna visa sina armar. Hon var stolt öfver dem och hade icke ens i den rika samlingen af qvinlig skönhet ute vid Järfva kunnat finna någon, som i den punkten kunde göra henne första rummet stridigt...

I håret verkade en djupröd kamelia med stor effekt, och på de små röda cendrillonskorna af rödt siden framblixtrade juvelspännen af betydligt värde.

Hon var verkligen hänförande, der hon nu sväfvade fram öfver de mjuka mattorna och ut i den ståtliga salen, här och der kastande en blick i speglar och trymåer för att som hastigast njuta af sin egen bild.

Af minspelet och glansen i hennes ögon kunde man se, att majorskan Amalia Silfvercreutz, var nöjd.

Som hon nu visade sig, var hon lik en strålande rubin i en kostbar ring, som snart — genom de andra damernas ankomst — äfven skulle få en infattning af diamanter. Uniformernas glans skulle ändtligen förhöja totalverkan af det hela, och göra denna första fest på »*chateau Silfvercreutz*» — hvartill hon redan döpt detta hus — till något enastående i smak och raffinerad elegans.

Gerna hade hon sett, att hennes beundrare Demirgian också kunnat inviteras redan denna qväll för att en gång få se, hvad hon — »Järfvas ystraste odalisk», som han kallade henne — kunde åstadkomma, då hennes smak riktigt fick slå sig lös.

Detta skulle helt visst varit henne till mycket stor nytta för befrämjandet af de syften, som hon än bevarade i sitt djupaste inre.

Men efter händelsen i Solnaskogen och ute på Stallmästaregården var detta nu en absolut omöjlighet. Två sådana män som Silfvercreutz och Demirgian kunde ej dväljas under samma tak. Den sydländske vällustingen och den hederlige svenske majoren kunde ej gemensamt andas luften i samma sal. Mellan dem fanns ett svalg, som aldrig kunde fyllas, ett bråddjup, öfver hvilket aldrig kunde sträckas en bro.

— Hennes nåd! Nu stannar en släde dernere.

Amalia ryckte till, uppvaknande ur sina glänsande drömmar.

Ögonblicket var nu inne att möta den, som nu hade rätt att kalla sig hennes herre och man.

Med en lätt sidenschal kastad öfver axlarna ilade hon ned för den rikt upplysta, mattbelagda trappan. Den tunga ekporten slogs upp på vid gafvel af en galonerad domestik. Trots den utanför porten något slaskiga snön steg hon ända fram till släden och räckte sin make handen, sägande med ett tonfall af blandad högtidlighet och stolthet:

— Jag helsar dig välkommen till din boning, min riddare och make!

Silfvercreutz hade mottagit den framsträckta handen, som han tryckte helt chevalererskt till sina läppar, hvarefter han sjelf ville stiga ur släden.

Men före honom hann dock Siri i det hon sade:

— Icke så häftigt, min far! Du *måste* vara försiktig.

— Synnerligast som här är ganska halt, inföll Amalia, utan tanke på, att hon i en annan mening kunde hafva allt för rätt i sitt yttrande.

Ty det steg, som Silfvercreutz nu skulle taga, skulle äfven inom kort lära honom inse, hur slipprigt det nya rike var, der hans andra hustru förde spiran.

Stödd på Siri och sin maka, gled han som en redan fullständigt bruten man genom porten till det hem, der solen i hans lefnads afton skulle dränkas i bittra tårar.

Det var som en förkänsla af kommande olyckor redan nu gjort hans ögon skumma; ty det första ord han sade, när han beträdde förstugans mattbelagda stenar, var ej en helsning af glädje utan:

— Så skumt här är... Vi få allt lof att ha mera ljus.

— Mera ljus? svarade Amalia med en ton af förvåning... Nog kan väl *tre* lampor vara nog här nere. Och i trappan ha vi fyra.

— Ja, nog se *vi*... Men du har ju bjudit främmande?

— Du vet det alltså? svarade Amalia med tydlig

missräkning i det hon kastade en blick full af förtrytelse på Siri.

Majoren varseblef denna blick och sade:

— Det är *icke* Siri, som berättat mig detta, utan min gamle vän, Bährenrahm, som du varit vänlig nog att äfven invitera. Träffade honom för ett par timmar sedan. För mig blir han helt visst den trefligaste i hela sällskapet.

— Såå?... Än jag då? utbrast Amalia något otåligt, i det hon, ledande majoren vid sin arm, steg upp i våningen.

— Du?... Icke räknar jag dig till de främmande.

Och han lade sin arm kring hennes lif i det de trädde in i den strålande salen.

— Nå, *här* är det väl icke mörkt? sade nu Amalia, brytande sin makes tystnad, i hvilken hon dock ej trodde sig spåra den öfverraskning, hon hade väntat sig få höra klädd i beundrande ord.

— En riddaresal, i sanning, svarade Silfvercreutz liksom mer af artighet... Men hvarför har du icke satt familjeporträtten på hedersplatsen?

— Konungen är väl landets *främste* riddare?

— Visserligen. Men i hvarje hem är det husets herre, maken, som... Ja, du förstår mig... Här vill *jag* vara den förnämste.

Det var helt visst första gången i sitt lif som en dylik tanke af sjelfviskhet flugit öfver den hederlige och äfven blygsamme majorens läppar. Allt annat än egoism utgjorde grundsatsen i denne karaktär, som var uppoffrande till oför-

siktighet, och kanske just derför var dömd att lida de förluster han fått vidkännas.

Han visste icke ens sjelf hur hans nyss uttalade ord kunnat undslippa honom. Men på samma gång som han genast var villig att sjelf taga dem tillbaka, eller åtminstone mildra dem med en passande omskrifning, kände han en obetvinglig lust att ytterligare framhärda i sin mening. Och denna sista driffjäder var det äfven, som dikterade dessa ord:

— Antingen skall konungens bild flyttas, eller ock min.

— Men kära Wladimir, hvad går åt dig?

Hennes röst lät irriterad, och hon tummade nervöst sina hustruringar i det hon fäste på sin make en blick full af osäkerhet.

— Du har hört min förklaring... Någon annan aktar jag ej nödigt att lämna.

— Så konstig du är... Men du skall få som du vill... Våra porträtt kunna vi ju sätta in i röda salongen.

— Hm! Nå gerna för mig. Men hvarför icke kungens?

— Derför... derför, att det är — vackrast.

— Såå...

— Ja, missförstå mig nu icke, svarade Amalia, utan att kunna dölja den förlägna rodnad, som vid dessa ord drog öfver hennes kinder... Jag menar... att det är störst, har den grannaste ramen och...

— Pryder sin plats, menar du?... Nå gerna för mig... Hvad tycker du, min lilla stumpa?

Frågan var riktad till Siri, som under detta meningsutbyte mellan herre och fru kände sig minst lika orolig som Amalia sjelf.

Drömmande hade hennes ögon stannat på konungens charmanta bild, der han, iklädd sin välkända generalsuniform, föreföll henne som den härligaste man hon någonsin sett.

För hennes blickar hade hans ögon fått lif. Hon kände hur de riktigt brände sig in i hennes stackars klappande hjärta, och hur hon ej kunde undgå dem, hvar hon än ville taga plats i den rymliga salen. Hon kände, att kungen behärskade hela rummet och hur intet, af hvad som der föreföll, skulle kunna undgå honom.

Tänk om bilden äfven kunde höra!...

Silfvercreutz måste upprepa sin fråga innan hon svarade, rodnande liksom sin styfmoder:

— Hvad skall jag tycka? Här är det ju du, som ensam bestämmer, du och... Amalia.

Detta sista ord tycktes sitta långt inne.

På fadrens önskan skulle hon nu mera kalla styfmodern vid förnamnet, då denna på inga vilkor ville låta sig nämnas hvarken mamma eller tante af sin mans barn i ett föregående gifte.

Amalia var känslig för att ej synas äldre än hon var. Och tilltalsord sådana som mamma och tante innebära ju alltid en viss åldersgräns för de qvinnor, som få bära dem, en gräns, hvilken Amalia på inga vilkor ännu ville hinna, äfven med risk af att bli duad af sin styfdotter.

Silfvercreutz' senaste fråga, den till dottern, hade emellertid så till vida kommit henne till hjelp i den brydsamhet, som nyss fått makt med henne. Förargelsen öfver, att hennes styfdotter skulle tagas till råd i en sak, som Amalia sjelf ville bestämma, gjorde henne åter till herre öfver situationen när hon sade:

— Om det är något mer, som misshagar dig, så säg nu ifrån under den lilla rond, vi skola göra genom våningen innan gästerna komma... Om dina anspråk icke äro *allt* för stora, skall jag gerna rätta mig efter dem, tillade hon med en viss bitterhet, som ej undgick majoren då han svarade:

— Som du nu har inrättat det här, får det bli... Hvem vet för öfrigt huru länge vi komma att stanna i detta hus?

— Jag hoppas länge nog, sade Amalia... Det är minsan vackra slantar, jag lagt ned, för att här få det som jag

ville hafva det... Men det gör mig ledsen, att *du* icke synes vara nöjd eller förstå min välvilja.

— Jag är rädd, att du offrat alldeles för mycket. Vårt lefnadssätt får icke ställa sig så dyrbart, som det nu synes börja bli... Mina inkomster som major...

— Tala nu icke om affärer. Min förmögenhet...

— Kan äfven taga slut, kära barn. Och det har dessutom aldrig varit min mening att annat än i yttersta nödfall anlita ditt kapital.

— Sså? Skall detta ligga på kistbotten och mögla?

— Den saken drar du nog försorg om. Men faller jag ifrån, kan det ju vara bra att du har något öfver. Att spara något för framtiden är hvars och ens plikt.

— Sså! Du har kommit underfund med det nu, inpassade Amalia hvasst och på samma gång obetänksamt, hvilket hon genast märkte af den mörka sky, som drog öfver majorens drag, då han fäste på henne en blick af både förebråelse och sorg i det han svarade:

— *Slösare* har jag aldrig varit. I detta fall har jag lugnt samvete. Men obetänksam. Och derför har jag äfven fått straff... Som din make tillhör det mig att ge dig ett klokt råd medan det är tid. Var sparsam!... Min lilla lön kan i så fall godt räcka till för oss båda.

Siri, som ej följt de båda makarna på ronden kring våningen, utan taktfullt stannat qvar i salen, kunde dock ej underlåta att höra dessa ord, som uttalades i rummet bredvid.

Hon kände som något lindrande varmt kring sitt hjärta, när hon hörde sin far tala på detta sätt. Hon fick af dessa ord en bekräftelse på — hvad hon föröfrigt ej ett ögonblick hade betviflat — att en Silfvercreutz, allra minst hennes far, sålde sig till slaf för en motsedd stor hemgift. Ingen skulle med fog kunna peka finger på honom för detta, om man ock med berättigad undran skulle beklaga honom för det val af maka, som han gjort. Ty trots sin förmögenhet — hvars storlek äfven Siri öfverskattade —

var dock denna Amalia ingenting annat än en nymf, när Silfvercreutz bjöd henne sin hand, och på den grund såg Siri framtiden i allt annat än granna färger, om hon ock hoppades, att han nu med större kraft än under förlofningstiden skulle kunna stäcka hennes farliga böjelser.

Hon spratt till vid det att betjenten hördes anmäla:

— Major Bährenrahm!

Med all den älskvärda grace, som var Siri egen, gick hon mot den inträdande och besvarade dennes hurtiga helsning med ett gladt:

— Välkommen, farbror!

— Tack, kära barn!... De' va' tusan, hvad här är schangtilt.

Och den barske krigaren från Dybböls skansar kastade dervid förvånade blickar kring den ståtliga riddaresalen liksom kunde han ej fatta, att han nu befunne sig hos sin hitintills alltid mycket ekonomiske vän beträffande arrangemangen i det husliga lifvet. Också hördes detta på hans ord, när han utbrast:

— Bestämdt har jag gått fel. Bor verkligen Wladimir i den här riktigt kungliga prakten?

— Jo, nog gör han så, svarade Siri, ej utan förlägenhet. Han är just nu inne och beser sin våning.

— Såå. Kom helt nyss allt så?

— Vi ha inte varit här en half timme.

— Således är jag förste gästen?

— Alldeles, käre farbror. Var god sitt ned. Pappa kommer på ögonblicket.

— Nå, det var då förbaskadt roligt att jag kom först. Man brukar säga att jag för tur med mig hos nygifta. Ja, ja! Ta nu icke detta som egenkärlek från min sida... Jag bara säger som man säger.

— Gud gifve, att det så vore, kära farbror, svarade Siri med en suck, ej utan oro tänkande på det tillfälle qvällen förut, då hon öfverraskat Demirgian och sin fars hustru

i en mer än vänskaplig förtrolighet just i samma rum som detta.

Men i detta ögonblick anmäldes en ny gäst. — Mademoiselle Gagnér!

Siri gick den anmälda till mötes. Hon kunde ej tillbakahålla ett rop af öfverraskning då hon i denna dam, som var utstyrd med prunkande elegans, igenkände en bekant från Skåne, en liten näpen danska, som planterats in i den skånska jordmånen för att i christianstadspensionen få känna första smaken på kunskapens bittra rötter.

— Du, Siri!

— Du, Rigmor!

Öfverraskningen var ömsesidig. Men på samma gång syntes båda iaktaga en viss förlägenhet för hvarandra.

Rigmor Gagnér bröt först tystnaden, sägande med omisskänlig brytning på modersmålet:

— Nej, men så underligt, att jag skulle få se dig här.

— Underligt? Hur så? Jag är ju hos min far.

— Ja visst, men är då madame Sjöblad... majorskan Silfvercreutz, menar jag, *din* faders hustru?

— Ja visst! Hur skulle vi annars, min far och jag, menar jag, vara här?... Jag menar som... som ..

Hon kände, att hon ej kunde, fortsätta. En förnimmelse af blygsel öfver något, hvilket hon ej nu gaf sig tid att närmare analysera, band hennes tunga och gjorde, att hon hastigt kastade om ämne, frågande:

— Och du har slagit dig ned i Stockholm? Hur länge har du varit här?

— Omkring ett halfår, kära vän.

Detta »kära vän» framkastades med en flabbig torrhet, som verkade pinsamt på Siris nerver, när hon samtidigt blef varse den stora förändring, som barndomskamraten undergått.

Öfver den visserligen mycket vackra qvinnans drag låg något af sinnlighet, som verksamt harmonierade med hela hennes väl extravaganta toilette, och i blickarna mötte

ett trots och en utmanande framfusighet, som de långa, glänsande ögonfransarna knappast förmådde utestänga.

Ogeneradt hade hon tagit plats på en af de mindre beqväma än solida ekstolarna. Det ena benet var vårdslöst kastadt öfver det andra och gungade nu takten till någon munter melodi, som tycktes leka på hennes läppar. Plötsligt reste hon sig åter i det hon utbrast:

— Men hvad hon dröjer då, Amalia... Kommer hon icke snart?... Jag skulle vilja ordna min frisyr en smula i hennes toilettdepartemang.

Frågan hade framställts utan att hon visade minsta tecken till att vara generad för den gamle militären, major Bährenrahm, som Siri i sin häpenhet glömt att presentera, och hvilken nu syntes försjunken i betraktande af kungens stora porträtt.

Siri rodnade på väninnans bekostnad när hon svarade:

— Hon kommer nu, efter hvad jag hör. Men kanske jag får föreställa dig för min fars vän?

Och hon afvaktade ej ens Rigmor Gagnérs svar innan presentationen var gjord. Majoren hade kyligt besvarat danskans komplimang utan att gifva henne handen och syntes åter försjunka i betraktande af porträttet då majorskan trädde in, men ej åtföljd af sin make.

Vid ljudet af Amalias röst vände Bährenrahm sig plötsligt mot värdinnan och helsade, något mera omständligt än han nyss helsat Rigmor. Utan att afvakta slutet på de bullrande vänskapsbetygelser, som genast derpå utbyttes mellan danskan och majorskan, frågade han, afbrytande deras pladder:

— Kommer inte Wladimir?

— Ack, det är så sant, svarade Amalia med försök att visa en vänlighet, som hon icke alls kände mot sin mans bäste vän... Han var trött af färden och sitter nu i sitt eget rum för att hvila sig en smula... Var snäll, du Siri, och visa major Bährenrahm in till din far.

Siri var naturligtvis icke alls lokaliserad i denna våning. Men svårigheterna att hitta voro ju icke större än

att hon godt ändå kunde åtaga sig dem. Hon gjorde det äfven med nöje, glad att slippa hålla de båda damerna sällskap. Vid det att de lemnade salen såg hon hur såväl Amalia som Rigmor kastade efter dem en lång blick. Och hon hörde äfven danskans stämma ehuru nästan hviskande säga till Amalia:

— Ah! Är det *den* Silfvercreutz! En ganska bekant från min skoltid i Christianstad.

Sedan Siri på måfå fört sin fars vän genom en fil af eleganta rum utan att i något af dessa kunna finna den sökta, stannade hon framför en stängd dörr i andra ändan af våningen och öppnade densamma, då hennes öron träffades af hostandet från den ännu på långt när icke återställde sjuklingen. Som hon emellertid ej ville störa de båda vännerna, drog hon sig genast tillbaka, tveksam om hon skulle återvända till Amalia eller ej. Hon hörde nu af olika röster, som trängde in från salen, att ännu några gäster hade anländt, och hon greps af en pinsam beklämning vid tanken på, att ingen af alla dessa, undantagandes major Bährenrahm, var att räkna till hennes eller faderns bekantskapskrets — ty till denna, som föröfrigt var mycket liten, ville hon ej inrangera den unga dame, med hvilken hos nyss bytt några ord.

Afvaktande slog hon sig ned på en stol vid ett af fönstren helt nära en i rika veck draperad sidengardin.

Här var hon i det närmaste dold, såvida man ej kom henne alldeles in på lifvet. Hon beslöt äfven att i det längsta bibehålla denna plats för att ej allt för tidigt behöfva ställa sig till den bullrande skara, som med hvarje minut ökades med nya röster. Bland dessa, som helt visst redan uppgingo till ett fyrtiotal, kände Siri endast igen två — Amalias och Kronborgs stämmor, af hvilka Kronborgs sedan någon tid syntes hafva blifvit långt mera behärskad och ej så skränig som förr.

Siri hade lagt märke till, att denne man, som fadern utsett till hennes make, blifvit åtskilligt förändrad till sitt sätt, sedan den tid då han i ljungbytrakten gjorde henne

sin kur. Men de dåliga intryck, hon en gång fått af honom, stodo likväl qvar med föga förminskad skärpa, och hon kunde ej utan rysning tänka på, att den stund ej skulle vara långt borta, då hon rädd och tvungen skulle behöfva räcka denne man sin hand.

Hennes blickar banade sig väg genom de gammaldags, grönvioletta dubbelfönstren och mötte derute »Trädgårdsföreningens» (nuvarande Norra latinläroverkets tomt) eleganta entrée (såsom den ter sig än i dag). De små restaurantpaviljongerna lågo i stillsam vinterfrid, väntande på vår och sommardag, blomprakt, folklif, sång och musik utom all annan glädje. De höga popplarna stodo der aflöfvade och pekade mot den djupsvarta natthimmelen likt väldiga jätteqvastar, färdiga att, när nordan grep sina hårda tag, liksom nedsopa de glänsande, väna stjernor, hvilka nu logo mot Siri från ljusets världar.

Och hon kunde ej underlåta att vid denna syn bäfva till af medkänsla för de små tindrande kropparnas öde, om de i hast skulle lossna från fästet, falla ned och förtrampas — likt dygden, som samvetslöst sudlas för en sekund af egoistisk lycka, efter hvilken glansen i dess ögon plånas ut af förtviflans och ångerns tårar och det soliga ungdomsleendet dör bort för sorgens dystra allvar.

Slutligen vaknade hon åter till verkligheten vid ljudet af steg, som närmade sig från ett angränsande rum.

Utan att egentligen veta hvarför, drog hon sig instinktivt närmare panelen så att gardinen kom att skyla henne fullständigt.

Der hon nu satt, eller rättare halflåg öfver fönsterbrädan, hade hon till och med en rätt god utsikt öfver rummet genom en öppning i gardindraperingen. Hon kände hur hon darrade, men icke ett ögonblick kom det för henne att lemna sin observationsplats sedan hon hört en synnerligen extravagant dam — som Siri ej kände eller ens förut hade sett — utbrista:

— Nog kan man märka, att den nya majorskan varit modist innan hon slog sig på att tjusa till gamla gubbar.

— Mon dieu, hvad säger du? svarade en annan af de qvinliga gästerna... Har hon varit *modist?*

Den frågande såg härvid så förvånad ut, att de djupa fårorna i hennes ögonvrår trängdes upp, trots det långt ifrån sparsamt påsmetade sminket. Och hon fortsatte med ett tonfall af indignation:

— Ja, det är som jag alltid har sagt; teaterbanan tillföres alltid en massa kreti och pleti, som man måste hålla sig undan, om man har någon aktning för sig sjelf och sin förmåga. Men hvad är väl detta mot sådana högst dubitativa existenser, som man kan köra hop med i sällskapslifvet? En Gunilla Bäckstén får minsann vara nogräknad i valet af bekanta. När man som jag kommit upp på höjderna och till och med åtnjuter uppmärksamhet från *allra* högsta ort så...

— Ja visst! Du har rätt, fullkomligt rätt! Det skall just vara en så'n der gammal narr, som den högfärdsgalne majoren, eller ryttmästaren eller hvad han är för något, som gifter sig med en människa af hennes reputation... En mamsell Westermann har *också* ögonen med sig må du tro... Vår familj...

— Ja, jag vet! Härstammar från Frankrike och Napoleon... Du har berättat mig det der flera gånger... Men hvad tycker du väl? Hon, en så'n der modistunge, har kanske sprungit med hattar till jag vet ej hvad för stycken, hon skall här skryta med en våning, hvilken icke ens du eller jag hafva maken till.

— Åh, hvad det beträffar, skulle man väl...

— Naturligtvis! Men jag menar på *ärbart* vis. Hvem vet, hvar hon tar sina penningar? Hon har ju lefvat om som en furstinna ända sedan hon kom hit från Paris, der hon kanske...

— Förstår... Man hviskar också om, att hon har mycket höga beskyddare äfven här.

— Vet jag visst! replikerade den andra med hetta... Jemförelsevis höga, menar du väl?

— I alla fall alldeles för förnäma när det gäller henne... Såg du en så'n klädsel och så'na juveler?

— Kostar vackra slantar en så'n der uppsättning. Det behöfs nog mer än *en* att klä upp en dylik docka och hålla henne i skåp.

Meningen belönades med ett bifallande skratt, som uppmuntrade den talande att fortsätta:

— Få nu se, om hon slutar med sina besök ute på Järfva. Skulle i sanning vara högst angenämt. För intrigante är hon.

— Hon smyger sig nog dit ändå. Hon är minsann icke den enda fru, som Demirgian fått dit. Fru Greisse till exempel, svarade väninnan öfvertygande.

— *Smyger*, sa' du? Vet jag visst!.. Stallmästar Demirgian hör minsann icke till dem, som leta ut de räddaste dufvorna. Och så'na som fru Greisse och Amalia Sjöblad...

— Tst! Tst! Du talar alldeles för högt. Ska' emellertid bli högst intressant att se, hur den här äktenskapliga komedin...

— Tragedin, menar du väl?...

— Kanske det... Ska' bli roligt att se, hur det här slutar... Men från det ena till det andra .. Vet du af, att den der Silfvercreutz har en dotter, som är nästan lika gammal som hans hustru?

— Jag har hört talas om henne. Ser hon något ut?

— Åja! Har bara sett henne en passante. Eget att hon är lika osynlig som sin far här i afton... Amalia har sagt, att det skall vara en fasligt högfärdig unge.

— Brås på fadern då. Men högmod går för fall, som du vet. Får hennes nåd majorskan hållas så...

— Hennes nåd majorskan! Menar du mig, chère amie? hördes Amalias röst afbrytande, till de båda förtalande väninnornas förskräckelse, i det de båda vände sig om och nästan samtidigt uppgåfvo ett lätt rop.

Aktrisen återvann först fattningen och sade:

— Just dig, kära Amalia! Vi funderade öfver hvar-

Menar du mig, chère amie? Sid 115.

för din värderade herr gemål är så osynlig. Och... din dotter...

— Dotter? svarade Amalia snäft... Min fosterdotter, menar du väl?

— Naturligtvis! Är hon också opasslig?

— Tror jag icke. Men hon har sitt hufvud för sig, hon. Finare sällskapston kan jag bestämdt aldrig få i henne. Alla flickor från landet äro lika. Det är först sedan man varit i Paris som...

— Man får savoir vivre; just så, inföll mamsell Bäckstén afbrytande... Då jag var der, till exempel...

— Hos fleuristen mademoiselle du Jeté, ja, afbröt Amalia.

— Fleuristen! utropade mamselle Westermann vänd till aktrisen... Har *du* varit hos en modist? Kanske som springflicka? tillade hon med en viss ironi med, minne af hvad mamsell Bäckstén nyss uttalat som sin personliga mening om den »reputation», man kan få af ett dylikt lefvebröd.

— Skall det vara ett *skämt*, ber jag få säga, att det är synnerligen klumpigt, såvida det riktas mot mig, svarade aktrisen ej utan förlägenhet, men med försök att visa sig obesvärad... I Paris började jag egentligen min bana som skådespelerska. Men det kan finnas många, som...

— Varit statister vid samma scen, afbröt Amalia hvasst då hon ej gått miste om en del af det samtal, som förts just som hon kom in.

Men i det hon åter hastigt ändrade sätt sade hon:

— Hvad man *varit*, kan ju just göra det samma, när man nu vet, hvad man *är*. Annars vore det ju som att förneka sina egna föräldrar, synnerligast...

— Om man ej haft några, inföll aktrisen, hvilken ännu kände skärpan af Amalias ord.

— Kanske det, ja! Du tycks vara rik, på erfarenheter af skiftande slag... Men så är du ju också äldst.

Orden, som åter framkastades af Amalia, kom den tilltalade att blekna af vrede. En antydan om hennes ålder — som ej tillhörde en qvinnas vårtid ej heller försom-

mar — var ett slag midt i ansiktet. Hon reste sig häftigt och vände sig utmanande till Amalia, i det hon darrande på målet hördes säga:

— Det skall vara en annan än *du*, som talar om ålder. *Hur* gammal du egentligen är, vet du nog inte sjelf. Och det blir nog svårt att kontrollera detta, då din dopattest med all säkerhet kommit bort, om du ens haft någon.

Dispyten syntes urarta till en våldsam träta mellan de såta vännerna.

Men i samma stund Amalia — som äfven brusat upp vid aktrisens hätska utfall — ämnade gifva svar på tal, inträdde löjtnant Kronborg och frågade, sedan han kastat en blick äfven i det angränsande rummet:

— Har ingen af damerna sett till Siri, fröken Silfvercreutz, menar jag?

— Hon är väl inne hos Wladimir och major Bährenrahm, svarade Amalia... Tag reda på henne och säg, att hon *genast* kommer ut.

I samma ögonblick visade sig hofmästaren i dörren och sade:

— Supén är serverad, hennes nåd!

Detta räddade i viss mån situationen. Med ett väl anlagdt småleende hördes mamselle Westermann brista ut:

— Nu skola ni vara sams, mina vänner! Efter regn kommer solsken, och efter litet gnabb försoning. Inte skola vi, som varit vänner så länge, ställa till med uppträden i Berthe d'Ormontes stil. Lifvet är kort som glädjen... Låtom oss derför vara glada!

Och den försonande »engeln», med sminkrosorna på af nattvak och järfvaorgier blekta kinder, räckte en hand åt hvar af de tvistande »väninnorna», samt drog dem med sig ut mot matsalen, der en lukulisk supé väntade.

Ögonblicket derpå ämnade Siri — som var nästan stelnad af fruktan att bli ertappad som lyssnerska och tryckt sig in mot fönstret — skynda fram för att sälla sig till sin far och dennes vän. Men åter hejdades hon af att tvänne gäster kommo in och togo plats alldeles invid det

fönster, der hon helt ofrivilligt blifvit åhörare af saker, som ej voro ämnade för hennes öron.

De inkomna voro två yngre militärer, af hvilka hon genast genom sin lilla observationslucka kunde igenkänna löjtnanten Cronenstråhle, som varit med på Amalias och hennes fars vigsel. Den andre unge mannen kände hon deremot icke till.

— Hvad tycker du om sällskapet? hörde hon nu den sistnämde fråga.

— Mycket besynnerligt, hvad damerna beträffar, svarade Cronenstråhle.

— Alldeles min mening... Tycks vara élitekåren från Järfva... Fattas bara sjelfve paschan.

— Demirgian, menar du?

— Naturligtvis! Men så underligt, att vi hvarken se till major Silfvercreutz, vår värd, eller hans dotter... Hon skall vara alldeles förbaskadt söt.

— En engel, käre bror! svarade Cronenstråhle med värme... Här skulle man kunna säga en *ren* engel bland kokotter. Ah! Du skulle bara se henne. Hon är förtjusande!

— Och en så'n klenod skall den der flabben Kronborg ha till brud?

— Kronborg? Nej, hvad säger du? Aldrig möjligt?

— Så har jag hört åtminstone. Men det blir då verkligen att kasta pärlor för svin.

— Akta dig! Väggarna ha öron... Ah! En så'n flicka... Redan vid första ögonblicket tog hon mig med storm.

— Kär således?... Men när allt kommer kring, är hon nog lik de andra... Säg mig med hvem hon umgås, och jag skall...

— Nej! Hon är oskulden sjelf... O, om jag bara ett ögonblick finge tillhviska henne en aning...

— Kunde behöfvas, käre bror. Du skall få se. Här blir nog ett satans lif innan festen tar slut. För en stund såg jag löjtnant Klingsköld i en nästan alltför förtrolig tête à tête med den der vackra danskan.

— Mamselle Gagnér menar du?

— Just hon... Jag kom öfver dem midt under ett glödande kyssningskalas i ett af smårummen... Så, går det på i den stilen, så... Hvem tar du på din lott?

— Tst! Tyckte att någon...

Och innan Siri ens hann tänka hur hon skulle förklara sin närvaro bakom gardinen drogs denna undan af Cronenstråhle, under det att den andre löjtnanten hade vändt sin vän ryggen och skyndat mot värdinnan, som visade sig i dörren till salen i det hon hördes säga:

— Mine herrar! Supen kallnar!

Cronenstråhle, som var en man med sinnesnärvaro, hade genast känt igen Siri och lät gardinen ögonblickligen åter falla för lyssnerskan, innan hvarken vännen eller värdinnan hunnit märka hvad *han* märkt.

Liksom ville han skydda den dolda bakom sin rygg vände han sig derpå mot Amalia och svarade bugande i det han tog upp en liten annotationsbok:

— Skall endast bedja att...

— Hvad? Skrifva nu? Kommer aldrig i fråga... Var så god bjud mig armen, herr löjtnant! afbröt Amalia i det hon gick fram till den posterande och ogeneradt lade sin arm i hans... Majoren är opasslig och har bedt att få supera på sitt rum. Derför anhåller jag, att löjtnanten blir *min* kavaljer. Som *majorska* befaller jag, till och med.... Framåt marsch!

Hon sade detta med ett tonfall, som icke alls visade någon medkänsla för den sjuke, liksom hade det rört sig om en fullkomligt likgiltig person. Och med alldeles för älskvärd röst — understödd af varma blickar — hörde Siri henne säga just som de lämnade rummet:

— *Hela* qvällen, blir löjtnanten *min* kavaljer.

Den nya majorskan — som verkligen tycktes taga sin samhällsställning på allvar, trots det skämtsamma tonfallet i hennes röst, när hon gent emot löjtnanten gjorde sin rang gällande — hade lämnat rummet stödd på Cronenstråhles arm.

Siri vågade sig ändtligen fram.

Sedan en halftimme hade hon varit ett rof för de mest skiftande känslor.

Hon hade fått höra så mycket, att hela hennes nervsystem råkat i häftigaste dallring, och hennes blod rusade fram i ådrorna med onaturlig våldsamhet. Det sällskap, som hennes far nu kommit in uti, var — åtminstone hvad damerna beträffade — minst sagdt besynnerligt, tänkte Siri i likhet med de officerare, som nyss uttalat denna mening. Ja, mer än besynnerligt...

De qvinnor, hvilka nyss på det oförsyntaste låtit såväl hennes far som hon sjelf bli föremål för en kritik, som allra minst de hade rätt att utkasta, gåfvo nogsamt vittnesbörd om den krets, som Amalia brukade röra sig i. Och yttrandet om hennes f. d. skolkamrat, danskan Rigmor Gagnér, att hon redan tagit Amalias hem till valplats för nya eröfringar bland herrar officerare, visade också, att husets värdinna äfven i denna qvinna gjort ett besynnerligt val.

Men, tänkte Siri vidare, i det hon närmade sig faderns rum; jag borde väl ej förvåna mig det minsta öfver allt detta... Jag vet ju redan, hur denna Amalia älskar att lefva. Jag vet ju också mer om henne än hon ens kan ana... Men hvad båtar väl detta *nu?*... Jag kan ej komma med ett enda varningens ord till min far, så länge jag ej sjelf vågar blotta för honom, huru jag handlat sjelf... Ännu har hon derför bundit min tunga; ännu är jag maktlös.

Tanken på att så der plötsligt blifva öfverraskad af den ståtlige löjtnant Cronenstråhle, och minnet af de ord, som verkligen förrådde en känsla för henne, som kom Siris hjärta att klappa fortare, ställdes nu i efterhand gent emot tanken på hur hon bäst skulle draga sig och sin far ur den krets, i hvilken de nu syntes hafva råkat.

Helt plötsligt hörde hon sitt namn nämnas.

Hon vände sig om och stod ansikte mot ansikte med — löjtnant Cronenstråhle.

Det rum, hvari de nu befunno sig, var mindre än något af de öfriga och ej heller så rikt upplyst som de an-

dra. Det var ett afsides kabinett, som utgjorde liksom ett förrum till hennes fars lilla privatvåning — hvilken bestod af arbetsrum och sofkammare.

Tack vare den sparsamma belysningen kunde Siri något så när dölja den förvåning och det bryderi, som återspeglat sig i hennes ögon. Rodnaden på hennes kinder sqvallrade dock om att det lugn hon försökte visa var mer förställning än verklighet, hvilket ock hördes på henne då hon sade:

— Min herre! Hvad önskar ni?

— Endast några ord, fröken Silfvercreutz... Några ord ensam med er.

Siri darrade på rösten när hon svarade med tanke på hur han nyss öfverraskat henne bakom gardinen i röda salongen, der hon genom en oförsiktig rörelse gifvit sin närvaro tillkänna:

— Här äro vi ostörda... Var så god sitt... Hvad är det om?

Men Cronenstråhle satte sig ej när han, sjelf darrande på rösten, svarade:

— Icke här kan jag säga det... Men skulle fröken ej kunna å annat mer säkert ställe än här skänka mig lyckan af ett samtal mellan fyra ögon... Förlåt mig!... Det är en sak af vikt, som vinner på så kort uppskof som möjligt... Kanske de ord, som jag nyss råkade säga till min vän, löjtnant Gyldenancar, de ord, som rörde er, min fröken, hafva... ja, jag vet ej hur jag nu och på denna plats skall kunna..

— Herr löjtnant... Jag *vet* ej om jag hörde, hvad ni då sade... Min närvaro på den platsen — jag försäkrar alldeles ofrivilligt, jag bedyrar det, var kritisk nog vid tanken på att bli öfverraskad... Jag *vet* ej om jag hörde...

— Jag skulle önska, att ni gjort det, min fröken. Men hvad jag der sade, är jag villig att redan nu upprepa... Det var mitt hjärta, som talade och...

Meningen hann aldrig afslutas. Ty just i detta ögonblick öppnades dörren till faderns rum och Kronborg trädde ut.

Det låg något af såradt vilddjur i hans blick när han stannade framför sin hemligt trolofvade och hördes säga med en röst, som skälfde af undertryckt raseri:

— Hvad gör du här, Siri?

— Hvad jag gör? svarade Siri med en blick full af förakt på den uppbrusande narren... Du ser ju, att jag talar med löjtnant Cronenstråhle?

— Här? Här? Ha ni så hemliga saker att säga hvarandra, att, att...

— Hvad *vi* tala om, afbröt Siri, utan att gifva löjtnant Cronenstråhle tid att falla in, som han syntes ämna... det skall icke ni, löjtnant Kronborg, lägga er uti. Öfver mig och mina handlingar lika litet som de platser, jag i denna våning väljer för mina samtal med hvem det vara må, skall ni icke bekymra eder.

Blek af raseri stammade Kronborg i det han krampaktigt knöt sina händer:

— Hva'... hva'... hva' menas?

— Jag menar, att ni gör bäst i att lämna oss, fortsatte Siri med isande lugn i det hon vände honom ryggen.

— Lämna?... Lämna?... Nej, det här går för långt!

Och han vände sig till löjtnant Cronenstråhle och sade i det han pekade på dörren:

— Jag har några ord att säga enskildt åt *min fästmö*... Var god gå ut till de *andra*. *Här* är upptaget.

Han sträckte ut händerna som ville han skilja de andra åt.

Han lade in all den skärpa, han var mäktig, i dessa ord, vid hvars uttalande han trängde sig mellan Siri och löjtnant Cronenstråhle, allt jemt med armarna utsträckta mellan dem när han fortsatte:

— Här fins godt om damer. Men *Siri* vill jag ha för mig sjelf, absolut för mig sjelf. Ingen får komma emellan oss. *Ingen*, herr löjtnant!

Det blossande ansiktet och den darrande rösten, armarnas nervösa svängningar och de grimaser, som under ordströmmen vanställde det äfven i normala fall icke vidare till

talande ansiktet, gjorde ett mer löjligt än imponerande intryck.

Också kunde löjtnant Cronenstråhle, som till en början kännt hur vreden ville få makt med honom, icke längre återhålla ett skratt när han svarade med en sidoblick på Siri:

— Det gör mig ondt om er, unge man. — Han sade unge man, trots att han sjelf var jemnårig med Kronborg.

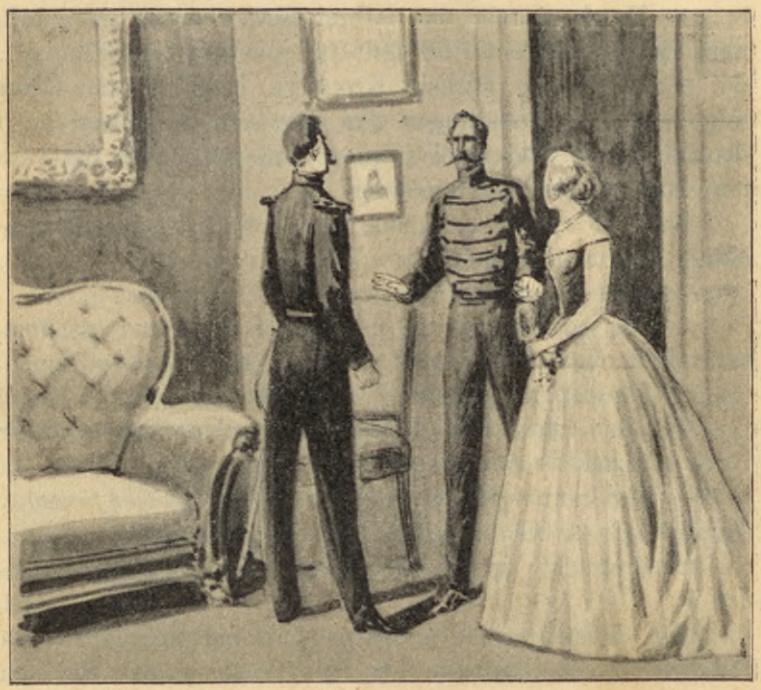

— Men för denna gång vill jag dock förlåta en öfverilning, hvars natur ni icke sjelf mäktar fatta. Jag förlåter er för fröken Silfvercreutz' skull.

— Herre! Ni skall ta mig f—n...

— Spar edra krafter — med mun! Har ni något vidare att säga mig, står jag till tjenst när vi lämnat denna våning.

Och innan Kronborg hunnit att ytterligare förplumpa sig hade den chevalereske löjtnanten vändt honom ryggen, sedan han med en artig bugning för Siri bedt om ursäkt för det obehag, han ofrivilligt hade varit en orsak till.

Siri ämnade nu öppna dörren för att gå in till sin far, då Kronborg plötsligt fattade henne i armen och utbrast i det han ställde sig i hennes väg:

— Siri! Hvad menas med det här? Jag fordrar en förklaring. På stället! Genast!

— Ni är galen! Släpp mig!

— En förklaring fordrar jag innan...

— Med hvad rätt?

— Du är ju min fästmö?

— Såå? Det är åtminstone *mig* ovetande.

— Men har du då icke inför din far lofvat?...

— Jag har ingenting lofvat *er*, min herre... Släpp mig!

Det låg en kyla i hennes röst, som kom likt en kall dusch öfver Kronborgs upphetsade sinne. Han började tänka lugnare och sade nu i det han släppte hennes arm:

— Siri, förlåt mig! Det är min brinnande kärlek, som gör mig från mina sinnen och...

— Skulle snarare förmoda, att denna känsla manat fram er *rätta* natur, afbröt Siri med en genomskådande blick... Men, fortsatte hon, gent emot *mig* har er despotism ingen verkan, och om jag nu, för att ej störa festen, förlåter er, är det endast emedan jag vet, att er brutalitet öfverträffas af er — dumhet.

Och hon öppnade lugnt dörren till faderns rum utan att vidare inlåta sig på något tankebyte med den man, hvilken nu mer än någonsin kände huru föga han hade henne i sitt våld liksom äfven, att han aldrig kunde påräkna hennes kärlek.

Men som alla inskränkta naturer tog han ingen lärdom af detta.

Motståndet väckte allt mer en pockande envishet, som han ej kunde frigöra sig ifrån. Till hvad pris som helst

skulle han ega henne. Men som han sjelf ansåg sig för vanmäktig i detta sträfvande, beslöt han att skaffa sig nödig förstärkning. Han funderade hit och dit. Valet stannade till sist på Amalia, henne, för hvilken till och med den barske Silfvercreutz visat sig som ett lam.

Slumpen tycktes genast gynna hans planer.

Siri hade knappt försvunnit från skådeplatsen för hans dubbla nederlag innan Amalia — med ögonen glänsande af vaknad böjelse för den unge Cronenstråhle — kom in i den lilla kammaren för att pliktskyldigast aflägga en visit hos sin make, som helt visst väntade henne, såvida han ej redan börjat sitt kära brädspel med sin vän Bährenrahm.

Hon ville äfven, att han nu, innan stämningen bland de ystra gästerna blefve för hög, skulle göra en rond som värd och låta presentera sig vid hennes, den nya majorskans, sida.

Med sitt ännu ståtliga yttre och iförd sin majorsuniform vid Carl XV:s husarer, skulle »väninnorna» helt visst afundas henne denne make, som äfven var hufvudman för en adligt ätt.

Ingen af alla dessa damer, som denna qväll voro med på majorskans första fest i det nya, eleganta hemmet, kunde i rang mäta sig med Amalia. Ogifta voro de flästa, och bland de gifta funnos fruar, som voro det föga mer än till namnet, det fanns till och med en, som lät kalla sig »madame» utan att någonsin hafva blifvit vigd.

Majorskan visste ju icke sjelf hur nära hon stod detta undantag, hvad beträffar hennes förbindelse med Silfvercreutz, och det var derför ej så underligt, att hon nu kände sig stå åtskilligt öfver de väninnor, som hon inbjudit långt mindre af vänskap än af begär att sjelf få lysa med, hvad de andra saknade, nämligen en verklig social ställning, representerad af hennes make och i deras gemensamma, komfortabla hem. Hon ansåg sig redan hafva tagit ett stort afstånd från denna lätta här af järfvaprestinnor, till hvilka hon sjelf hört och — hon kunde ej frigöra sig från denna

längtan — till hvilka hon fortfarande ville räknas, fast nu naturligtvis i största incognito, och helst i förnäm afskildhet från de andra.

Kronborg kom emot henne med en min, som föranledde henne att fråga:

— Hvad står på? Du ser så ängslig ut som om du vore på begrafning och ej på en glad invigningsfest. Hvad har händt?

— En tvist med Siri, naturligtvis, svarade Kronborg med en surmulen grimas... Hon gör mig galen!

— Såå? Kärleksgnabb kan jag tro, sade Amalia i det hon tänkte passera... Du skall ta' dig ett glas champagne med de glada flickorna der ute, så går nog sorgen öfver. En karl, som ser så der hängfärdig ut, kan aldrig räkna på qvinnogunst. Ät och drick, skämta med de glada. Tids nog att hänga läpp när du blir gift.

— Gift, säger du... Det ser mörkt ut med den saken... Siri vill icke ha mig.

Amalia såg förvånad ut när hon nu tog plats på en stol bredvid den, der Kronborg satte sig. Hon anade, att saken var allvarsammare än hon först hade trott.

Äktenskapet mellan Siri och Kronborg ingick i hennes framtidsplaner, och hon var för sin del besluten att göra allt för dess förverkligande.

Om ej detta snart komme till stånd, skulle ej Amalia få de fria tyglar, hon önskade. Ty Siris närvaro i hennes och Silfvercreutz' hem, hvilket helt visst blefve en följd af att Siri ej ville gifta sig, skulle lägga alldeles för stor hämsko på den lefnadsglada majorskans handlingar, bli en kontroll, hvilken hon ej ville underkasta sig.

Hon var derför sjelf besluten att gifva den unge, kärlekskranke mannen den hjelp, som denne ej ännu hunnit begära, när hon sade:

— Säg mig i korthet, hvad som händt.

Kronborg beskref samvetsgrannt allt som egt rum under nyss timade uppträde. Han märkte ej den blick af flammande lidelse, som lyste fram för en sekund ur ma-

jorskans ögon, när han omtalade Cronenstråhles tête à tête med Siri. Denne hade redan från första stund vunnit majorskans ynnest, och hon var ej villig, att utan slag släppa det rof, som hon redan utsett åt sig sjelf.

Hvem kunde veta? Kanske hade Siri också fattat böjelse för denne ståtlige officer liksom han syntes hafva gjort det för Siri. Ett fortsatt närmande dem emellan måste förhindras, tänkte Amalia. Och detta skulle bäst ske genom att få den ännu mer hemliga förlofningen officiell, samt derefter hastigt påskynda vigseln.

Det låg också en annan baktanke till grund för detta påskyndande.

Majorens ord om Amalias förmögenhet — då han förebrådde henne för den lyx, hon utvecklat vid inredandet af denna deras första våning — hade gifvit henne något ganska ovanligt att tänka på.

En viss förkänsla af kommande svårigheter hade infunnit sig, och med bäfvan började hon inse, att den dag kunde komma, då hennes penningschatull kunde bli tomt, och hon uteslutande vore hänvisad till sin makes små inkomster eller endast till den ännu mindre pensionen efter honom om han fölle ifrån.

Detta vore ett förfärligt slag.

Hon måste snarast taga omsorgsfullt reda på sin ställning, något som hon hitintills föga befattat sig med. Tidigare fattigdom — innan hon blef gift med handlanden Sjöblad — hade lärt henne föga, beträffande penningens svåra åtkomlighet. Hon hade vant sig vid att taga utan att fråga efter hvarifrån guldet kom, eller hur länge guldflödet kunde vara. Synnerligast hade detta blifvit förhållandet sedan hon kom upp till Stockholm som enka. Sedan den tiden hade hon strött ut penningar med öppen hand, slösat, lånat ut och gifvit bort med samma sorglöshet, som hon kastat sig in i alla möjliga äfventyr, i detta afseende så tillvida olik sina medsystrar på lastens väg att hon bekostade sin lyx sjelf under det att de andra lefde på sina älskares allmosor.

Kronborg är rik, kom det nu för henne, der hon försjunkit i tankar efter åhörandet af hvad som nyss passerat i det lilla kabinett, der hon nu råkat ut för tankar på framtiden... Ett parti mellan honom och Siri skulle tillföra oss en god förstärkning i kassan. Blir han bara Siris man, skall jag nog förstå att preparera honom, så att både jag och Silfvercreutz ha godt af hans späckade plånbok, om det skulle behöfvas.

Hon log vid detta ett menande löje och kastade en förstulen blick på den stackars kärlekskranke narren, som nu satt der så tyst och mediterade öfver sin olyckliga kärlek.

— Hugo! sade hon, väckande honom ur hans grubblerier... Jag lofvar, att hjelpa dig... Men säg mig en sak, och du får icke misstycka, hvarken att jag frågar detta eller begär ett uppriktigt svar... Jag är ju så godt som din svärmor eller skall ju bli det, tillade hon med ett kort, gäckande skratt.

— Fråga! Jag skall svara som sanningen sjelf.

— Godt! Hur stora inkomster kan du beräkna pr år?

Kronborg kastade på henne en undrande blick utan att svara.

— Ja, förstå mig rätt! Du kan väl inse, att om ni bosätta er här i Stockholm, så kan ert hushåll bli dyrt nog... Hur mycket kan du beräkna?

— Menar du min lön, är det långt ifrån tillräckligt, svarade Kronborg uppriktigt.

— Naturligtvis inte... Den räcker väl knappt till uniform och hästar... Jag menar allt som allt.

— Så der en femton, tjugu tusen, om jag räknar med inkomster af kapital.

— Nå, det låter ju schantilt. Då bör du icke tveka, att genast gripa dig verket an.

— Hvilket verk? frågade Kronborg med en blick, som tydligt visade, att han ej var något snille.

— Att gifta dig med Siri, förstår du väl.

— Men hon vill ju inte.

— Prat! Vill Silfvercreutz och jag, får allt nådig frö-ken gifva vika.

— Säger du det! utropade Kronborg med en blick af vaknande hopp .. Ack, jag vet ej, hvad jag ville gifva dig för vacker present om du kunde hjelpa mig. Blefve hon bara min så... *måste* hon lyda mig till sist.

— Rätt så, min gosse! Men tag icke i för strängt... Jag tror mig känna hennes hårdnackenhet bättre än du... Hör på!... Redan i qväll måste din förlofning eklateras i härvarande herrars och damers närvaro. Hade jag vetat af detta förut, skulle vi äfven skaffat ringar. Nu är detta väl sent. Men det får gå för sig utan.

— Hur menar du?

— Efter supén skall det ske. Håll dig bara beredd. Jag skall ordna saken så elegant, att du endast har att mottaga lyckönskningarna, när allt är klart. Gå nu ut till våra gäster, och visa dig glad som en speleman... Framför allt bär dig icke oartigt åt mot löjtnant Cronenstråhle, och visa inte heller Siri några sura miner... Det här skall bli riktigt lustigt, skall du få se...

Och hon gnolade i det hon närmade sig dörren till majorens rum:

— »Var bara modig, bara modig, var modig, min son!»

Med ett klingande skratt var den ungdomliga major-skan försvunnen.

Kronborg — som hitintills alldeles uppgått i sin kär-lek till Siri — kastade nu en blick efter den försvunna, en blick, i hvilken det ej skulle varit svårt att läsa en vak-nande böjelse, för hvilken hans känslor för Siri snart nog skulle mattas.

Icke förr än denna qväll hade Kronborg lagt märke till hur intagande denna qvinna — hans svärmor, som hon ju kallat sig — verkligen var. Lifligheten i hennes sätt och det ytterst obesvärade i hela hennes uppträdande, den snabba handlingskraft, som utmärkte henne, då det gällde att genomdrifva en sak jemte hennes tillit till egen kraft

— allt bidrog att äfven lägga honom för hennes fötter, liksom hon äfven förut kufvat så många andra.

Trots att Kronborg till stor del kände till hennes historia — särskildt från Christianstad, der hon var hufvudperson i åtskilliga kärleksanekdoter — kunde han ej annat än nu afundas sin dyrkades fader sådan hustru, som, redan gift andra gången, godt såg ut att kunna bli gift ännu en tredje gång, att döma af skilnaden i ålder mellan dessa makar.

Det var ej utan, att Kronborg vid denna tankevändning äfven kom att reflektera öfver, *hvem* denne tredje man kunde bli. Hade han kännt, hvad som nu plötsligt steg upp i hans hjärta, innan hennes vigsel med Silfvercreutz egt rum, hade vankelmodet i hans natur helt visst vändt hans böjelse från Siri till Amalia. Han kände det.

Men så vacklade han genast åt andra hållet. Envisheten tog ut sin rätt, den envishet, som är kännetecknande för alla på hufvudets vägnar mindre rikt lottade naturer.

Siri hade trotsat honom. Han skulle ändtligen få visa, hvem som var starkast.

Och denna tanke växte till en fix idé, då han kom ut i matsalen och åter fick se löjtnant Cronenstråhle stå drömmande vid ett fönster, oberörd af det larmande glam, som de af vinets andar uppeldade sinnena nu läto höra under glasens klang och under slamret med knifvar, gafflar samt skedar vid småborden och det lukulliska jättebordet i salens midt.

Kronborg såg, att den ej med orätt förmodade rivalen drömde.

Han var icke så inskränkt, att han ej förstod huru dylika känslor, som nu syntes besjäla denne man, ej voro anpassade för den glada stämning, som med ystert lif gaf den magnifika banketten sin prägel, lika litet som för bordskonversation med det njutningslystna sällskap, som här stämt möte.

Kronborgs rikt utvecklade egenkärlek sårades af denna iakttagelse.

Förhållandet mellan Siri och Cronenstråhle syntes ej vara endast en vanlig flirt, i stil med tidsandans tämligen ytliga kraf på gedignare hjärtekänslor. Denne man — hvilken Kronborg, ehuru motvilligt, måste medgifva sig vara betydligt underlägsen i allt utom rikedom på guld — syntes med allvar hafva kastat sina blickar på en tärna, som han — Kronborg — redan utsett till sin egendom.

Dumhetens egoism reste sig upp mot rivalens planer. Och han log ett skadelöje, der han nu med champagneglaset för sina läppar skålade med en blossande privathetär ur Demirgians hjord, under det att tankarna vredo sig kring den öfverraskning, som majorskan helt visst skulle bereda mer än en i detta sorlande sällskap, men allra mest drömmaren vid fönstret, just när han var som minst beredd.

Officiell förlofning och kort derpå ett brådstörtadt bröllop!

— Charmant idé, svarade han på någon fras om sista maskeraden, utan att repliken passade mer till frågan än han sjelf till Siris man.

Kronborg hade blifvit fullständigt distrait.

Han hvarken hörde eller såg något annat, än hvad han nu sjelf väntade att få spela en hufvudroll uti så snart Amalia åter skulle visa sig, åtföljd af hans utkorade och dennas fader.

Amalias makt öfver den sjuke majoren hade han sedan en tid haft rika tillfällen att bevittna. Och han tviflade derför ej på, att hon äfven nu skulle genomdrifva sin vilja. Siris häpenhet lika mycket som Cronenstråhles harm — ja, bådas harm — motsåg han med samma tillfredssällelse som katten två infångade råttor, hvilka skola släppas ut ur en fälla framför hans nos. Den ena skulle han genast bita ihjäl; den andra skulle han långsamt lemlästa tills han äfven gaf nådehugget åt denna efter en lek, hvilken skulle blifva grym nog. Detta borde bli straffet för det trots, man hade visat honom.

Kort och godt. Både Cronenstråhle och Siri skulle få

se, hvilken de midt i ansiktet nyss hade hånat; de skulle få se, hvilken som skulle skratta sist.

En ung militär slog honom lätt på axeln.

Kronborg for upp som ur en dröm och tömde mekaniskt det glas champagne, som han ännu höll i handen, i tanke på att det var fråga om att skåla.

Det var det nog också, men äfven något annat.

Den unge mannen böjde sig nämligen mot Kronborg och hviskade:

— Bror! Har du reda på, hvart den der satans stiliga fröken Silfvercreutz tagit vägen? Ah, en så'n läcker unge.

— Hva', hva' f-n, menar du? utbrast Kronborg yrvaket.

— Majorens dotter, begriper du väl... De va' tusan, hvad du ser konstig ut... Är du pirum?

— Siri? Min *fästmö?* Är du galen?

— Fästmö?... För all del, ber om ursäkt!... *Hemligen* förlofvade då? svarade den andre med en menande blinkning... F-n så stilig unge i alla fall.

— Jag undanber mig några dylika meningar om min fästmö, utbrast Kronborg, hvars vrede på nytt syntes flamma upp, liksom nyss emot Cronenstråhle. Och han tillade liksom då: Det fins godt om *andra* flickor här att välja på. Siri är uteslutande för *min* räkning.

Hans min vid dessa ord var så genomkomisk, att den unge officeren, som var en mycket skämtsam natur, ej kunde underlåta att utbrista:

— Du är väl icke slafhandlare heller eller något slags nordisk pascha? Eller kan du hindra mig att se på och tycka hvad jag vill om en flicka, som mig veterligt icke bär förlofningsring?

— Det kan jag, och det gör jag, svarade Kronborg envist.

— Godt! Då skall det bli mig ett sannt nöje att redan i afton göra fröken Silfvercreutz min cour. Tyck sedan hvad du vill.

— Herr grefve!... Vet ni, hvad ni säger?

Tonen lät nu utmanande och Kronborgs kinder hade blifvit bleka som lärft.

— Fullkomligt, herr... herr Kronborg! svarade löjtnanten-grefven med satirisk högtidlighet... Och jag tänker äfven visa er, att jag ämnar hålla ord.

— Vi få väl se... Om en... en *half* timme skall hon officielt vara min.

— Och min inom en qvart, svarade grefven skrattande.

Kronborg, som icke fattade driften i den unge militärens ord, blef så häpen och ursinnig, att han kastade sitt champagneglas rätt mot grefvens hufvud.

Lyckligtvis träffade han ej sitt mål, men väl ett annat, som råkade komma i vägen. Denne var en grosshandlare Grubber, som stod inbegripen i ett samtal med en af damerna, fru Greisse, hvilken vid projektilens återstudsande från Grubbers hufvud äfven fick sig en lindrig törn af det säregna kastvapnet, som krossades mot golfvet.

Naturligtvis väckte tilltaget uppmärksamhet af en för Kronborg allt annat än smickrande natur. Stämningen, som redan var »hög», urartade på den punkt der Kronborg och grefven stodo till en liten skandal. Ordväxlingen blef häftig och grosshandlaren sparade ej på mustiga uttryck, hvilka Kronborg ej blef svaret skyldig.

Af de kringstående syntes dock ingen af kavaljererna angelägen att taga Grubbers parti. Hans renommée var ej det bästa bland den tidens salongsherrar, ty han ansågs med rätta såsom en af Demirgians skaffare, då det gälde att spana upp något nytt, riktig rart qvinnorof. Och vid sådana förrättningar var Grubber icke alls nogräknad om medlen.

Fru Greisse, som var ett af dessa och snart gjort en tvungen dygd af nödvändigheten, var i en sinnesstämning, som man kunde vänta hvad som helst utaf. Hennes tunga gick som en lärkvinge, under en ström af ord, hvilka en antagonist bland de andra »skönheterna» mycket riktigt karaktäriserade såsom studier från månglerskorna vid Munkbron och Fiskaregången, hvilkas språkbehandling den tiden

intog en lång framskjuten undantagsställning från både svenska gramatikor och ordlistor. Gång efter annan hade man hört det Silfvercreutzska namnet komma fram i denna ström af ord, framkalladt genom Kronborgs upprepade försäkringar, att han skulle bli måg i huset.

Men när den likaledes mycket upprymda danskan, mamselle Gagnér, också föll in och indirekt började anfalla äfven Siri, då hördes en kraftig, manlig stämma äska tystnad sägande:

— Damer och herrar! De ord, som major Silfvercreutz' gäst, mamselle Gagnér, här ansett lämpliga att kasta fram mot en frånvarande, ber jag att få besvara.

Allas blickar vändes mot den talande, som stod der lugn och högrest midt bland den nyss larmande skaran. Det var löjtnant Cronenstråhle, som från sin plats vid fönstret hade bevittnat, hvad som tilldragit sig, men först nu blandade sig i leken.

— De yttranden om fröken Silfvercreutz — fortsatte talaren — som här blifvit framkastade af en gäst i hennes faders hem, demaskera talarinnan fullständigt såsom en ovärdig medlem af denna krets... Och detta vill föröfrigt säga mycket... Att rentvå den baktalade från denna gemena skymf anser jag med alla härvarande, rättänkande, såsom en fullständig öfverloppsgerning... Men vi göra klokt och handla värdigt såsom gentlemän, om vi framgent täppa till munnen för *allt* dylikt förtal... Och i förhoppning, nej, i full visshet, att deri finna värdigt instämmande, ber jag, att ni med mig tömma en bägare just för major Silfvercreutz' dotter... Hennes skål!

Öfverraskningen var stor.

Mamselle Gagnér — den vackra danskan, som redan hunnit låta tala om sig och sina erotiska äfventyr ej minst på Järfva — hade fallit i vanmakt. Denna offentliga skrapa af en gentleman, som hon länge kastat sina ögon på, kom så öfverraskande, att hennes vanliga tvärsäkerhet blef bruten. Ingen syntes heller hågad att komma henne till und-

sättning, utom en tillkallad domestik, som baddade hennes panna med vatten.

Man stod just i begrepp att tömma den äskade skålen för värdens älskliga dotter, då Kronborg hastigt rusade fram till bordet och fattade ett glas, som han höjde i det han skrikande utbrast:

Stopp!... Stopp, mina vänner!... Det är *jag*, som... det är *jag* som... som skall dricka... för min fästmö... Det är *jag*, som... som dricker...

— Skål!... hördes den unge grefvens röst, afbrytande Kronborgs svammel.

Ett stormande skratt helsade detta afbrott.

I samma ögonblick inträdde major Silfvercreutz med fru och dotter, åtföljda af major Bährenrahm.

Kronborg hade vid denna syn alldeles tappat bort den svaga ledtråden till det bevingade tal för sin »fästmö», som han, drifven af afundsjuka, dristat sig att börja innan den af Cronenstråhle proponerade skålen hunnit tömmas.

Rodnande af skam och harm drog han sig undan för Silfvercreutz, som förvånad blickade sig omkring att finna orsaken till den stormande munterhet, som helsat honom med fru och dotter.

Men nu spanade han endast förlägna ansikten, som mer tydde på en ögonblicklig förvirring än yster munterhet.

Med några förbindliga ord helsade han emellertid denna underliga skara af gäster, som hans maka bjudit samman, och af hvilka damerna voro honom alldeles främmande. Och sedan han som artig värd druckit deras skål, bad han ock om öfverseende för att han ej förut varit närvarande, på grund af de sviter, som en nyss genomgången sjukdom hade framkallat.

Han syntes efter dessa ord åter vilja draga sig tillbaka, när majorskan hviskade honom något i örat, hastigt nog och utan att väcka ringaste uppmärksamhet ens af de närstående.

Majoren såg betänksam ut. Hans ögon sökte något

mål, och syntes ändtligen hafva funnit det då hans blickar träffade löjtnant Kronborg.

Stödd mot majorskans arm gick han sakta fram till den försagda narren, som nu dragit sig tillbaka till det fönster, vid hvilket Cronenstråhle nyss hade stått försänkt i tankar på Siri.

— Du ser så märkvärdigt konstig ut, sade majoren i det han slog Kronborg på axeln... Hvad går åt dig, min gosse?

— Ingenting, svarade Kronborg undvikande, likt en basad skolpojke, under det hans af champagnen och nervositet upphetsade ansikte sqvallrade om motsatsen.

Silfvercreutz blickade honom forskande i ögonen och fortsatte allvarligt, men ej högre än att orden träffade endast den, som de voro riktade till, samt majorskan:

— Vill du bli min måg, skall du visa dig hurtig, käre Hugo. En Silfvercreutz kan aldrig fördraga trumpna eller nervösa miner... Siri allra minst, ty hon är hurtigheten sjelf.

— Hon älskar mig ej, stammade Kronborg, i det han visade en min af ömklig tafatthet... Hon älskar mig ej...

— Såå? När har hon sagt det? Hon har ju lofvat både mig och dig, att...

— Hon skall aldrig hålla detta löfte.

— En Silfvercreutz bryter ej sitt ord.

— Der hör du, inföll majorskan, som med en hastig sidoblick fått ögonen på hur Siri och löjtnant Cronenstråhle syntes hafva återknutit det samtal, som Kronborg nyss hade vidrört, då majorskan träffade honom i det lilla kabinettet.

Och hon tillade med en blick af hat på Siri, i det hon åter vände sig till majoren:

— Gör nu slag i saken! Hemliga förlofningar gifva bara anledning till prat... Säg några ord, Wladimir.

Silfvercreutz syntes ännu betänksam. Men majorskan gick resolut fram till Siri sägande:

— Din far önskar, att du håller dig i hans närhet vid de ord, han nu ämnar säga våra gäster.

— Skall jag?...

Siri såg förvånad ut, och en lätt blekhet drog sig öfver hennes nyss så rodnande kinder. En aning sade henne, att något obehagligt skulle hända.

Men närvaron af de många gästerna och Cronenstråhles omnämnande af hvad som nyss föranledt den stora munterheten, då hon med far och fostermor trädde in, hade så tillvida bragt hennes själspänstighet ur jemvikten, att hon lät sig nöja utan vidare förklaring och följde Amalia fram till fadern, som tagit plats vid det stora bordets öfre bortända.

Hennes fars högtidliga min, då han betraktade Siri, lät henne förmoda, att hennes aning ej varit obefogad. Och hon fick större bekräftelse derpå, när han nu gaf Kronborg — som fortfarande syntes vilja hålla sig qvar vid fönstret — en vink att närma sig den plats, der Siri stod, tätt bakom sin far och fostermor.

Silfvercreutz hade knackat i sitt glas.

Det lifliga sorlet — som åter tycktes vilja lefva upp, sedan intrycket af de obehagliga, nyss timade intermezzot hunnit lägga sig något — lade sig ånyo som genom ett trollslag.

Nyfikna hade gästerna ringat sig kring bordet, och från de andra rummen lupo flera till af dem, som dragit sig afsides för att mer ostördt få gifva luft åt en mer bullrande glädje än major Silfvercreutz allvarliga ansikte tycktes unna dem.

Silfvercreutz hostade till helt lätt, liksom hemtande luft för hvad han tänkte säga. Derpå utbrast han klart och tydligt:

— Mina damer och herrar! I den skål, som jag härmed tömmer, beder jag eder alla att innesluta er med mig och min kära maka till önskan om lycka och välgång åt min dotter Siri och löjtnant...

Hans ord förstummades af ett väldigt brak.

Mamselle Gagnér, som tagit plats tätt invid det med

glas och karaffer samt iskylare med champagne rikt försedda stora bordet — dit hon förflyttat sig, sedan hon något återhemtat sig från sin svimning — hade plötsligt genom någon oförsiktighet — somliga trodde äfven på grund af allt för liflig konsumtion af Bacchi safter — glidit ned af stolen, då hon af artighet skulle resa sig vid värdens tal.

I fallet drog hon bordsduken med sig, och med denna

följde äfven karaffer, buteljer och de nyss af hofmästaren i hast påfyllda glasen.

Villervallan blef obeskriflig.

Bland spillrorna af servisen och simmande i en sjö af ädla viner drog man fram den mörkögda danska skönheten, som en stund alldeles försvunnit under den neddragna duken.

Silfvercreutz ögon flammade.

Han hade genast bland de inviterade gästerna särskildt fäst sig vid denna unga qvinnas utseende, då hon med svårighet började sina försök att resa sig.

Det drag af nymf, som sällan låter dölja sig på den sortens qvinnors panna, låg nu hos henne skarpare markeradt än hos flertalet andra af Amalias här närvarande »vänninnor».

Han ställde åter från sig glaset och sade kort, men högt nog att öfverrösta det stigande sorlet:

— Hofmästare! Se till, att denna dam blir förd till sitt hem.

Och i det han vände sig till major Bährenrahm sade han derpå:

— Var snäll och hjelp mig in till mitt rum... Fy tusan!... Det här var värre än jag trodde... Druckna hetärer...

Amalia hade hört dessa ord. Hon bleknade lätt och en min af elakt trots drog öfver hennes kinder.

Ett ögonblick stod hon rådvill liksom sökande det parti, som nu kunde vara bäst för henne att taga efter det grundliga fiasko, hennes tilltänkta plan med en stor förlofningsscen nyss hade lidit.

Siris namn hade blifvit nämdt, men icke fästmannens.

Och denne stod der som ett gapande får, utan att kunna sätta sig in i situationen; men på samma gång äfven rasande i sitt inre öfver de spefulla blickar, som mötte honom från både löjtnant Cronenstråhle och den satiriske grefven.

— Kom, Hugo! hörde han nu majorskans röst... Jag måste tala vid dig...

Lydigt, som om det gällt en generalorder, följde han sin tillämnade svärmoder, hvilken gick före och banade väg mot tamburen, der hofmästaren med hjelp af grosshandlaren Grubber voro sysselsatta med att lugna den rusiga danskan, som långt ifrån godvilligt syntes hågad att först bryta det glada laget.

Kring denna grupp hade en hel del af sällskapet slutit krets.

Damerna voro snabbast att kasta handsken mot den beskänkta och larmande medsystern. Ord af klander och hån föllo strida som hagelskurar, men ingen qvinna syntes hågad att räcka danskan en hjelpsam hand.

Herrarne syntes hålla sig undan äfven de. Äfven bland dem föllo hårda om ock rättvisa ord.

Siri hade gifvit Kronborg en order. Denne skyndade ned på gården att hastigt få fram Amalias eget ekipage.

Majorskan närmade sig danskan och sade i det hon lade sin hand på hennes axel:

— Var lugn nu och stilla... Du är sjuk och...

— Full menar du, ditt as! Men här skall du se...

Hon måttade ett slag mot Amalias ansikte.

Men i samma stund greps hon af fyra kraftiga armar och bars ned i släden, i hvilken hon, åtföljd af Kronborg och Grubber, skrikande fördes hem i vildt traf.

SJETTE KAPITLET.

Sibyllans spådom.

Majorskan Silfvercreutz' invigningsfest hade haft ett helt annat resultat än hon åsyftat.

Tanklöst nog hade hon ej beräknat sina inbjudna vänners väl mycket frigjorda glädje då de hunno till feststämning. Ej heller hade hon betänkt, i hvilken skola de gått sedan Demirgian fått hand om dem.

Med kännedom om hur värdinnan, vackra Amalia, sjelf brukade slå sig lös, när hon var ute på Järfva eller annorstädes under någon s. k. »glad» tillställning, hade hennes bekanta också trott, att det Silfvercreutzska hemmet skulle bli en ny tummelplats för lössläppt lifslust, och derför hade de ej heller mer än annars lagt band på sina gamla vanor.

Med majorens uppträdande på skådebanan syntes emellertid en bom blifvit satt för glädjens urartande till orgier.

Hur beskänkt flertalet af »prestinnorna» än redan var när Silfvercreutz med dotter och den barske Bährenrahm visade sig, kunde man icke undgå att märka, att det här vore bäst att hålla sig på mattan. Stämningen hade med ens blifvit tryckt. De militäre kavaljererna blefvo så högtidliga som på parad, och damerna försökte så godt de kunde följa salongston.

Så slog danskans störande missöde som en bomb ned i den uppskrufvade stämningen.

Förlofningstalet drunknade i allmän villervalla, och majorens sortie bidrog att öka oredan.

Alla hade skrikit om hvarandra. Många skyndade sig att spårlöst smyga sig bort, och det lilla fåtal, som slutligen fanns qvar, hade fullt upp att göra med bullrande utläggningar om hvad som passerat. Man pratade och skrek om hvarandra.

Amalia hade mörk i hågen dragit sig undan i ett litet kabinett bredvid den stora matsalen. Hon kände sig som en slagen fältherre, utan möjlighet att åter samla sina trupper. Hon var också alldeles för obevandrad i att återställa en ordning bland alla dessa, som aldrig vetat, hvad städad glädje ville säga.

Men det var icke detta, som närmast framkallat hennes misstämning, ej heller, att hennes make fått ögonen öppna för den krets bekanta, som hon, den nya majorskan, räknade till sina vänner. I den punkten tog hon det skedda som en fatalist, såsom ett ondt, hvilket förr eller senare ändå måste ske.

Nej, det var missödet med att Siris förlofning med Kronborg ej skulle bli offentliggjord såsom hon — Amalia — hade tänkt, och hvarigenom den unge Cronenstråhle kunnat finna, att han brände sina kol förgäfves för Siri. Hon var rädd, att något hinder af svårare art skulle ställa sig mot detta äktenskap, af hvilket hon nu — utom fördelen att få Siri ur huset — äfven kunde vinna gagn i ekonomisk väg. Detta sistnämda kapitel hade åter en gång denna qväll börjat oroa henne. Hon visste egentligen icke

hvarför, men det syntes henne redan som det lif, hon nu slagit in på, skulle bli vidare kostsammare än hon till en början beräknat, eller rättare sagdt *icke* beräknat; ty beräkning i *den* vägen ingick mera sällan i Amalias framtidsprojekt.

Hon fick nu se Siri komma in, men äfven vända i samma ögonblick deras ögon möttes. Hastigt reste sig majorskan och ropade:

— Siri!

Denna vände sig ej utan fortsatte sin väg genom salen, som nu syntes vara alldeles tom.

Amalia följde efter ropande på nytt, men nu mer befallande:

— Siri! Hör du inte? Jag vill tala med dig.

— Hvad vill ni, svarade Siri i det hon vände sig om och kyligt betraktade den ropande:

— Är du min vän eller fiende?

— Hvarken det ena eller det andra.

— Såå? Kommer du icke ihåg, hvad vi kommit öfverens om, det vill säga, hvad jag gaf dig för råd, då jag bad dig om tystnad beträffande Demirgians besök här i går?

— Nej! Det mins jag icke, svarade Siri afvisande.

— Godt! Dina kärleksäfventyr med...

Hon sänkte rösten till en hviskning.

Siri bleknade och gaf till ett lätt rop af sårad qvinlighet, hvarpå hon svarade med en blick af vildaste hat:

— Ni ljuger, ljuger hvart enda ord!

— Såå? Gör jag det? fortsatte Amalia hånskrattande... Det vill således säga, att jag måste bestyrka min anklagelse med vittnen?

— Och dessa skulle vara? frågade Siri med en förvåning, som ett ögonblick syntes bringa Amalia till osäkerhet, men af hvilken ej kunde märkas det minsta när hon slutligen svarade:

— Berthe d'Ormonte är ett... Demirgian två... Juvelerar Klubber tre, och jag sjelf, så vida jag ej betraktas jäf-

vig, den fjärde... Räcker det? Eller har du kanske glömt balen på de la Croix'?

— Der ni dansade så godt som naken...

— Och du, sofvande af ditt rus, lät bortföra dig af...

— Tyst!

— Gerna, om du *sjelf* kan tiga... Det är detta vi kommit öfverens om förr. Men nu är det äfven ett annat vilkor, som...

— Under *inga* vilkor tänker jag...

— Inte det?... Vi få väl se, högst dygdädla fröken... Wladimir skall redan i afton få veta, hvilka synnerligt ärbara motiv, som...

— Hvarför hotar ni mig så? Hvad ondt har jag väl gjort er?

— Hvar och en är rädd om sitt skinn... Var förståndig, Siri. Jag begär inga omöjligheter af dig, endast att du icke pratar om för din far allt, hvad du sett eller kan få se här i detta hus, åtminstone ej något, som kan väcka hans sorg... Du har sjelf sett hur medtagen han är; onödigt sqvaller kan lätt krossa den smula kraft, som han ännu besitter. Och detta blefve allt, hvad du kunde uträtta... Så illa vill du väl ej handla och derigenom drifva *mig* till att ytterligare göra det onda värre genom att berätta hurudan *du* är och...

— Amalia! Hvad, säg ut en gång, hvad du menar, afbröt Siri med en flammande blick och en darrning på rösten, som tydligen vittnade om det uppror, hvari hennes själ råkat... Säg ut, hvad du menar, och låtom oss åtminstone i den vägen en gång bli på det klara med hvarandra... *Hvad* menar du med att berätta för min far hurudan jag varit?

Amalia hade åhört den unga flickan med ett underligt leende i det hon upprepade gånger fixerade sin styfdotter från hufvud till fot med rent af förolämpande kritik. Så fort Siri slutat, svarade hon lugnt, som hade frågan rört en helt vanlig sak och ej ett ämne, hvilket tangerade en qvinnas heder:

— Din fråga anser jag vara alldeles öfverflödig... Du vet bäst sjelf, hvar skon klämmer.

— Jag vet det *icke!* utropade Siri... Jag fattar ej ett ord af dessa smygande antydningar.

— Såå?... Fullkomligt oskyldig alltså? svarade Amalia, åter med den förolämpande blicken och nu äfven med ett kort, hånande skratt... Jag hade annars fått för mig, att du var...

— Hvad? Säg ut!...

— Som vi andra, och som...

— Dessa qvinnor, hvilka nyss varit här och oskärat detta hem med sin närvaro i qväll, som den der danskan, hvilken redlös kastar ut kränkande skymford mot husets värdinna, mot er, som bär mitt och min fars namn och ..?

— Lugna dig, Siri! Man vet aldrig, hvad man kan bli innan man dör... Hon är på sätt och vis ganska ursäktlig. Det är endast afundsjukan, som...

— Ursäktlig? Och ni kan således tåla, att man i så många vittnens närvaro kallar er för...

— Tag icke vid dig *så* förskräckligt! När man fått i sig några droppar mer än man tål vid och är uppretad förut af afund, så håller man ej så noga på valet af uttryck.

— Hvad tror ni min far skall säga, när han får höra detta? svarade Siri, häpen öfver den nya majorskans till slapphet urartade öfverseende.

— Han skall *ej* få veta det. Ingen skall bära fram det. Icke ens du, om du är det minsta rädd om honom. Icke ett ord får du säga, annat än att allt aflopp i största lugn, för den händelse han frågar.

— Men detta är ju en grof osanning!

— Tja! Kan så tyckas, men lite ljuga pryder tal, brukar man säga... Tro mig, det kan vara till nytta också.

— Amalia! *Vi* måste gå skilda vägar. Aldrig skola vi kunna draga jemt.

— Gå hvilken väg du vill... Till sist träffas vi dock vid samma mål... Jag känner dig allt!... Gå nu in till din

far och säg godnatt; lägg dig sedan... I morgon vill jag tala med dig om en sak, som är viktigare än allt detta prat om bagateller.

Och hon vände Siri ryggen i det hon lämnade rummet och syntes taga vägen till majorens rum.

Siri var nu för upprörd att följa efter. Hon kände sig alldeles förkrossad. Amalias ord: »till sist träffas vi dock vid samma mål» hade jagat en blodröd sky öfver hennes kinder när hon nu först trodde sig uppfatta innebörden af dessa ord. Detta skulle således bli resultatet af all den sjelfkamp, som hon utstått och som hon fortfarande ville underkasta sig.

Ett slappande tvifvel på egen styrka drog dervid fram för hennes själs ögon likt ett skymmande moln. Det blef så tomt och svart för hennes sinnen, och med en tung suck sjönk hon slutligen ned på en taburett och dolde ansiktet i sina händer...

— Stackars barn!

Hon spratt till och darrade i det hon lyfte sina ögon mot den man, hvars hand klappande lagt sig på hennes hufvud.

Med en suck af gränslös smärta kastade hon sig nästa sekund i den gamle mannens öppnade famn, liksom ville hon nu der söka skydd mot de lurande faror, som öfver allt syntes möta henne i detta hus.

— Stackars barn! upprepade den hederlige major Bährenrahm, som nyss tagit afsked från sin vän Silfvercreutz och var på väg att lämna huset... Din far har nog tagit sig vatten öfver hufvudet genom att äkta denna qvinna. Han lydde ej mitt råd och nu...

— Och nu, menar farbror? stammade Siri med bäfvan.

— Nu... Ja, framtiden ligger i Guds hand.

— Farbror, farbror! Öfverge oss icke!

— Det vet du, att jag ej gör, kära barn. Men vaka på dig sjelf... Ondt sällskap förderfvar goda seder... Vaka på dig sjelf; detta är mitt bästa råd.

— Ack, att jag kunde komma härifrån.

— Du skall ju gifta dig? Kronborg har ju...

— *Han!* En man, som är svagare än någon qvinna.

— Hm!... Ja, ja!... Kanske du har rätt... Men jag tror ändå, att detta kan bli bäst för er alla.

— Hur var det med pappa?

— Han är mycket klen. Men det såg ut som han önskade få sofva när jag gick. I qväll är det i alla fall icke värdt att du går in till honom. God natt nu, lilla Siri. Försök att få sofva lugnt... Får jag tid, skall jag titta upp redan i morgon förmiddag.

När Bährenrahm lämnat det Silfvercreutzka hemmet, fanns ej några gäster qvar. Den eleganta våningen, som nyss genljudit af bullrande skratt, låg nu sänkt i nattens tystnad. I de flesta rummen hade tjenarne redan släckt ljusen; endast från matsalen och de undre regionerna hördes då och då försiktigt tassande steg af domestiker, som sysslade med att taga reda på den villervalla, som här — kanske mer än hvad man väntat — blifvit resultatet af majorskan Silfvercreutz första fest.

Samtalet med den faderlige vännen Bährenrahm hade i viss mån återskaffat Siri ett välbehöfligt lugn.

Gerna skulle hon dock, innan hon drog sig undan till det åt henne provisoriskt inrättade lilla gårdsrummet, hafva önskat sin far en god sömn. Men hon insåg sjelf, att hon nu gjorde den största tjensten med att icke störa honom, synnerligast som helt visst tråkiga betraktelser öfver hvad som förefallit på festen nog icke kunnat undvikas.

Den qvalmiga luften i hennes kammare dref henne att öppna ett fönster åt gårdsidan och trädgården.

Natten var mörk och blåsten drog fram i de aflöfvade trädens kronor. Hon satte sig halft afklädd att drömma sig in i alla de förändringar, som på en tid egt rum; och det var som fann hon i ovädret derute ett fulltonigt svar på de frågor, hon planlöst kastade fram åt kommande dagar. Ett svar med stormiga dagar.

En skugga, som rörde sig nere vid trädgårdsstaketet, väckte hennes uppmärksamhet, då den skarpt aftecknade

sig mot den hvita snön vid en för ett ögonblick frambrytande månstråle.

Siris goda ögon tyckte sig snart uppfatta, att denna skugga var från fostermodern, trots den vida kappa, som nu gjorde hennes figur större och äfven längre. Ansiktet fick hon tydligt se just som månstrålen bröt fram.

Siri observerade skepnaden med nyfikenhet i det hon funderade öfver, hvarför Amalia så här dags företog en promenad i oväder framför att söka hvilan efter de helt visst icke så litet ansträngande bestyr, som sedan några dagar fallit på hennes lott under den stora våningens inredande.

Nu såg Siri henne försiktigt, nästan smygande, närma sig väggen under det fönster, der Siri tagit plats.

Nyfikenheten dref Siri att böja sig ut för att bättre kunna se, hvart Amalia nu skulle ämna sig, om hon tänkte gå upp eller ej.

Till venster såg hon inkörsporten, till höger husets hörn och trädgården, midt emot hade hon gafvelväggen till ett andra stenhus af egendomen, högre än det, hvari Silfvercreutzska våningen var belägen.

Rätt under henne stod Amalia, besynnerligt trefvande på den kala stenväggen mellan ett par fönster å nedre botten.

För Siris ögon såg det ut som ämnade hon der i dunklet roa sig med att göra några ristningar på rappningen med ett blänkande föremål, som hon höll i den behandskade handen.

Men så med ens, utan att Siri kunde på något sätt förklara hur det gått till, var Amalia, eller hennes skenkropp, fullständigt borta, försvunnen som en dimbild, just vid den fläck, der hon nyss konstrat med det blänkande föremålet.

Siri kände sig ängslig till mods på samma gång som hennes nyfikenhet stegrades allt mer.

Hon var alls icke vidskeplig och visste, att dylika besynnerligheter i synväg måste hafva sin grund i en upp-

hetsad sinnesstämning. Men icke förty harmade det henne att hon nu så ytterst tydligt kunde följa alla Amalias förehafvanden utan att ändå nöjaktigt finna en förklaring deri, att skuggan liksom trängt sig in i sjelfva väggen, utan minsta buller, ljudlöst som en ande.

Siri kände, att hon ej skulle finna någon hvila om hon ej finge lösning på denna gåta.

Hon kastade hastigt på sig ett lif och en schal samt smög sig ut i förstugan. Det var ej utan att hennes hjärta bultade oroligt, då hon nu befann sig i den mörka trappuppgången, der mattan förtog ljudet af hennes steg.

När som helst kunde hon ju möta Amalia, för den händelse att Siri sett fel och majorskan återvändt som en vanlig dödlig genom den enda uppgång, som, Siri veterligt, ledde till våningen.

Men allt blef tyst.

Utan hinder hann hon ned i portgången och ut på gården. Nästa ögonblick stod hon sjelf på samma punkt under fönstret, der Amalia försvunnit. Spåren i snön visade, att det ej gerna kunnat vara en vision, som stått der vid väggen. Hvarje steg var tydligt markeradt och utvisade alldeles den väg, som Siri sett Amalia gå öfver gården. Alltså, en påtaglig verklighet.

Men muren var stel och otillgänglig.

Icke ens en spricka förrådde, att här fanns en extra entrée. Och fönstren på båda sidor voro försedda med stängda luckor, bakom hvilka Siri förut sett tjocka jerngaller.

Siri började tvifla på, att hon var vaken. Hon måste nypa sig i armen för att rätt fatta, att icke all denna besynnerlighet var en dröm.

— Siri! Fröken Siri! hörde hon nu en hviskande röst komma från husets hörn åt gården.

Den tillropade vände sig förskräckt. Hon tyckte sig i hviskningen hafva känt igen gamla Karnas röst. Men äfven detta föreföll henne underligt. Ty vid ett-tiden på

natten — som det var nu — brukade Karna aldrig vara uppe.

Vid hörnet skymtade en gestalt. Bäfvande närmade sig Siri när orden: »Fröken!» åter träffade hennes öron. Hennes nervositet hade stigit till feber.

— Följ mig, fröken!

Siri lydde nästan viljelöst den talande skepnaden, som hastigt närmade sig en lägre byggnad till venster öfver gården, der den tittade fram öfver trädgårdens rätt höga staket.

Nästa ögonblick satt Siri i en tarfligt möbelerad jungfrukammare, som tills vidare anvisats gamla Karna till residens.

— Har fröken också sett henne? hörde hon nu den gamla qvinnan fråga, sedan båda tagit plats i den långt ifrån beqväma pinnsoffa, som skulle utgöra Karnas läger, men ännu icke var bäddad.

— Menar Karna majorskan?

— Majorskan? Jag vill aldrig höra *henne* nämnas på detta sätt. Sjöbladskan, skall hon heta.

— Kära Karna, det är ju i alla fall...

— Slidder, sladder! Hvem vet om hon inte trollat i det fallet också. Hon går ju som en ande genom väggarna... Fy för den lede, så'na hexor!

— Allt har sin förklaring... Såg Karna verkligen, att...?

— Jo men, hvad jag såg... Hon drifver sina konster med den onde... Men jag tänker minsann hålla ögonen öppna. Och fröken står på min sida, det vet jag.

— Endast så till vida, att min far...

— Kommer aldrig på frågan. Majoren *måste* skyddas af oss två. Hur gick det icke med hennes förra man.

— Kära Karna! Tala nu icke på detta sätt. Vi ha nog tråkigheter att tänka på ändå. Men naturligtvis måste något göras för att...

— Förlåt jag bryter af. Vi *ska* göra något. Det är på tiden. Hon kan trolla, detta är min tro. Men vi skola

göra hennes konster om intet, svarade Karna med en öfvertygelse, som riktigt kändes medryckande, ehuru Siri svarade:

— Jag tror, att hon ej drifver ärligt spel. Men hvad trolleri beträffar, så måste jag i alla fall, så ogerna jag vill, taga hennes parti.

— Och detta kan fröken säga efter att sjelf hafva sett, hvad som hände nyss? Nej, min lif och knif, *det* kunde jag då aldrig tro... Men hur som helst... Då får jag väl reda ut den här saken ensam.

— Hur tänker Karna då göra?

— Jo, redan i morgon går jag till fru Kåhre på Lilla Glasbruksgatan.

— Fru Kåhre, hvem är hon?

— En, som vet både det ena och det andra, svarade Karna mystiskt... Hon bodde i Malmö för några år sedan, men är nu här, efter hvad jag fått veta. Hon skall nog veta råd.

— En spåqvinna, menar Karna? sade Siri öfverraskad.

— Det kan man också kalla henne, om man så vill... Hon har emellertid namn om sig, att vara *klok*, fortsatte den gamla med nödig tonvigt.

— Hvad skall sådant narri tjena till, svarade Siri, likväl ej utan visst intresse af den art, som ofta väckes hos qvinnor vid tal om mystik.

— Få se! Få se!... Allt nog! I morgon afton går jag dit. Vill fröken följa med, så inte säger jag nej.

— Hvad är det för husnummer?

— Det vet jag icke. Men jag har hört, att det skall vara i ett hus uppe vid kröken till Katarina kyrka. Nog få vi reda på henne alltid.

Ljudet af en smällande port väckte de båda qvinnornas uppmärksamhet.

Siri spratt till och syntes leta efter ett skyddande gömsle. Karna märkte hennes oroliga min och sade lugnande i det hon räckte Siri en gammal sax:

— Var inte orolig, fröken. Det är sent, och kan nu

vara bäst att gå till hvila. Jag följer fröken öfver gården. Saxen skyddar dessutom mot allt hvad trolltyg heter. Vi få talas vidare om saken i morgon.

Och hon följde Siri ända upp i förstugan, ifrigt spanande genom mörkret för att upptäcka om något nytt »hexeri» var på färde.

Men nu var allt åter lugnt. Endast blåsten ref och slet i grenarna och hvisslade nervretande kring skorstenar och knutar.

Karna hade återvändt till sitt lilla kyffe.

Siri måste tända ett ljus för att vägleda sig till sitt rum. På vägen till detta passerade hon en del af våningen, der hon ej varit förr. Föga hemmastadd som hon var, hade hon gått vilse och kommit in i ett rum, hvilket visade sig vara en elegant boudoir.

Skulle detta möjligen vara Amalias enskilda rum? tänkte Siri, i det hon förvånad blickade sig omkring, på samma gång som hon blef förvissad om att hennes aning var fullt berättigad, då hon på en stol invid toiletten varseblef några af de klädesplagg, som Amalia burit under aftonens fest.

Det var således icke en andeuppenbarelse, som hon nyss hade sett smyga fram dernere på gården.

Amalias rum var ännu tomt, och af de kringkastade persedlarna kunde Siri lätt draga den slutsatsen, att rummets härskarinna hastigt lämnat sin boudoir för att... Ja, der stannade Siris tankegång, påträffande ett hinder, som hon ej kunde öfverstiga med sina slutsatser.

Men hvar befann Amalia sig i denna stund?

Hvarför skulle man just se något så märkvärdigt uti, att hon ej fanns inne i sin boudoir? Hon hade ju som sin mans hustru fri passage öfver hela huset och kunde ju der gå hur hon behagade. Nog kunde hon väl taga trefligare vägar än genom sjelfva väggarna på de punkter, der ingen — åtminstone synlig — ingång stod att finna.

Detta var den punkt, der Siris tankar kommo till korta.

Och öfver hufvud taget brydde hon sig snart icke ens

om att försöka vinna någon klarhet i ett »derför», rörande detta fall, alldenstund hon var nöjd med, att nu finna att den skepnad hon sett åtminstone ej gerna kunde vara blott och bart en inbillning, med undantag af sjelfva försvinnandet.

Något oroades hon visserligen af att den gamla Karna sett samma besynnerlighet och anknutit dess orsak till trolleri. Men Siri var alldeles för väl uppfostrad, att länge egna sina tankar åt dylikt grubbel à la medeltida borgjungfrur.

På sätt och vis tillfredsställd med sin ofrivilliga visit i den praktälskande fostermoderns boudoir, ämnade Siri just lämna densamma för att åter börja leta sig fram till sin långt anspråkslösare jungfrubur, när hon spratt till vid ljudet af steg, som när en eller flera personer gå i en trappa.

Siri visste, att uppgången låg ett godt stycke från den plats, der hon nu befann sig, och en hastig beräkning sade henne äfven, att denna uppgång ej ens på något vis kunde stå i nära förbindelse med det rum, hvari hon nu befann sig.

Likväl hördes ljuden allt starkare närma sig och tycktes nu genljuda, ehuru svagt, mot väggen invid den plats, der Siri stannat,

Hon lyfte sina blickar mot denna vägg och varseblef en stor gardin eller ett draperi.

Försiktigt drog hon undan detta, som på sina ringar lätt gled åt sidan.

Allt hvad hon såg var — ett nytt större porträtt af kungen äfven en låg, antik byrå.

Öfverraskad stannade Siri, stirrande på denna bild, ett motstycke till hvad hon sett i bankettsalen.

Hon stod der som förhexad, och den tanken växte allt starkare i henne, att hon snart sjelf måste ega en dylik bild, om hon ock till sist skulle förödmjuka sig att tigga en af de båda. som funnos i detta hus, tigga en af henne, som hon nu började hata med helt andra känslor, än hon hitintill kännt.

Nyfiket närmade hon sig bilden.

Men i ett nu föreföll det henne, som om ljuden mot trappstegen voro framkallade alldeles inpå henne.

Darrande lade hon örat mot väggen der taflan hängde.

Något tvifvel kunde icke ega rum. Man gick i en trappa på andra sidan denna vägg.

Nu tyckte hon att tafvelduken rörde sig.

Blodet stelnade i hennes pulsar, men endast för ett ögonblick.

Utsikten, att här bli öfverraskad af — hvem visste — hvilken eller hvilka, öfverraskad som en kringsmygande lyssnerska, satte vingar under hennes fötter.

Nästa ögonblick hade hon försvunnit ur den mystiska boudoiren, skälfvande vägledande sig så godt hon kunde vid skenet af det fladdrande ljuset.

Hur gerna hon än velat se slutscenen af detta mysterium, som nu började bli henne förklarligt nog, vågade hon icke stanna.

Hon fick tills vidare låta sig nöja med hvad hon trott sig vara på spåren. En snar framtid skulle helt visst gifva henne *alla* nycklarna till de gåtor, som manats fram i detta gamla hus.

Och i den förhoppningen — på samma gång som med ett växande nytt hat mot den qvinna, hvilken kanske ej ens skulle akta för rof, att göra hennes mans hem till mötesplats för en brottslig förbindelse — somnade hon framåt morgonen.

* * *

Den nya majorskan hade sagt god natt åt sin make och dragit sig tillbaka till sin privata del af våningen, glad öfver, att de störande obehagen under festen ej kommit mer till Silfvercreutz' vetskap än han redan sett. Hon hade beredt sig på en hel del förebråelser. Men antagligen var den långt ifrån återställde majoren för trött af qvällens mödor att orka uttala sin mening om vissa gästers sätt att uppträda — hvilket sätt äfven Amalia här fann högst ogrannlaga — eller ock såg han för denna gång genom fingrarne.

Huruvida Amalia höll honom räkning för detta, skola vi låta vara osagdt.

Hon hade redan satt sig in i sin ställning som husets härskarinna, och hon tänkte ej ett ögonblick gifva efter i denna position. Som hon ville hafva det, så skulle det också bli.

Siri var ännu en gång preparerad.

Äfven från detta håll ansåg sig Amalia vara skyddad. Hon hade genomskådat den unga flickans hemlighet, och ehuru den känsla af hat, som hon länge närt mot Siri, dervid ökades i ännu högre grad, var hon dock alldeles för egenkär att tillmäta Siri som rival någon roll af större betydenhet. Hon visste dock, att äfven små fiender kunna vara farliga. Derför skulle hon långt ifrån ignorera den blyga skönheten, som visserligen passade föga i stil med järfvaförhållandena... Allt nog! Hon skulle hålla ögonen öppna och slå till just när slaget kunde träffa hårdast.

Amalia hade med en behändig liten nyckel dragit undan låskolfven till den dörr, som från hennes sängkammare ledde in till rummet med den maskerade löntrappan.

Denna dörr var äfven på utsidan skickligt dold med en större duk, föreställande ett svärmiskt herdeparti från rococons glansdagar, och imiterande en gammal gobelin.

Hon befann sig i sin hemliga boudoir, som endast hon sjelf finge beträda, och som hon sjelf åtagit sig det tunga ansvaret af att hålla i ordning.

Hit fick ingen tjensteande tränga in. Här ville hon vara alldeles ostörd med sig sjelf — eller med den, som egde hennes tillfälliga gunst. Här skulle hon riktigt kunna försvinna utan att dock vara långt borta, och härifrån skulle hon äfven om fara mötte kunna retirera likt en skugga, af hvilken man plötsligt förlorar allt spår.

Detta rum var till ytterlighet omtänksamt inredt.

Härifrån gick ringledning ned till det i undre våningen belägna köket — i samband med en liten inventiös mathiss, som tjenstepersonalen trodde leda upp till den matsal, som skulle användas i hvardagslag. — Här fanns en bakom tunga draperier i väggen inmurad alkov, och här var slutligen öppningen till den hemliga trappa, som förde ned till gården, en utgång, dold bakom kungens porträtt öfver byrån.

Rummet var en blandning af salong och boudoir.

Fönster saknades alldeles, hvadan dess belysning endast erhölls på artificiell väg. För ventilationen var sörjdt genom i taklistens ornamentik skickligt anbringade dragguggar.

Amalia hade hastigt kastat af sig den under festen burna klädseln och påtagit en annan dräkt, som lät hennes naturliga behag springa fram djerfvare än nyss. Med tillfredsställelse lät hon blickarna träffa det magnifika spegelglaset, under det att ett leende af sjelfbehag drog öfver hennes svällande läppar. Kortare tid än vanligt syntes hon dock nu hängifva sig åt denna sjelfförgudning. Ty den raskhet, med hvilken hon nästa ögonblick afslutade sin nya toilette, visade, att tiden var knapp. Med en vid,

pelsbrämad kappa öfver axlarna gick hon åter att öppna den dörr, genom hvilken hon nyss kommit in och en stund senare stod hon lyssnande utanför Siris dörr.

Allt var tyst derinne. Amalia ansåg sig kunna vara lugn. Helt visst hade den misstänksamma fosterdottern gått till hvila.

Försiktigt begaf hon sig utför trappan ned i porten och tog vägen till tjenstepersonalens lägenheter. Nästa ögonblick finna vi henne i kammarsnärtans rum, der den förtrogna förläget kom husmodern till mötes under det att en uniformerad poliskonstapel hastigt reste sig från ett rikligt försedt supébord.

— Så! Du har främmande ser jag? sade Amalia utan att visa öfverraskning eller missnöje.

— Ja, hennes nåd... Det är bara...

— Din fästman, kan jag förstå, afbröt Amalia skrattande... När solen skiner, skall den skina för alla, menar du. Och jag missunnar dig icke, det vet du. Men kom ut. Jag har något att säga dig.

Och Amalia gick före ut i förstugan, som nu var bäddad i intensivt mörker. Kammarsnärtan följde efter. Husmodern hviskade:

— Har han skickat negern än?

— Nej, hennes nåd. Jag har hållit vakt sedan klockan tolf.

— Hos din polis då?... Men jag sade ju, att du skulle hålla dig vid bakporten.

— Har varit der minst en gång i qvarten. Gustaf kom alldeles nyss. Han har passet här på gatan uppe vid Barnhuset i natt.

— Gustaf? Din fästman? Är det slut med betjenten nu?

— Kunde inte stå ut med hans svartsjuka.

— Nå, detta blir din ensak. Men se nu noga efter att allt är klart. Han måste vara här när som helst. Öppna från gatan och låt porten stå på gränt. Skulle det icke vara negern utan den andre, så släpp i alla fall icke

in honom förr än jag kommer. Jag litar icke mer än jemt på käringen, som bor öfver gården.

— Hon har varit mör i mun i dag. Ville visst veta något.

— Icke ett ord till Karna. Hon babblar genast om det för Siri, och så går det vidare... Skynda dig nu! Jag tittar ut på gården för att se om det lyser hos käringen.

Men hos Karna var det mörkt. Amalia kände sig derför lugn. — Ingen skulle se hennes lilla äfventyr, då hon genom löntrappan gick att mottaga sin första privata visit, eller ock ett otåligt väntadt bud från denne.

Under ronden på gården kom hon plötsligt med oro ihåg, att hon glömt stänga dörren mellan sin kammare och våningen. Ginaste vägen var löntrappan.

Under letandet i mörkret efter nyckelhålet till denna dörr i muren blef hon observerad af Siri och Karna; just dem, som hon fruktade mest.

Men om detta hade Amalia ej en aning.

När Siri, drifven af sin lätt förklarliga nyfikenhet, kom ned till den punkt, der Amalia nyss försvunnit, var Amalia åter uppe i sitt rum, och satt nu på nytt försjunken i betraktelser framför sin spegel, fullständigt glömsk af det ärende, som egentligen fört henne dit upp. Och dörren till våningen stod fortfarande öppen, när hon åter gick ned samma väg som hon kommit.

Det var genom denna oförsiktighet, som Siri så oförmodadt fått en inblick i det rum, hvilket aldrig varit ämnadt att beträdas af hennes fötter. Och under denna visit var det äfven som Siri blef skrämd genom det från väggen utträngande ljudet af annalkande steg.

Siri hade knappt hunnit undan, förr än det stora porträtt, som hon nyss beundrat och önskat sig ega, drogs åt sidan jemte byrån, eller rättare slogs upp likt en dörr.

Amalia trädde först in. Efter henne följde Demirgian.

Nyfiket lät han ögonen spela rundt rummet och varseblef genast den till våningen och Amalias egentliga sofrum öppnade dörren på motsatta väggen. Hviskande frågade han:

— Är det kanske någon der inne?

Amalia, som först nu kom i håg hur angelägen hon bort vara att stänga denna dörr, hvilken aldrig varit ämnad för Demirgians ögon, svarade dock lugnt:

— Nej, det är ingen der... Men i rummet bredvid ligger Wladimir.

— Ah! Och du vågar?...

— Har bara glömt stänga. Vänta skall du få se något eget. Vänd ryggen.

Och hon tog Demirgian i armen och snurrade om honom, så att han nästa ögonblick kom att stå midt framför kungens porträtt, som nu återtagit sin plats och såg ut att hänga på väggen.

Förvånad brast han ut:

— Ta mig tusan, ett riktigt trolleri! Hvar är dörren, som vi kommo in genom?

— Säg det, om du kan... Och nu... Hocus, pocus... ett, två, tre!... Helt om!

Demirgian lydde. Äfven nu fick han stora ögon.

Der han nyss sett en gapande mynning till ett bredvidliggande mörkt rum, syntes nu en konstnärligt arbetad klaffbyrå i rococo och öfver denna en hög spegel i samma stil.

— Charmante, på min ära! Trolleri från golf till tak. Ett rum utan både fönster och dörrar... Här skulle kunna bli pikanta små äfventyr om jag bara...

— Rådde om trolleriet sjelf, menar du, ifyllde Amalia med ett förnöjdt skratt... Men nu är det händelsevis *jag*, som residerar här och — du som är gäst.

— Mina djerfvaste förväntningar hafva i sanning blifvit öfverträffade, svarade Demirgian... Sjelf skulle jag aldrig kunnat komma på en så genial tanke.

— Nå, än sedan? Detta är väl icke första gången, som qvinnans list öfverträffar mannens förstånd?

— Men öfverträffar det öfverdådigt i knepiga arrangement. Hit *måste* jag föra några af mina vänner.

— Betackar mig verkligen för visiterna... Du vet, att det är endast för *en*, som...

— Ja, ja visst! Men ändå...

— Sedan kanske... Längre fram, svarade Amalia afbrytande... Men han först.

— Först? det är väl annars jag, som...

— Dig räknar jag icke annat än som medel.

— Måttlig artighet. Annars trodde jag, att den kärlek, den passion, som du tändt i mitt arma bröst, skulle...

— Brunnit ut vid det här laget, tänker jag.

— Aldrig, aldrig, hör du!

— Såå? Ett undantag från hufvudregeln?

— Håna icke! Du känner ej hur...

— Skon klämmer på *dina* fötter, nej... Det har du rätt i... Men det var ej om den saken, som vi nu skulle tala... Säg mig alltså uppriktigt. Hur tror du han skall tycka om sig här?

— Älskade! Tycker han som jag, skall han tro sig vara förflyttad till Mohameds paradis, svarade Demirgian i det han med en stor gest lade handen på sitt hjärta... I den skrud, du nu bär, skulle allt hvad sköna houris heter bli som tistlar i en rosenbukett.

— Alldeles för mycket blommor, säger jag med Calchas... svarade Amalia smickrad. Och du tror, att han kommer? fortsatte hon med en forskande blick på indiern, som nu beqvämt krupit upp i en svällande divan.

— Få se! Det kan ju hända, men...

— Hvad menar du? Skulle jag kanske gjort mig allt det här omaket, för att ej tala om utgifterna, bara för att få höra ett osäkert »få se», när jag trodde mig stå vid målet?

— Ingen undgår sitt öde, svarade österländingen patetiskt.

— Men du lofvade mig ju så absolut säkert när du fick låna de der femtusen i morgse för att sopa igen spåren efter din duell?

— Min? Det var lika mycket din man, som...

— Inga hårklyfverier med mig, afbröt Amalia retad... Du vet lika väl som jag, att han icke är den, som ofredar

någon utan anledning. Genom denna duell, som kunnat blifva värre än den blef, om icke jag kommit emellan...

— Ja, just emedan du kom emellan. Hade aldrig en tanke på att skjuta den gamle narren.

— Jag känner dig. Du skyr ingenting för att tillfredsställa ditt hat. Och genom detta har du nu råkat i onåd hos kungen. Derigenom är du ur stånd att längre leda oss alla som förr, och derför får också jag, som älskar honom till vanvett..

— Du tar fullständigt fel, afbröt Demirgian med ett sjelfkärt leende... Jag har kungens bevågenhet i fullt lika hög grad som förr. Han litar i allt på min smak i att kunna arrangera en förströelse. Vore bara icke den der Gyllenkloo jemt i hälarne på honom, skulle jag kunna leda allas vår afgud som ett barn.

— Nå, men hvarför gör du icke Gyllenkloo till din vän?

— Går inte. Jag har nog försökt. Men att få honom sätta sin fot inom Järfvas dörrar det lyckas icke. Han kan följa sin herre ända till målet, men der stannar han och kan hvarken med lock eller pock förmås att gå ett steg längre, då det gäller *mitt* område.

— En envis krabat, den der. Tror du icke, att *jag* möjligen...

— Du? Nej, icke om det vore Venus sjelf i all sin härlighet. Man kallar honom kungens goda genius... Ha, ha ha!

— Och dig för hans onda; icke sannt?

Demirgian svarade endast med en sur grimas, i det han sträckte ut handen och drog undan den gardin, som dolde alkoven. Vid åsynen af denna sprang han upp som en fjeder och utropade:

— Charmant! Du är raffinerad i din smak att arrangera... Hvem skulle väl trott att här...?

— Gå nu inte från ämnet. Svara mig kort och godt. Tror du att han vill komma hit eller ej? Kan du göra något åt denna sak? Svara ja eller nej.

— Jag *kan*, svarade Demirgian med ovanlig bestämdhet.

— Du säger det? utropade Amalia med en strålande blick... O, om du visste! Du gör mig...

— Men... afbröt den lurande indiern... Det är...

— Hvad, hvad? Åter nya hinder?

— Som dock lätt kunna undanrödjas.

— Nå, men säg då, och se icke så der hemlighetsfull ut. Aldrig skall jag då kunna veta hvar jag har dig.

— Detta är just min styrka.

— Du är odräglig. Bara lögn och förställning.

— Och kärlek, torde du vara artig att tillägga.

— Nonsens! Kärlek är något, som...

— Bryter *alla* hinder. Och nu är jag vansinnigt kär i...

— Mig. Ja, jag vet det der...

— Ja, i dig också. Men...

— Också? Således äfven en annan?

— Alldeles. Och om du kan hjelpa mig i *den* affären så skall äfven jag hjelpa dig.

— Föremålet? sade Amalia kärft.

— Siri Silfvercreutz!

Amalia spratt till och betraktade Demirgian förvånad. Det låg äfven ironi i hennes blick när hon svarade:

— Kär i *Siri?* Du hatar ju henne?

— Hat och kärlek äro tvillingar.

— Och nu kan du icke skilja på dem? Ha, ha ha! Du tror visst, att jag är en riktig gås af den der vanliga sorten, som du bjuder ut på Järfva.

— Nej, mycket ovanlig, svarade Demirgian, tydligen stucken af Amalias antydning... Men nu är det som jag sagt. Och här ser jag ett utmärkt bakhåll att taga med våld, hvad jag ej kan vinna med godo.

— Här? Hos *mig?*

— Ja, i detta charmanta rum utan både fönster och dörrar.

— Mycket smickrande... Men du vet ju af gammal erfarenhet, att Siri handskas något ovarsamt med eld. Och

jag har verkligen icke lust att få mitt dyrbara möblemang förderfvadt för din skull.

Hon sade detta med en ton, som visade, att hennes tankar dock voro ense med Demirgians, hvilken äfven märkt den hastigt slocknande glädjeblicken i hennes ögon.

Han var också viss på att hafva hennes bifall när han svarade:

— För den saken skall jag nog draga försorg. Du har lofvat att skänka henne åt mig... Här ges ett ypperligt tillfälle. Fångad som råttan i en fälla, skall hon här icke undgå mig.

— Och *han* icke mig, ifyllde Amalia drömmande... Godt! Du *skall* få henne. Men bestäm nu först den dag, eller rättare natt, som....

Ett häftigt buller hördes från den vägg, der den dörr var dold, som ledde in till våningen.

Demirgian och Amalia tystnade och sutto oroligt lyssnande. Slutligen reste hon sig hviskande:

— Kom! Följ mig... Det är Wladimir.

Den tjocka mattan tog bort ljudet af deras steg. Ramen med kungens porträtt drogs åter åt sidan.

Nästa minut voro de nere i löntrappan. Amalia gick före med ett ljus. Försiktigt öppnade hon dörren åt gården sägande:

— Han saknar mig... Du måste skaffa mig ett bra sömnmedel. När allt ändtligen vore klart, kunde han ju förderfva det hela med sin odrägliga nyfikenhet.

— Du skall få ett charmant sådant. Ett som brukas i Marocco. Osvikligt, men äfven oskadligt, tillade han med ett kort skratt...

— Och när låter du höra af dig?

— Kanske redan i morgon... Jag skrifver en biljett, som du får hemta på »Smällkaramellen».

— Bra! Skynda dig nu... Bakporten är öppen.

Och hon motade ut honom med mildt våld och smög sig sedan åter upp, i det hon allt jemt hade sina hörselnerver spända till det yttersta.

Allt var nu tyst i trappan upp till lönrummet.

Hastigt skyndade hon sig in och klädde om sig. Omsorgsfullt släckte hon alla ljus och smög sig sedan fram till den lilla klaffbyrån med spegeln.

Åter lyssnade hon med örat mot den maskerade dörren. Allt var fullständig tystnad.

En varsam tryckning på en fjäder. Dragbyrån gled tillbaka och hon befann sig åter i det rum, der major Silfvercreutz nyss hade sökt henne.

Nästa ögonblick låg hon i sin säng och tillslöt just ögonen, då hon hörde sin makes steg närma sig.

Amalia hade fullständigt mörkt i sitt rum när Silfvercreutz kom in med ett ljus i handen liksom ifrigt sökande efter något.

Nu fann Amalia tiden vara inne att ge sin närvaro tillkänna. Med ett lätt rop reste hon sig i sängen.

Silfvercreutz ryggade till och vände sig om sägande med ett uttryck af oförställd förvåning:

— Hvad? Ar du verkligen här?

— O, hvad jag vardt rädd!... Är det *du?*

— Visst är det jag. Var inne nyss också. Hvar var du då?

— Här naturligtvis!

— Men sängen var ju tom?

— Då har du bestämdt sett i sömnen. Men hvarför är du uppe så här midt i natten?

— Jag vaknade vid en obehaglig dröm... Jag tyckte att det hände dig något förfärligt på anstiftan af Demirgian, du vet. Och...

— Stallmästaren? afbröt Amalia med en hastig, forskande blick på sin man.

Skulle han månne misstänka något? kom en frågande tanke. Har han kanske redan sett?... Nej, detta är då en ren omöjlighet. Ingen mer än jag, och nu Demirgian, ha reda på detta rum och denna löntrappa... Det är bara hans svartsjuka och inbillning som jagat upp honom.

— Kära Wladimir, fortsatte hon, då Silfvercreutz lät sina ögon väntansfullt dröja på Amalias drag... Du drömmer så der öfverspändt emedan din sjukdom irriterar dig— Du skall få ett sömnmedel...

Hon hejdade sig vid tanken på, hvad Demirgian nyss lofvat henne. En blick af tillfredsställelse, men en ond sådan, blänkte till när hon listigt döljande sina afsikter tillade:

— Vi skola tala vid läkaren redan i morgon dag. Han får skrifva ut något, som passar... Sömnen skall gifva dig krafter och så skola alla sådana der dumma drömmar gå bort som strömmar.

Silfvercreutz skakade tviflande sitt hufvud när han svarade:

— Jag tror icke alls som du i den här saken... En aning säger mig, att jag ej kan hafva så långt igen... Men det är nu icke döden, som förskräcker mig, kära vän... Först nu, men allt för sent, börjar jag inse det oförståndiga i att vid mina år binda en så ung, lefnadsglad qvinna som du...

— Hur menar du, Wladimir? Har du ångrat ditt giftermål?

Hon lade in lämplig sorgbundenhet i denna fråga på samma gång som hon i sitt innersta jublade öfver att denna hennes mans ånger kommit väl sent.

Antagligen har Siri pratat i sin far något, som han nu rufvade öfver, tänkte hon. Hon beslöt att ytterligare hålla ögonen på denna flicka, som mer och mer blifvit henne förhatlig, ej minst efter hvad hon under festens lopp hört Kronborg berätta.

Halft frånvarande i dessa tankar hörde hon derför majoren fortsätta, i det han slog sig ned vid hennes säng:

— Jag känner, som sagdt, att jag gjort en dumhet... Men när det nu en gång skett, återstår det endast för mig att med fördubblad ifver vaka öfver dig och...

— Öfver *mig?* utropade Amalia i det hon häftigt spratt till, obehagligt öfverraskad af denna vändning i majorens tankegång... Menar du mig? Jag förstår verkligen icke...

— Såå?... Den saken tarfvar väl knappast någon förklaring?

— Inte?... Men jag får verkligen bedja dig, att du uppskjuter den till ett mer lämpligt tillfälle... Så här midt på natten — ändrade hon sig, i det hon såg hur majorens ögonbryn rynkade sig — så här på natten är både du och jag uttröttade. Vi äro ansträngda öfver höfvan båda två, och...

— Jag undrar ej derpå, afbröt majoren allvarligt... När man har sådana gäster att göra med som dessa besynnerliga slinkor, hvilka...

— Slinkor?... Hvad behagas?...

Hennes röst lät utmanande och hon reste sig halfsittande i sängen, samt kastade på sin man en blick full af trots.

— Jag står för hvad jag sagt. Eller hur vill du till exempel kalla en sådan qvinna, som den der danskan, hvilken tog för sig så att hon var alldeles redlös och ställde till skandal just i det ögonblick då jag ämnade notificera

Siris och Hugos förlofning?... Man skall vara bra deran, när man...

— Vet jag visst! Mamselle Gagnér har varit inviterad till och med i sjelfva kungens närvaro och vet således mycket väl hvad, som passar och icke passar... Demirgian säger att hon är... är en charmante...

Amalia hejdade sig, då hon af majorens minspel såg att hon i sin ifver gått för långt.

Hon fruktade visserligen icke det utbrott, som förr eller senare i alla fall måste ega rum, och som hon redan börjat bereda sig på. Men det var ännu en ganska olämplig tidpunkt. Åtminstone borde Siri först blifvit Hugos maka, och hon sjelf — Amalia — fått mera välde öfver trion far, dotter och »svärson».

Ett ord af mildrande förklaring låg redan på hennes läppar när majoren häftigt utbrast, i det han reste sig och lutade sig alldeles öfver den i sängen sittande hustrun och spände sina blickar i hennes nu oroliga ögon sägande:

— Ditt loftal öfver den danska skökan, hör du, skökan, fordrar verkligen en förklaring. Och den vill jag ha genast, utan uppskof... Nu genast skall du säga mig hur, när och hvar du gjort en så högst tvetydig existens bekantskap. Mitt namn, min rang och min familjs heder fordra denna förklaring.

Amalia blef rädd.

Hur hon vred sitt hufvud kunde hon nu icke undgå majorens brinnande blickar. Så som han visade sig nu hade hon aldrig sett honom. Hon nästan fruktade, att han i sin vrede skulle gifva henne ett slag, och hon var hvilket ögonblick som helst beredd på att rusa upp för att, om också i bara nattlinnet, skynda ned till sin kammarjungfru för att få denna till skydd.

Plötsligt föllo hennes blickar på den vid sängen hängande klockströngen. Hastigt sträckte hon ut handen för att draga till och gifva allarm. Men hennes rörelse hade lika fort uppmärksammats af hennes make, och innan hon

hann fullborda sin afsigt, sutto båda hennes handlofvar som i skrufstäd mellan majorens fingrar.

— Aj! Aj!... Skall du bruka våld, din narr? utropade Amalia både rädd och till ursinne förbittrad... Släpp mig, eller...

— Hvad då? Jag vill bara upplysa dig om, att du *icke* har med Demirgian att göra nu.

— Du är galen! Släpp mig, säger jag!

— *Hur* lärde du känna danskan?

— Släpp mig! Släpp mig! Du krossar ju mina händer!

— *Hur* lärde du känna henne, *när* och *hvar*?

Majorens röst hade stegrats till den högsta förbittring och han kramade hennes händer så att det knakade i fingrarna.

Smärtan och vreden gjorde Amalia utom sig.

Med ett våldsamt ryck slet hon sig lös och kastade sig öfver den ännu efter sjukdomen starkt medtagne mannen. Innan denne ens visste hur det gått till, träffades hans venstra kind af ett kraftigt slag, som kom honom att hufvudstupa tumla ned på den säng, som Amalia lämnat.

Slaget var så häftigt och Amalias af vrede spända muskler så starka att Silfvercreutz förlorade medvetandet.

Men obekymrad om hvad hon brutit mot den sjuke, hvars namn hon bar, tog Amalia nu lugnt på sig sina kläder och försvann derpå ur sin boudoir.

* * *

När Siri vaknade följande morgon var hon på långt när icke uthvilad.

Minnet af hvad som passerat under natten stod så lifligt för henne, och hade under sömnen tagit de besynnerligaste former.

Hon hade drömt om spåkäringar, löngångar, porträtt med rörliga ögon och anletsdrag och en hel del andra konstbesynnerligheter, som satte hennes blod i häftigaste oro. Hon hade sett den innebrända kopplerskan, Blåkullamor på Järfva, i färd med att laga till en sömndryck, som Demirgian ville locka i sina offer, och hon hade sjelf — Siri — med möda brutit ut ett fönster till en elegant kammare, der man höll henne fången. I samma ögonblick som hon kastade sig ut genom detta fönster hade hon vaknat och fann sig nu badande i svett ligga på mattan invid sitt läger.

Karnas ord aftonen förut om spåqvinnan, fru Kåhre på Lilla Glasbruksgatan, kommo gång på gång för Siri under det att hon klädde sig till frukosten. Hon fick en riktig längtan att söka upp denna qvinna... Tiden var långt framskriden, och hon bara undrade på, att man ej väckt henne. Men antagligen hade alla de andra varit lika trötta som Siri på grund af nattens fest.

När hon kom ut i salen, var frukosten serverad. En hastig blick sade Siri, att åtminstone en af familjen redan hade ätit. Hvilken visste hon dock ej. Amalia låg nog ännu, och i så fall kunde det gerna ej varit någon annan än Siris far, som kommit först till bords.

För att förvissa sig om att Amalia ännu låg, styrde Siri sina steg till fostermoderns del af våningen innan hon gick för att helsa fadern god morgon.

De tjocka mattorna dämpade hennes steg, och de här och der ännu neddragna gardinerna insvepte de praktfulla gemaken i en obehaglig, pinande dysterhet. En qväljande lukt af tobaksrök från de många gästerna — af hvilka flertalet damer äfven blifvit sedda med cigarretter i händerna och mellan sminkade läppar — väckte Siris minne om totalintrycket af en orgie, vid hvilken hennes älskade faders namn fått skylta som värd.

Hon ryste till vid tanken, att hon sjelf äfven på sätt och vis kunnat blifva en hufvudperson i denna samling, såvida ej skandalen med danskan egt rum.

Hon hade kommit fram till det rum, som hon aftonen förut passerat, då hon af slumpen förts in i den kammare, der Amalia trodde sina hemliga möten skola blifva evigt bevarade.

Men hur Siri än ansträngde sina ögon, att i det här rådande mörkret upptäcka den bild af konungen, som hon natten förut beundrat, och bakom hvilken hon förnummit de dofva stegen, kunde hon nu icke upptäcka denna bild. Ej heller fann hon någon dörr, hvilken kunde föra henne längre. Våningen tycktes här vara slut.

Undrande öfver denna nya besynnerlighet — hon kunde ej tänka sig annat, än att hon möjligen gått fel — skulle hon återvända, då hon häftigt darrade till vid ljudet af en stönande stämma, som tycktes tränga fram ur det dunkla rummets mörkaste vrå.

Siri stannade och lyssnade med klappande hjärta. Hvad skulle nu inträffa för skrämmande scen i detta underliga hus?... Men allt var tyst. Icke ett ljud gaf tillkänna, att hon ej var ensam derinne.

Siri var dock en natur, som gerna gick till grunden med allt. Hon var viss på, att hon ej hört fel. Och hon ville genast hafva en förklaring.

Beslutsamt drog hon upp en rullgardin. Den grå-

daskiga vårvinterdagen strilade in från det gränd liknande prånget mellan husen på gården och kastade en sparsam belysning öfver föremålen.

Såg hon verkligen icke fel? Derborta i hörnet skymtade en säng med frändragna sparlakan. Och i sängen tyckte hon sig kunna spåra en människa, iförd som det tycktes en nattrock af samma färg och snitt som den hon sett sin far bära under convalescencetiden på Clara Östra Kyrkogata.

Bestämdt var det han... Men så besynnerligt, att han låg här... Månne han sof?... Fanns det någon mer i denna säng... Hvem hade jämrat sig?

Diskret ville Siri draga sig tillbaka under det att hon gjorde sig sjelf dessa frågor... Men åter hejdades hon af de klagande stöningarna och gick nu beslutsamt fram till sängen för att få en afgörande förklaring.

Med ett raskt grepp drog hon fort undan det halföppnade draperiet.

Den syn, som nu mötte hennes ögon, kom henne att förskräckt rygga tillbaka med ett högt rop af förskräckelse.

— Far! Far! Hur är det?... Hur i Guds namn är det?

Endast ett svagt stönande blef svaret, ett stönande från majorens läppar, ur hvilka en mörk blodstråle syntes qvälla fram, under stönanden utan ett förklarande ord.

Förlamad af skräck visste Siri icke hvad hon skulle taga sig till. Hon sjönk maktlös ned på en fåtölj och vred sina händer i spasmodisk ängslan, allt under det hon gång på gång stammade:

— Han dör!... Han dör!

— Hvad gör du här? hörde hon då en skarp röst brista ut, samtidigt med att Amalia visade sig, åtföljd af kammarjungfrun, som bar en lampa.

Siri rusade upp och fram till sängen, för hvilken hon liksom skyddande sträckte ut sina händer under det att hennes röst darrade af ett olycksbådande hat då hon sade:

— Qvinna, ni har dödat min far!

— Hör på den då! Hon har visst blifvit galen!...

Och hon vände sig till kammarjungfrun sägande:

— Jag tar Fina till vittne på, hvad Siri Silfvercreutz här vågar kasta fram för beskyllning mot mig.

- Ha!... *Beskyllning?*... Liksom ni ej redan förut gjort af med er förre man.

— Siri! Du yrar! utbrast nu Amalia med betydligt nedstämd myndighet... Lugna dig för all del! Saken skall väl få sin förklaring, när läkaren hinner hit.

Och hon vände sig åter till kammarjungfrun sägande i befallande ton:

— Stå inte der och gapa, människa, utan skynda dig genast efter doktorn... Han måste infinna sig tvärt, ögonblickligen, icke en minuts uppskof...

Denna befallning syntes göra Siri tvehågsen i det hon nu böjde sig öfver den sjuke, som låg med slutna ögon och ej tycktes vara medveten om, hvilka nu voro i hans närhet.

Om Siris förfärliga förmodan vore grundad, skulle väl Amalia då vara så angelägen om att genast få hit en doktor, hvilken lätt borde kunna afgifva en bekräftande förklaring?...

Knappast, tänkte Siri... Detta vore åtminstone höjden af fräck hänsynslöshet...

Men hennes misstanke ville icke ändå gifva vika, och när Amalia nu närmade sig sängen för att äfven hon liksom närmare betrakta den blödande, hindrades hon med en häftig rörelse af Siri, som utbrast:

— Jag tror, hvad jag tror! Icke ett steg närmare... Annars...

— Nej, nu kan det vara nog!... afbröt Amalia med uppflammande häftighet, sedan hon förvissat sig om, att hon var ensam med Siri och den sjuke... Håll du inne med ditt hot!... Du står minsann icke för väl anskrifven själf för din mordbrand vid Järfva. Och man vet nog, hur du tillbragt den tid, då du på egen hand strök omkring här i staden... Gjorde jag rätt skulle du genast...

— Hvad säger hon?...

Det var Silfvercreutz' röst, som nu plötsligt fallit in, under det han med synbar möda fattade Siris hand för att resa sig.

De båda qvinnorna blefvo med ens förstummade.

Ingen syntes villig att lämna frågaren något svar, på samma gång som de med förskräckt förvåning betraktade den, som ögonblicket förut syntes ligga i dödskampen.

Nu syntes han åter öppna sin mun liksom för att upprepa den fråga, som han ej fått besvarad. Men på nytt kom en blodstråle fram mellan hans läppar, och han sjönk maktlös som nyss ned med hufvudet mot det af blodet rödfärgade örngottet.

Siri var nära att svimma. Skälfvande af ångest sjönk hon ned på knä i det hon stammande vände sig till Amalia, hvars kinder öfverdragits af en askgrå blekhet:

— Skaffa salt!... Salt och is!

Inom ett ögonblick hade Amalia anskaffat det begärda. Siri strödde sjelf några saltkorn på de blödande läpparna och lade sedan i en näsduk inlindade isbitar mot hans panna och tinningar. Hon uppgick så i detta vårdande bestyr, att hon ej märkte hur läkaren trädde nära sängen, förr än han hördes säga:

— Alldeles rätt, alldeles rätt, min fröken! Salt stämmer blod mycket bra. Is är också bra vid blodstörtningar...

— *Blodstörtning!* utropade Siri darrande... Han skall då dö?...

— Jag vill hoppas, att det ej skall vara *så* farligt, svarade läkaren, ehuru han ännu var af en helt annan mening och endast sade så för att lugna den mot honom ångestfullt blickande dottern.

Och i det han vände sig till Amalia, som med frånvarande min tagit plats på en stol, fortsatte han med låg röst:

— Fru majorskan kan möjligen upplysa mig om hur dags dessa flöden började. Var det nu på morgonen? Eller märktes något i går qväll?

— Nej, jo det vill säga, jag tror... nej, jag vet verkligen icke...

— Icke det?

Det låg en viss förvåning i läkarens röst under det han hastigt lyfte sitt hufvud och fixerade Amalia, som med möda uthärdade hans forskande blick... Märktes ingenting i går qväll? Någon stor utmattning eller så?...

— Nej, inte hvad jag kunde se, svarade Amalia nu med större säkerhet... Han gick till hvila så snart gästerna hade gått...

— Ja, det är sannt... Herrskapet hade ju främmande.

— Och doktorn var ju äfven inviterad.

— Men kom icke på grund af förhinder... Det är emellertid icke om mig det är fråga nu... Kanske blef majoren öfveransträngd. Kanske utsatt för någon häftig rörelse, som...

— Nej, inte då, afbröt Amalia oförsiktigt, hvilket hon genast märkte, när hon nu såg Siri spänna blickarna i henne. Äfven läkaren fixerade henne på nytt när han fortsatte:

— Icke då?... Men senare kanske?

— Det vet jag icke, svarade Amalia undvikande.

— Hm! Det ser nästan ut som om han hastigt blifvit träffad af en svindel, eller till och med af ett hårdare slag. Dessa flöden ha kommit helt à propos. Den lungblödning han förut varit utsatt för har gått upp igen. Och efter alla tecken att döma, kan han icke...

— Räddas, menar doktorn? utropade Siri på nytt med skälfvande oro... O, hvad var det jag trodde, hvad var det jag trodde...

— Detta har jag icke sagt, svarade doktorn med försök att låta så trovärdig som möjligt... Men hvad var det fröken Silfvercreutz trodde?... Tala om det för mig.

En blick full af ångest träffade Siri i detta ögonblick. Amalia hade häftigt rest sig och sade innan Siri hann svara:

— Wladimir kom in hit på morgonen... Han väckte mig med att säga, att han vaknat vid någon obehaglig

dröm... Jag mins nu icke hvad det var... Bäst han stod... Nej, vänta... *Jag* gick upp, för jag tyckte, att det var någon derute i salen... Jag trodde, att det var Siri... När jag kom in låg Wladimir tvärs öfver... Nej, nu mins jag!... Han satt på min säng... Han jämrade sig... Jag frågade hur det var... Och så... ja, så bad han att få vara i fred... Och då gick jag in och lade mig i hans rum.

Orden hade kommit med hastiga och nervösa afbrott från Amalias läppar, under det att hon icke ett ögonblick lät fånga sig af hvarken Siris eller läkarens blickar.

Siris misstankar började åter vakna till lif. Amalias ångestfulla uppsyn hade gjort henne ännu mer misstänksam än hon var nyss.

Äfven läkaren hade med en min af tvifvel hört majorskan till punkt. Han syntes rådgöra med sig sjelf innan han ändtligen sade, vändande sig till Siri:

— Skulle fröken vilja vara god att se till om det är så i ordning i majorens rum, att vi kunna få in honom dit igen. Fönstren böra öppnas en stund, och hufvudkudden bör vara så hård som möjligt samt resas högt.

Siri försvann genast för att ombestyra att läkarens ordination blef verkställd.

Amalia stod i begrepp att följa henne, men hejdades helt oförmodadt af doktorns tämligen korta:

— Var god dröj! Jag har några ord att säga fru majorskan.

Amalia kände sig ett ögonblick bragt ur fattningen genom läkarens kärfva röst och svarade:

— Med mig?... Jag har ju redan sagt...

— Icke allt, fru majorska... Jag ville bara bespara er det möjliga obehaget, att svara i fröken Silfvercreutz närvaro.

En blick af trots flammade vid dessa ord till i Amalias ögon. Hennes säkerhet hade också växt i samma stund som Siri lämnade rummet. Det var endast fruktan att behöfva ingå i svaromål i Siris närvaro som gjort henne försagd. Men då hon ju insåg, att Siri snart skulle komma

åter ville hon ej utsätta sig för ett nytt fruktadt förhör. Hon svarade nu med lugn fattning och ej utan retfullt tonfall:

— Jaså, doktorn tycker det? Beklagar verkligen, att jag icke kan stå till tjänst med fler upplysningar än jag lämnat.

— Såå? Är fru majorskan viss på den saken.

— Absolut.

— Om jag nu skulle påstå, att det synes märken på majorens venstra kind efter ett häftigt slag af tydligen en mindre men kraftfullt förd hand, hvad skulle fru majorskan säga då?

— Ingenting annat än att den saken är mig lika oförklarlig som hela detta förhör.

— Hm!... Detta slag har utan tvifvel framkallat denna blödning, som kan gälla — *lifvet.*

Han underströk detta sista ord med all önskvärd tydlighet, och fortsatte i det han visade på den ännu medvetslöse:

— Möjligen kan han lefva dygnet öfver, men i natt skall en afgörande kris inträffa. Febern har redan börjat. Nu kanske fru majorskan kan fatta hur allvarligt det är, att jag får all den vägledning jag behöfver för att ställa en fullt exakt diagnos. Alltså. Svara om det är fru majorskan, som... slagit den sjuke?

I samma ögonblick stack Siri in sitt hufvud och hviskade med oro, vänd till läkaren:

— Kom med mig in i min fars rum, goda doktorn... Det är något der, som...

Läkaren afvaktade ej slutet på Siris mening utan följde uppmaningen oförtöfvadt. Men knappt hade de båda försvunnit förr än Amalia, som bleknat vid läkarens ord, hastigt närmade sig väggen med gobelintaflan och med en kraftig knuff sköt undan densamma. En svag skräll hördes, dock tillräckligt stark att läkaren kunde märka den.

Orolig skyndade han åter tillbaka, vinkande åt Siri att han strax skulle komma efter.

När han nu trädde in fanns endast den sjuke i rummet. Majorskan var spårlöst försvunnen.

* * *

Major Silfvercreutz hade blifvit inburen till sitt rum och nedbäddad. Ännu en läkare hade tillkallats, och de båda doktorernas konsultationer med hvarandra gåfvo vid handen, att för ögonblicket förelåg icke någon dödlig fara, men man kunde vänta det värsta till natten.

Hur kritisk situationen således verkligen var, fick Siri emellertid icke del af. Med läkarens skarpblick hade de båda männen redan sett, hur angripet Siris nervsystem hade blifvit, och derför fick hon endast veta, att hennes fars tillstånd var betänkligt, men ej till den grad, att det uteslöt allt hopp.

Siris begäran att än så länge få sitta qvar i sjukrummet afslogs på det bestämdaste. Ville hon bereda sig på de ansträngningar, som den kommande natten möjligen skulle föra med sig, borde hon dessförinnan taga sig en ordentlig promenad i friska luften. Detta skulle stärka hennes nerver och äfven gifva musklerna en behöflig spänstighet.

Amalia hade icke visat sig efter sitt märkvärdiga försvinnande.

Läkaren, som helt plötsligt återvändt till sjukrummet, då han hörde ljudet af den svaga skrällen — ett ljud, som något påminde om en raskt tillsluten dörr — hade ej funnit något annat misstänkt än att majorskan var borta... Hur kunde han ej förklara. Någon annan utgång, än den han sjelf betjenat sig af, fanns icke, och ej heller från de två mellanliggande rummen — af hvilka han just hunnit till det andra, då det der ljudet kallade honom tillbaka.

Den misstänksamhet, som Amalias osäkra svar väckt

hos honom, manade honom nu att närmare se sig om huruvida hon ej, af kanske lätt förklarlig anledning, hade gömt sig i någon vrå af det här för öfrigt ganska trånga rum, som utgjorde hennes sofkammare. Men trots ifrigt sökande kunde han ej finna den försvunna.

Timme efter timme gick, men majorskan var och blef borta.

Läkaren trodde sig veta skälet. Men han behöll det ännu för sig sjelf, och nämde ej ens ett ord om det besynnerliga försvinnandet för att ej onödigtvis väcka synnerligast Siris oro.

Att den sjuke majorens kind träffats af ett kraftigt slag, och att detta var gifvet af en mindre hand, kunde ej undgå läkarens blickar.

Han trodde fullt och fast, att ingen annan än majorskan utdelat detta. Motivet kunde doktorn naturligtvis icke veta, och det intresserade honom för närvarande icke heller. Han höll sig endast till hvad han såg, och gaf äfven sin kollega en vink om detta sakförhållande innan spåren under dagens lopp kunde alldeles försvinna när febern dref blodtemperaturen högre.

I öfrigt fanns tillsvidare icke mycket att göra. Men på grund af vissa omständigheter, i samband med majorskans försvinnande, beslöto de båda æsculaperna att aflösa hvarandra vid sjuklägret för att afvakta när majoren skulle vakna upp ur den slummer, i hvilken han nu varit försänkt sedan morgonen.

Vid femtiden måste jourhafvande doktorn med allvar uppmana Siri — som flera gånger motsatt sig hans vilja i detta fall — till en promenad. Med synbar ovilja hörsammade hon ändligen den vänlige läkaren, som, trots förrättningens allvar, ej kunnat frigöra sig från en känsla af välbehag vid närvaron af den äfven i sin ängslan och blekhet bedårande unga flickan... Han tröstade henne med hoppfulla ord — som han ej sjelf trodde på — och lofvade med fullaste ärlighet att göra allt, hvad på honom ankom, för att återvinna hennes far till helsan.

Den blick af tacksamhet, som vid dessa hans ord strålade ut genom de glittrande tårarna i hennes stora, drömmande ögon, kändes i denna stund som en ovärdigt mottagen belöning... Men hade han väl hjärta att låta sanning tala i denna fråga?... Hvem skulle ej i ett sådant fall hafva gjort som han?...

Siri gick med dröjande steg mot det åt henne upplåtna rummet. Gång på gång stannade hon liksom väntande att genast blifva återkallad. Hon bannade sin svaghet att gifva efter för läkarens omtanke om hennes eget välbefinnande, då hennes far derinne kämpade med döden. Som alltid under stunder af lifvets största allvar kom det för henne en mängd detaljer, förknippade med orsakerna till hvad som inträffat.

Hon kunde ej finna någon direkt anledning hos sig sjelf. — Indirekta såg hon dock en ändlös rad — som sorgens ögon förstorade till onaturliga proportioner.

Scenen mellan henne och hennes fars hustru på morgonen tog emellertid hufvudparten af hennes tankegång, och det blef derunder allt mer tydligt för henne, att *om* fadern kunde genomgå den kris, som läkarne nu båda väntade under natten, skulle det helt visst icke dröja länge innan Amalia framkallade nya orsaker, som skulle göra lifvet outhärdligt för honom.

Att hustrun kunnat bruka våld mot den make — som bokstafligt dragit upp henne ur dyn genom att skänka henne sin hand och sitt namn — detta föll Siri icke in ett ögonblick.

Men orsaken till den ångestfulla blicken — då doktorn kastade fram sin fråga om hvad Siri anat — stod ännu qvar som en olöst gåta... Hvarför hade Amalia, som aldrig annars visade synbara tecken till oro, just *då* betraktat Siri på detta sätt?

— O! att detta fördömda äktenskap aldrig blifvit af, utropade hon gång på gång, under det att hon mekaniskt klädde på sig för en promenad utan mål, en promenad med förtviflan i hjärtat.

I portgången sammanstötte hon med Amalias kammarjungfru — för hvilken Siri hyste en instinktiv misstro.

Pigan skulle just med en pliktskyldig tjenstaktighet öppna porten åt »fröken» då denna frågade:

— Har Fina sett till... Amalia... frun?

Det låg icke mycken trovärdighet i flickans röst när hon med bortvända ögon svarade:

— Nej, icke se'n i morgse, då jag kom in med hennes nåd och fröken stod vid...

— Jaså! Är det alldeles sannt, hvad Fina nu...

— Sannt?...

Det låg spelad sårad värdighet i detta afbrott.

Siri bevärdigade henne icke med något svar. Hon drog raskt upp porten och befann sig nästa sekund ute på gatan, der ett lätt snöglopp gjorde det omöjligt, att i den rådande täta vinterskymningen ens kunna se klart till motsatta trottoar.

Derför gaf hon icke heller akt på att en släde nästan samtidigt körde ut från egendomens stora inkörsport, ej heller den försiktiga blick, som nästa minut träffade hennes person från en i slädan sittande elegant dam i yppigt pelsverk.

När Siri längre ned på gatan passerade »Smällkaramellen» kunde hon ej hindra en lätt rysning. Minnena från denna korta tid med alla dess lurande försåt trädde fram med tvingande nödvändighet och skingrade för en stund de sorgliga tankarne på det närvarande, som i så måtto var att föredraga, att hon nu ändtligen återfunnit den då saknade fadern. Men ännu stod hon inför olösta gåtor. Framtiden låg fortfarande bäddad i pinande mörker, i hvilket farorna snarare ökats än minskats.

Skall det då aldrig, aldrig klarna upp för oss? frågade hon sig sjelf med tanke på hur mörkt det nu såg ut för henne och fadern... Är detta mitt grymma straff för att jag ett ögonblick glömde pliktens väg och ..

Hon vågade icke fortsätta sin tanke.

Med våld måste hon bortjaga minnet från den natt i

hennes barndomshem, då hon som en brottsling rusade upp vid ljudet af faderns vid porten stannade vagn och der samvetet sedan dref henne bort från den fläck på jorden, som nu var henne kärare än någonsin och som hon evigt skulle sakna, aldrig återse...

Under dessa tankar hade hon hunnit till Gustaf Adolfs torg. Här blåste en uppfriskande vind, som muntert dref snöflingorna tämligen omildt mot hennes upphettade kinder. Hjärnan blef redigare. Hon började med större kallblodighet skärskåda, hvad som vore att göra. Hon hade ännu knappast varit ute en qvart och skulle säkert få bannor af den vänlige läkaren, om hon redan vände hem. Hon beslöt att fortsätta ned åt Strömmen, der man redan var i färd med att tända lyktorna.

Plötsligt kom det för henne en ny tanke. Tänk om gamla Karna haft rätt, då hon påstått att den der fru... hvad var det hon hette nu?... Jo, Kåhre var det ju... tänk om hon skulle kunna lyfta en liten flik af framtidens slöja?...

Siri drog sina läppar till ett sorgbundet leende. Hon var allt för upplyst att länge nära så vansinniga förhoppningar. Men hur hennes förstånd än sökte advocera bort, hvad qvinnans känsla för mystik ville försvara, kände Siri att hon mer och mer lutade åt det mystiska. Det vill säga icke så att hon kunde eller ens försökte ge logiska skäl för detta plötsliga infalls berättigande, men ändå...

Det kan ju i alla fall vara en förströelse att höra hvad en gammal, helt visst bepröfvad människokännare tror om mig och mitt öde, tänkte Siri i det hon omedvetet ökade sina steg mot Söder. Trakten känner jag också. Jag har ju sprungit äfven der efter arbete då nöden var som störst. Utan att hon visste hur det gått till befann hon sig en tio minuter senare öfver slussen och nu var hennes tanke mognad till beslut.

Genom den slippriga och våta sörjan gledo hennes små bottforförsedda fötter ned mot Stora Glasbruksgatan, der det gällde att stå på säkra ben i den branta uppförs-

backen. Paraplyet, som hon nu ej ens haft tanke på att spänna upp, fick tjenstgöra som staf i detta stockholmarnes Schweiz och så hann hon ändtligen äfven upp för den del af Mosebacketrappor till Lilla Glasbruksgatan, som denna tid icke åtnjöt vidare godt renommée.

Det var nu i det närmaste kolmörkt. De par usla ledfyrar, som spridde gasoljelampornas brandgula, sömniga sken här bland Chatarinas labyrinter, sade Siri hvarken om hon nu gick ensam på denna stråt eller till det hus, der den eftersökta Sibyllan kunde inlogerat sin fjärrskådande varelse.

Hon gick så godt som på måfå, nära att bryta både armar och ben, hvilket ögonblick som helst.

Plötsligt gaf hon upp ett lätt rop.

En mörk skepnad hade dykt upp alldeles inpå henne och syntes nu famla i tydlig afsikt att gripa henne.

Siri ryggade undan mot ett högt trädgårdsstaket, beredd att värja sig i det längsta, kanske äfven med en svag förhoppning om att kunna komma undan i det rådande mörkret.

Ropa på hjelp ville hon ej. För stockholmspolisen hade hon fått berättigad fruktan. Och utom dess fanns nog ingen sådan att tillgå på en plats, der den var som bäst behöflig.

Den anfallande hade icke yttrat ett ord.

Hans klädedräkt var — så pass som Siri här kunde se det — icke en stråtröfvares eller slusks. Siri tyckte sig till och med observera en uppviken pelskrage. Om han var drucken eller hans vinglande rörelser berodde på markens oländighet, kunde hon icke heller afgöra, der hon med skärpta sinnen beredde sig att möta hårdt mot hårdt i värsta fall.

Nu var han henne inpå lifvet. Hon kände till och med de långa pelsskörten slå emot sin kjol och kappa.

Hastigt sträckte hon från sig de små knutna händerna... Rörelsen var kraftig.

Med en högljud ed — besynnerligt nog på franska —

tumlade stigmannen mot staketet, så att Siri hörde hans hufvud dunka till deremot rätt våldsamt.

Samtidigt öppnades en dörr midt öfver gatan.

I skenet af en med strålkastare försedd lampa såg hon en raglande sjöman ledas ut af en halfnaken nymf.

Men hon såg äfven något annat. Hon fick se anletsdragen på den, som ofredat henne och som nu syntes hafva glidit ned på gatan, midt i ljusfloden mot staketet.

Hon drog sig undan med förskräckelse liksom träffad af ett ormbett...

Mannen var — *Demirgian.*

Med ett raskt språng var Siri ett godt stycke längre upp i backen. Hon sprang som för lifvet fram mot en lysande punkt, som tycktes vara lyktor på en släde. När hon kom fram såg hon till sin öfverraskning en parsläde, som var alldeles för elegant att höra hemma i denna ruskiga trakt.

Hon hejdade sig för att hemta andan, samtidigt med att hon spanade efter kusken, som borde finnas i närheten af detta equipage.

Helt visst skulle denne ej neka henne beskydd... Men ingen såg hon till.

Tanken på spåqvinnan hade redan lämnat henne.

Nu var hennes enda önskan att komma så lindrigt som möjligt ur denna farliga labyrint, der Demirgian syntes vara ute på nytt qvinnorof, hur konstigt detta än syntes. Hon hade dock hört, att han icke ens ratade allmänna qvinnor när hans lager började tryta. Och derför var det väl som man nu fann den afskydde libertinen här.

Ett förfärligt larm nere från gatan, der hon nyss kom mit undan, dref henne besinningslöst in i den port, utanför hvilken släden höll. En i hast repad svafvelsticka visade henne en trätrappa och invid denna en skrubbliknande smyg. Beslutsamt rusade hon in i denna vrå i samma ögonblick som stickan slocknade.

Larmet hördes nu komma alldeles utanför porten. Ett slagsmål tycktes vara å färde i sjelfva släden, att döma af fjädrarnes ängsliga knarrande och hästarnes oroliga tramp mot isgatan.

Nu hörde hon en drucken megäras hesa skri:

— Klå den förbannade turken!... Stick ned den hunden!

Tunga slag hördes och svordomar blandade sig med vrål och tjut.

Siri darrade som ett löf af fruktan att afstraffningen — för hvilken hon samtidigt kände en innerlig glädje — skulle fortsättas i förstugan, eller att folk skulle rusa till med lyktor och bli henne varse.

Hon hukade sig ned under den murkna trappan så godt hon kunde i hopp om att striden efter hand skulle flytta sig längre upp åt den vindlande backen.

Nu hörde hon en skroflig basröst skrika till:

— Hugg fanstyget i bena, Lotta!... Släpa undan turken. Han vill strypas, den satan.

Och ögonblicket derpå lät det:

— Så der ja, din skojare! Nu ska' du få för du lockade Selma till Järfva... Här har du en... och här...

— Akta dej, Olle!... Han skjuter!

I samma ögonblick small verkligen ett skott.

— Hästarna skena! .. Hjelp!... Sno dej, Olle!

Så blef allt tyst. Larmet hade dött bort som genom ett trollslag.

Men ännu vågade icke Siri röra sig ur fläcken. Ännu ville hon afvakta, om ej vidare tecken till oro skulle visa sig.

Hon behöfde ej vänta länge. Snabba steg hördes komma ned för trappan. Efter dessa dunkade tunga tramp som af en gammal värkbruten. Trappan knakade under dessa steg. Genom en springa kunde Siri se tvänne qvinnor stiga ned till förstugan. Den, som gick sist, bar en liten lykta i handen.

Siri började nu blifva mera nyfiken än rädd när hon hörde lyktbärerskan säga efter att hafva kastat en blick genom porten:

— Mamselle har tydligen tagit fel. Här är ju lugnt som på en kyrkogård.

— Står släden qvar, fru Kåhre?

Siri spratt till och lyssnade med återhållen andedräkt. Den frågandes röst var henne välbekant.

— Nej, inte ser jag till någon.

— Ah! Då hade jag ju rätt ändå... Visst sköt man...

— Ja, ja! Min hörsel är det nu si och så med, svarade den, som kallats fru Kåhre... Här är det föresten slagsmål både dag och natt... I går till exempel...

— Min Gud, hvad jag blir orolig! Fins det då ingen här, som kan skaffa mig hyrsläde eller...

— Ingen, kära mamselle... Jo, vänta... Jag skall kila öfver till Petterssons, kanske...

Hon ställde från sig lyktan framför fötterna på damen Skenet föll denna i ansiktet.

Siri var nära att ge upp ett rop af öfverraskning. I qvinnan, hvars röst varit henne så bekant, igenkände hon — sin fars hustru, Amalia.

Situationen började blifva allt mer kritisk.

Således hade Amalia och Demirgian fortfarande sina möten. Allt talade härför. Men hur skulle det gå, om man samtidigt genom någon olycklig slump träffade Siri hos denna spåkäring, för hvilken hon nu började känna rädsla?... Kanske var hon ett af deras redskap.

Nu hördes fotsteg på gatan. En mörk figur kom in i porten. Demirgian syntes fått bukt på sina hästar, och hon kände nu tydligt igen honom, der han stod med ansiktet vändt mot lyktan helsande Amalia med ett ogeneradt och brutalt famntag, som nogsamt vittade om på hvilken fot dessa onda andar stodo med hvarandra. Han böjde sig just framåt för att taga en kyss, då Amalia hastigt stötte undan honom med ett förskräckt utrop:

— Men Ben, så du ser ut! Har du varit i slagsmål?... Du blöder ju, ditt venstra öga är alldeles blått och näsan svullen.

— Bah! Lappri! svarade Demirgian i det han oroligt kastade en blick ut genom porten... Det var bara en buse, som kom mig litet för nära och då...

— Var det verkligen du, som sköt? utropade Amalia förskräckt.

— Naturligtvis! Tror du kanske att man...

— Men du träffade honom väl inte? frågade hon på nytt med oro.

— Det vete fan! Men nu få vi allt skynda oss i väg. Hva' sa' käringen? Sa' hon, att han dör?

— Jag förstod henne icke... Hennes svar äro så otydliga som gåtor... Wladimir kan ju för resten ingenting säga... Tst! Hörde du inte något?...

— Hvad då?

— Jag tyckte alldeles, att det rörde sig derinne i mörkret.

— Prat! Men kom nu... Hästarne stå der nere på en plan... Fy fan så'na backar det är bland de här rucklen... Skynda... Det kommer någon derborta.

Och innan Amalia ens hunnit tänka, hade Demirgian fattat henne i armen och drog henne med sig.

Nu var ögonblicket inne för Siri att skynda fram.

När som helst kunde man kanske öfverraska henne, hvars oro af hvad hon nyss fått höra gjort henne mindre säker på både handling och ord.

Just när hon skulle ut på gatan, stötte hon samman med den qvinna, som Amalia kallat fru Kåhre.

Denna, som vid första ögonkastet ej såg, att ett ombyte skett, hördes utbrista med en röst af besvikenhet:

— Går inte, mamselle! Ingen af gossarne var inne... Nej, hvad ser jag?... Är det inte...

— Hvad menar ni, min fru?... Ursäkta, fru Kåhre är det ju som jag har äran att tala med?

— Hur så? kom det nu kallt men reserveradt, nästan afvisande... Vill hon tala med henne då?

Siri fick en plötslig ingifvelse när hon svarade rakt på sak och med försiktig hemlighetsfullhet:

— Jag vet, att ni är fru Kåhre och vill höra eder till råds i en viktig angelägenhet... Nu genast om det går an.

En lurande blick ur ett par djupt liggande ögon af obestämd färg, träffade Siri från pytissan, som med samma kärfva tonfall som nyss hördes sägas:

— Goda råd äro dyra.

— Jag vet det, min fru. Och jag betalar hvad ni begär.

Utan att svara fattade spåqvinnan sin lykta samt gaf Siri en vink att gå före uppför trappan.

Ett ögonblicks tvekan föll åter öfver henne.

Tiden hade gått fort under de spännande scener, hon nyss varit utsatt för, och tanken på fadern manade henne hem så fort som möjligt.

Men å andra sidan hade också en pinande nyfikenhet något att betyda...

Hvad kunde Amalia haft för mening med sina ord: »Wladimir kan ju för resten ingenting säga»... Låg det icke ett brott under detta? tänkte Siri med en rysning, ehuru hon nu icke behöfde vara *så* rädd, all den stund den sjuke ej lämnades ett ögonblick ensam och Siri sjelf tyckte sig hafva

märkt, att den vaktande läkaren ej hyste stort förtroende för Amalias person.

Hon befann sig nu uppe i en trång förstuga, som på det tydligaste vittnade om, att det fanns katt i huset.

De maskstungna plankorna knarrade under hennes steg, och med oro kastade hon en blick på en mörk skepnad af jättelika dimensioner, hvilken tycktes röra sig ljudlöst borta vid andra väggen.

Siri tvärstannade vid denna syn och ämnade ej taga ett steg vidare.

— Hvad nu? Hon är rädd för sin *egen* skugga, tror jag? hörde Siri nu pytissan kasta fram med en glimt af gäckeri... Jo, jo! Jo, jo! Rent samvete ä' bästa örngottsvar.

Siri kände att hon rodnade af harm på samma gång som utfallet träffade en ömtålig punkt i hennes hjärta. När det kom till allt hade hon ju icke heller så rent samvete, att icke spåqvinnans ord kunde ega berättigande tillämpning i mer än ett afseende på henne sjelf. Icke hade hon heller kommit hit för att få höra artigheter.

— Stig på, stig på! Här bor jag...

En gnällande, rankig dörr öppnades och ett gapande mörkt hål visade entréen till den hemlighetsfulla värld, der forntid och framtid stämde möte.

Snart var en bättre belysning anskaffad. Siri kunde nu se, att spåqvinnans bostad var ganska hemtrefligt inrättad. Invid ett lågt fönster, med utsigt öfver den nu i lyktor glimmande staden och det i fonden af svagt månsken markerade Ladugårdslandet, stod ett mindre bord utan duk, och på detta tronade naturligtvis en kaffepanna med kopp. Vid bordet fanns äfven en högkamrad stol, tydligen sierskans högsäte.

Fru Kåhre intog nästan omedelbart denna plats, och vid skenet af den på bordshörnet stående lampan kunde Siri fullständigt iakttaga den gamlas drag.

Hon såg ut att höra till »bättre stånd». Derom sqvallrade äfven snittet på hennes kläder, som likväl obesväradt gått förbi de senaste trettiotalens smakriktningar. Den djärft

framspringande hakan vittnade om energie liksom äfven den kraftigt böjda näsan, hvilken hängde likt ett groft tillyxadt pumprör öfver den hårdt sammanpressade munnen.

— Hvad vill hon nu?

Frågan kom midt under Siris personalstudier och bragte henne i viss förlägenhet. Omedvetet tog hon ett steg mot dörren, men rusade genast åter med ett lätt utrop fram till bordet liksom sökande skydd.

— Se så!... Är hon nu rädd för *Feles* också.

— Feles? Hvem är det?

— Den der, svarade gumman i det hon hon lugnt pekade på en stor svart katt, som just hoppade upp på bordet, samt obekymrad om Siris närvaro vände henne ryggen och snart tycktes falla in i djupa filosofiska meditationer.

— Nå, hur var det nu med hennes hjärta?

— Mitt hjärta?...

— Slå den kärleken ur hågen... Hon får ändå *aldrig* den hon vill ha...

Siri kände hur gummans blickar borrade sig fast vid henne.

Orolig vred hon sig på samma fläck utan att våga lyfta sina ögon.

Den första spådomen var allt för sann.

Ännu mer häpen blef Siri när gumman sade:

— Det står illa till i hennes hem... Jag kan se det, för spader ligger mellan hjärter dam och kavaljer... Han dras med döden...

— Min Gud! Hvad säger fru... fru Kåhre?...

— Men...

— O, säg! Finns det då något hopp?... Det är min far!...

— Jag ser *det* också... Det är en äldre man. Han är hästkarl, hög militär till och med... Icke stockholmare...

— Fins det något hopp; o, säg, fins det?...

— Inte dör han hvarken denna vecka eller nästa... Det är en fix idé, som håller honom vid lif... Och...

Siri lyssnade med återhållen andedräkt.

— Och han strider mot, fast... *fåfängt*... Ja, ja! Skrik nu inte!... Han vore lyckligare om han fick dö *nu*...

Siri hade sjunkit ned på en hög pall, som stod bredvid gummans stol. Hon vågade icke andas för att ej förlora ett enda ord.

— *Två* qvinnor kämpa om hans hjärta... Båda äro unga, ser jag... Båda bringa honom *olycka*.

— Nej, nej! Det är icke sannt; utropade Siri i det hon åter reste sig vid vid gummans sida... Det är *icke* sannt.

En blick af ironi träffade henne ur sierskans små kattögon, som gnistrade med ungdomligt lif bakom de gammaldags, klumpiga glasögonen. Med en röst, som hade en egendomlig klang svarade hon:

— Jag *vet,* att det är sannt.

— Hur, hvarför?... stammade Siri...

— Här ser hon hjärter mellan kungen och knekten... och här... Nej, *detta* trodde jag dock ej...

Gumman hejdade sig och började åter blanda, under det att en ny blick af forskande skärpa hvilade öfver Siri, som ängsligt frågade:

— *Hvad* trodde ej fru Kåhre?

— Jag skall lägga ut ett tag till... Hm!... Två gånger, få vi se...

Hon nickade takten så att de silfverhvita tunna kanonlockarna vid hennes öron hoppade upp och ned under de skakande rörelserna.

När korten åter voro placerade, som hon ville ha dem, satt hon en lång stund försjunken i djupa tankar. Derpå brast hon ut i ett kort, hemlighetsfullt skratt, i det hon sade liksom mera för sig sjelf:

— Alltid den samme, alltid den samme...

— Är det lika som nyss? vågade Siri hviska.

— Alldeles!... Nej, låt mig se... Här har den ena tydligen nått sitt mål och börjar redan sjunka... Hon här, som sitter i ruter med spader ess öfver hufvudet...

— Och den andra?...

— Hon fins inte till i den här läggningen... Jo, vänta!... Der sitter hon ju i ett festligt lag bland herrar... bara militärer, ser jag... Hon är i närheten af en stor egendom... Nästan ett slott, tror jag... Och se här...

Spåqvinnan tystnade ånyo.

— Hvad? frågade Siri tonlöst.

— Den här vägen leder till nya olyckor... Här är ett gästabud, som slutar illa... Ett bröllop, tror jag... Och här se vi en graf... Och nu...

Siri kände hur hon stelnade af skrämsel...

Gumman hade åter börjat blanda sina kort, försiktigare och omständigare än nyss under det hon mumlade:

— Ja, nu få vi se!... Nu... få... vi *se!*

Dröjande drogs hvarje kort ur den flottiga leken.

Långsamt lades de i långa rader, och på hvarandra samt i betänksam flyttning af och an.

— *Der* ha vi dem båda!... utropade pytissan med ovanlig ifver... Nu har de råkat i lufven på allvar... Se här på damerna i hjärter och klöfver... Här sitter en mörk man, som lurar på pengar... Han tycks känna något brott, som han... ett *mord* tycks det vara, i sanning... Minsann blir intet det här...

Åter inträdde tystnad, nu längre än förut. Siri kunde höra sitt hjärta slå.

— Hon är nära släkt med den andra qvinnan, fortsatte fru Kåhre långsamt... Men de hata hvarandra... Hata oerhördt!... Derför att de älska *samme* man... och...

— Nå, säg mig en sak, fru Kåhre, Siris röst darrade af sinnesrörelse...

— Hvad vill hon *nu* veta?

Frågan kom barsk under det att leken skrapades samman med ett par raska strykningar öfver skifvan.

— Går det illa för *båda* de der qvinnorna?

— Ja, det är just, hvad det gör, svarade pytissan kort i det hon reste sig.

— Oundvikligt?

— Så vida de icke bryta med en *brottslig kärlek*... Men...

— Hvad för men? O, jag ber eder... Tala!...

— Ingen af dem eger kraft till detta.

Siri kastade stolt sitt hufvud bakut och svarade med en fast blick på den gamla:

— Jo, *jag* eger denna kraft.

Ett lurande ögonkast mötte henne när gumman svarade:

— Jag talar icke om *mamselle*... Jag talar om två *qvinnor*.

— Hvad är jag skyldig? frågade Siri kort, i det hon stack handen i sin kjolsäck och tog fram sin portmonnä.

— Man ger, som man har hjärta till.

Siri kastade en blick i portmonnän.

Hon rodnade och bleknade i hastig följd. Inga pengar kunde hon finna endast ett sammanviket papper, just det, hon fick på sin nattliga hemfärd från Järfva.

Drömmande vecklade hon ut detta och räckte det åt sierskan under det hon sade med lätt darrning:

— Jag har... har glömt... Men här ser frun...

Spåqvinnan kastade en lång blick på detta papper. Derpå lyfte hon sakta sina blickar mot Siris rodnande kinder och sade, i det hon lade sin magra hand på flickans skälfvande skuldra:

— Tag dig till vara, mitt barn... Du har slagit in på en farlig väg...

SJUNDE KAPITLET.

Med kyrkans band.

Majorskan Amalia Silfvercreutz hade med klappande hjärta lyckats undkomma fortsättningen af det pinsamma förhör, som läkaren hade börjat för att utröna tiden för och omständigheterna vid majorens nu inträffade recidiv, efter ett hoppfullt tillfrisknande.

Hon var icke säker på att kunna framhärda i sitt nekande gent emot denne man, hvilkens ögon syntes mäktiga att läsa tankar. Äfven visste hon, att Siri — det hatade, misstänksamma styfbarnet — icke trodde de förklaringar, som blifvit framtvingade. Det var således i hög tid hon kom undan en undersökning, som det för henne var fördelaktigast att hon drog ut på tiden med så långt som möjligt.

Skyndsamt hade hon försvunnit och satt nu i sitt lönrum att ordna en del papper, som hon ville hafva tillreds, i fall ett ogynsamt öde skulle nödga henne att hufvudstupa lämna staden, kanske till och med landet. Man

visste ju aldrig hvad, som kunde hända. Kanske skulle pratet om hennes förhållande till den förste makens död åter dyka upp. Kanske skulle man äfven, om Silfvercreutz dog, tillskrifva henne orsaken.

I detta fall tyckte Amalia sig vara alldeles oskyldig. Icke kunde väl *hon*, en svag qvinna, rå för, att han, en man, en militär, ej tålde vid en liten örfil, utdelad för öfrigt som sjelfförsvar mot hans ursinniga angrepp för att få veta hur, hvar och när danskan blifvit hennes väninna.

Jo, detta skulle han veta, fortsatte Amalia sin tankegång.

Och hon kunde dervid icke underlåta att dra på mun vid hågkomsten af den galna tillställning, der hon första gången sammanträffade med Rigmor Gagnér...

Naturligtvis var det på Järfva, alltså enbart detta en anledning att ej yppa något för den gamle narren, hvilken utom andra åkommor äfven tycktes lida af en mycket långt avancerad svartsjuka, det vill säga den obehagligaste åkomma, som Amalia gerna kunde tänka sig hos män — men icke hos qvinnor. I sitstnämda afseende var Amalia kanske dock något tolerantare än hennes svåraste antagonist — hvarför icke äfven rival — Berthe d'Ormonte.

Ja, hon tänkte på detta möte med danskan medan hon nu, fullkomligt viss om att få vara ostörd, satt lutad öfver en knappast tumshög, men bra lång låda, som hon nyss förut dragit fram ur rummets låga panél.

Amalia hade i minsta detaljer varit förtänksam. Hon ville ej, att främmande ögon, icke ens hennes mans ögon, skulle utan vidare hafva tillgång till hennes privata arkiv — Det fanns åtskilligt i detta, som icke var så lämpligt för vissa ögon, men ovärderligt för henne sjelf. Och af dessa papper, visserligen ej många till antalet men dessto viktigare, gjorde hon nu det urval, som för tillfället var af nöden.

Hvad var detta? Ur en af »handlingarna» gled plötsligt ett kort ned på golfvet, ett litet daguerreotypikort, som hon med absolut visshet ansåg sig vara ensam innehafvare af.

Det var bilden af den man, som utgjorde hennes största sällhet att tänka på, men en bild, som man icke gerna placerar i ett album. Dertill hade originalets kostym varit alldeles för mycket öfverenstämmande med »Kejsarens nya kläder».

Varsamt lade hon åter detta kort tillbaka i lönlådan, dock icke förr än hon en lång stund hållit plåten tryck mot sina läppar.

Och nu började letandet efter ett annat kort, som hon visste äfven skulle finnas i denna låda.

Och hon fann det i ett kuvert med versifierad dedikation af professor W., som sjelf hade »tagit plåten» vid det tillfälle, hvars minne blifvit framkalladt af majorens frågor rörande danskan.

Med kritisk blick förde hon kuvertet helt nära det tända ljusets låga, som oroligt flämtade under en envis »tjuf.»

Med en pictur, som vittnade om att författaren ej haft lång tid på sig för dedikationens nedskrifvande, kunde hon här få ihop följande smickrande rader, skrifna med rödt bläck:

Till la belle Amalia S.

La Vénus dégénérée.

Att Venus steg ur hafvets skum,
det vet nu litet hvar.
Men hafvet gud var ej så dum
uti antikens da'r,
att ej han framsynt såg den tid
då Venus från Athén
på kärleksras behöfde frid,
som ock hon fått — i *sten*...

Af skummet sparde han allt nog
till drömda framtidsår
så mycket, att det jemt förslog
— så när som på ett hår —
till ännu en som, Venus lik,
tog skönhetsäpplets pris
när *Sveriges* Paris, magnifik
fann Dig på alla vis.

Detta var visserligen sanning med — modifikation.

Icke hade Amalia fått något skönhetsäpple af den, som här tydligen åsyftades med »Sveriges Paris», trots all hennes sträfvan. I detta afseende hade diktens författare varit långt generösare, synnerligast sedan han belönats med en länge eftersträfvad kyss — plus ett litet ficklån — som ersättning både för fotografiet och poemet.

Tankfullt drog hon af kuvertet. Plåten var icke stor, men den framställde med all önskvärd tydlighet ett moment i Amalias tillvaro, ett ögonblick, som hon ej skulle glömma.

Det var en afton kort efter hennes bekantskap med Demirgian, sedan den återknytits efter deras förut omtalade sammanträffande i Paris.

Amalia hade mottagit en första invit till Järfva — som endast vid särskilda högtidligheter tjenstgjorde som hög-

qvarter under vintertiden. Vid denna tidpunkt var det en vinterdag, smällande kall och med en himmel öfversållad af millioner gnistrande diamanter då hon vid sjutiden på aftonen for dit ut i en med varma sandpåsar uppvärmd hyrsläde.

Hon mindes ännu den längtan, blandad med en viss portion ängslan, som betagit henne då hon satte sig upp att anträda denna resa till en plats, som för hennes äfventyrälskande sinne låg inhöljd i ett lagom lockande skimmer af lössläppt lifsglädje. —Amalias »lagom» i detta afseende öfverträffades visserligen af verkligheten, hvilket hon fann redan vid sin entrée, när hon presenterades för den élitekår skönheter, hvars omhöljen fullt motsvarade de tropiska anordningarna i öfrigt, som der mötte hennes ögon.

Amalia hade kommit i stor soiréehabit och kände sig tämligen génerad på grund af det skarpa afbrott hon derigenom gjorde gent emot alla dessa nordiska odalisker. Och hon ångrade nu med fog, att hon ej tagit Demirgians ord på allvar, då han vid inviten bedt henne komma à la Kraka i gubben Heimers harpa. Demirgian hade dervid tillagt, att Amalias charmanta, blonda hår mycket väl borde kunna räcka till en passande helkostym. Och den saken betviflade allra minst Amalia sjelf, fast hon försiktigtvis föredragit att visa sig i krinolin.

Festen var som alltid lyckad och efter gästernas smak. Gläden stod högt i tak, och passionerna betade, frigjorda från allt slags moraliskt tjuder, på den mark, der erotikens paradisklöfver fordades vildt.

Bland kavaljererna fanns professor W. — alltid en gerna sedd gäst på dessa fester för sitt outtömliga förråd af lagom grofkornig humor och gerna anlitad af Demirgian då det gällde att arrangera något »piffigt».

Efter den lukulliska soupén, som dock störtes af hedersgästens frånvaro, och medan man väntade på dennes ankomst, såg Amalia — hvilken nu höll en liten privat afhandling med gubben Grubber, som par tout ville behålla

henne för sig sjelf, för att sedan kunna berömma sig af, att han »reserverat» henne åt någon annan — hur Demirgian och professor W. raskt kommo fram till den smyg, der hon och Grubber tagit plats för att få vara mer ostörda från det ystra sorl, hvilket de magnifika vinerna och de läckra rätterna gifvit upphof till. Mellan desse herrar följde en vacker flicka, som nyss tycktes hafva anländt och som i likhet med Amalia bar kostym efter senaste parismode, alltså äfven hon krinolin.

Det var nu Amalia presenterades för mamselle Rigmor Gagnér, som Grubber genast förklarade vara en af hans vänaste »skyddslingar».

Skånskan och danskan drogos omedvetet närmare hvarandra — kanske gjorde nu krinolinerna lika mycket till detta närmande, som deras mycket harmoniska skaplynne. Allt nog... De funno hvarandra sympatiska.

Dimirgian hade hviskat något i Amalias öra.

Hon var icke alls pryd af sig — nej, långt ifrån — men hon kunde icke hjelpa att hon rodnade.

Rodnaden klädde henne alltid förträffligt — liksom qvinnor i allmänhet — men det var synd att Amalia så sällan tyckte sig hafva anledning att rodna. Hon hade en för fri syn på tingen ända sedan sin fleuristtid och denna syn blef allt friare med hvarje år.

Emellertid öfverdrogos nu hennes kinder med de briljantaste färger af ros och pion. Hon slog till och med ned sina långfransade ögonlock och visade sig äfven för ovanlighetens skull blyg utan koketteri, hvilket genast gaf måleriprofessorn anledning att hålla ett lämpligt och helt visst lika uppriktigt kändt som uttaladt lof öfver Amalias kapacitet som hänförande modell.

Ofta går genaste vägen till en qvinnas hjärta genom smicker. Amalia var känslig för sådant, hur bortskämd hon än ständigt varit med dylika själens sötsaker.

När hon åter slog upp ögonen kunde både Demirgian och professor W. vara vissa på att hon ej skulle säga nej till det förslag W. gifvit upphof till.

Danskan hade redan gifvit sitt bifall, och en tredje dam hvilken erfordrades till den scen, som nu skulle arrangeras, var lätt att finna i den mycket korpulenta skönheten fru Sidenblohm.

Professorn åtog sig att sjelf blifva »maskör» såsom han, skrattande sitt kända skratt af bon homme, uttryckte sig i det han med artistisk nonchalance tog damerna en under hvardera armen och ledde in dem i »ateliern», det vill säga ett rum, som genom en alkovliknande entrée af stora proportioner var skild från en salong, liksom teaterscenen från åskådarerummet. Det hela hade också i arrangementet i sig något af sällskapsteater.

Man lefde just uppe i den tid, då »lefvande bilder» börjat låta tala om sig från föreställningarna i Berns salong. Hvad som här skulle visas, väntade arrangörerna sig mycket af. Professorn lofvade icke endast en lefvande bildgrupp, utan hvad som borde göra mera effekt, han lofvade till och med en lifslefvande tafla från gamla Hellas' gudavärld.

Förhänget drogs åt sidan.

Allt var fixt och färdigt när hedersgästen slog sig ned mellan Demirgian och W., på första plats.

Ett doft sorl af beundran — här och der inflikadt med några lämpliga: Inoïe!... Shocking!... Oerhördt!, som hördes komma från damernas läppar.

Det var verkligen en lefvande tafla man fick se.

»En tjusande idyll ifrån antikens flydda dar.»

Under tonerna från en osynlig stråkqvartett syntes — mot en mörk bakgrund, framifrån och från sidorna väl belyst af rampljus — »*De tre gracerna*», såsom de blifvit världsbekanta genom en allmänt känd, mästerlig skapelse i marmor.

Venus, hon, som med rätta eröfrade skönhetspriset, guldäpplet ur Paris' händer, framställdes här i paradisisk enkelhet af Amalia Sjöblad.

Under dem syntes en målad sky, hvarpå man kunde läsa i gyllene skrift: »*Naturalia non sunt turpia.*»

— Charmante! Charmante! hördes hedersgästens muntra stämma bryta den af lika mycket beundran som förvåning framkallade tystnaden... För tusan! Devisen är alldeles på sin plats... »Det naturliga är icke skamligt»... Betrakta med konstnärns ögon dessa seduisanta damer och ni måste ge mig rätt, att denna grupp är beundransvärd!

— Och hvem får äpplet? hörde man nu Demirgian kasta fram.

— Den skönaste, naturligtvis! kom svaret utan dröjsmål men också utan nämnande af något namn.

Och ridån drogs för och åter upp igen flera gånger utan att detta namn blef nämdt.

Men under qvällens senare lopp betraktades den vackra enkan, Amalia Sjöblad, såsom obestridd innehafvarinna af äpplet, — en seger, som sedan blef orsak till många nederlag.

Hon hade nu haft sitt Austerlitz. Waterloo närmade sig med stora steg.

Följande dag, på en animerad middag i mer sluten krets, hade professor W., som blifvit stormförtjust i sin modell, förärat henne den daguerreotypie, som hon nu höll i handen. Vid kalkljus hade han passat på att taga den innan omklädnaden egt rum.

Vid öfverlämnandet bedyrade han, att det exemplar, hvilket Amalia fått, var det *enda* som fanns.

Och han hade tillagt med en suck, som ej kunde missförstås:

— Hade jag haft tid att taga *fler* sådana bilder, skulle jag kunnat göra mig en furstlig extra förtjenst... Men mitt hjärta är nu en gång så, att... att det är för godt.

Och Amalia mindes, att hon svarade tämligen afvisande på grund af detta oblyga frieri till hennes som bekant ständigt öppna börs:

— Belöningen skall heller icke utebli... Hvad är jag skyldig? Jag betalar gerna för *uteslutande eganderätt.*

Professorn hade förstått. Något förlägen svarade han med en bugning:

— En kyss på fru Venus' härliga hand.

Generöst bjöd Amalia honom sina *läppar*, samtidigt med att en sammanviken hundrariksdaler diskret hittade vägen till hans händer, som girigt lagt sig kring hennes lif.

Men efter denna uppgörelsen afvisade hon allt vidare närmande, och tjenstgjorde aldrig mer som »lefvande modell» till gubben W:s påhitt.

* * *

Amalia hade åkt ut samtidigt med att Siri, på läkarens inrådan, lämnade sjukrummet för att taga sig en promenad. Färden hade genast ställts till Demirgians bostad. Lyckligtvis fann hon denne hemma och utbrast genast efter en kort men förtrolig helsning:

— I dag får du lof att göra mig en stor tjenst.

— Gerna, min vän, om jag kan... Men det är väl för all del icke fråga om pengar, tillade han skrattande.

— Nej, var lugn. I *det* fallet hade jag allt vändt mig till orätt person om jag kommit hit... Nej, det är något annat, som...

— Du ser så orolig ut, Amalia... Har det händt dig något tråkigt? Din röst är osäker och dina händer darra ju... Har den der Siri varit framme nu igen? fortsatte han med en lurande blick i det han vårdslöst bjöd sin besökarinna taga plats i en soffa.

— Nej, det har hon inte... Eller rättare sagdt, det har hon på sätt och vis också... Men jag börjar vantrifvas med det här äktenskapet och...

— Hvad var det jag sade? afbröt Demirgian hånleende... Icke passar du för den der pedanten, och med en längesedan giftasvuxen dotter på halsen... Du skulle gift dig med en karl, som... som...

— Du, till exempel?... Nej tack! Jag skulle icke gift mig alls... Men nu är det i alla fall så dags att tala om

den saken... Men *hur* skall jag väl kunna stå ut?... I morgse strax efter att du lämnat mig...

— Och det der förtjusande lönrummet, ja... Nå?...

— Kom Wladimir in och...

Här beskref Amalia med nödiga modifieringar, för att ej sätta sig sjelf i en allt för stridslysten belysning, hvad som passerat mellan henne och majoren. Hon slutade med en suck sägande:

— Hur i all världen skall det gå nu?

Demirgian trodde sig genast vara färdig med svaret när han utbrast:

— Ge honom f-n!... Flytta från honom...

— Går inte alls... Tilll och med kungen har hedrat Wladimir med ett besök och...

— Hans majestät!... Ar du galen?

— Nej, men jag *blir* galen af allt detta här... Och närmaste orsaken till hvad, som nu händt, har jag det der kräket Rigmor Gagnér att tacka för.

— Hvad ville hans majestät?... Var det något om duellen?...

— Jag vet inte... Det der nötet Kronborg, som var närvarande, tappade naturligtvis sin fårskalle med det samma och...

— Jaså... Siri också?... Var äfven hon närvarande?

— Också hon, ja;... Men ur henne får man ej ett ord... Allt nog! Wladimir tar sig en ton, men om han hade något att säga, och Siri har blifvit ännu högfärdigare än hon var förut... Ah! Nu tycks man konspirera mot mig på *alla* håll... Du *måste* hjelpa mig, Ben... Du *måste!*

Konungens gunstling kliade sig betänksamt på näsan innan han svarade:

— Man får taga den här saken försiktigt, min vän. Efter duellen står jag icke vidare väl anskrifven hos hans majestät. Skulle det så dunsta ut, att jag drifver gemensamt spel med dig mot denne landtjunkare, som synes hafva vunnit hans majestäts hela nådiga bevågenhet så...

Ja, hvem vet hur det skulle kunna gå... Konungen är god, men också tusan så häftig.

— Alltså, du kan icke råda mig till något?... Nu vet jag ju icke ens om jag vågar mig hem i min egen våning... Ah, om du visste, hur odräglig min ställning blifvit... Fast det är jag, som har pengarna och får bestå fiolerna, så...

— I detta fall är just den saken illa skött af dig. *Hemma* skulle du aldrig brytt dig om att slå på. Du har endast otack för detta af både honom och hans dotter, som är tusan så retande, men...

— Jag undanber mig några betraktelser öfver Siri, afbröt Amalia med hetta... Du kan således ej gifva mig ett enda råd?... Nå väl, jag skall väl reda ut härfvan sjelf då. Så mycket är emellertid säkert, att inte sätter jag min fot inom de der dörrarna mer. Det viktigaste af mina papper och sådant har jag lyckligtvis redan tagit med mig.

En blick af lurande intresse lyste vid dessa Amalias ord hastigt upp äfventyrarens mörka drag. Men rösten lät fullt behärskad när han svarade:

— Alldeles riktigt gjordt! Mycket förståndigt! Man vet ju aldrig hvad, som kan hända.

— Nej, åtminstone icke *du*. Jag var bara dum, som trodde dig vara slugare än du är... Farväl således! Nu blir det bäst, att jag ser mig om efter rum till natten.

— Men din lönkammare då?

— Har det stora felet att uppgången ej är nog dold för nyfikna när man vill in eller ut. Åtminstone måste det vara alldeles mörkt på gården. Nej, nog var jag dum äfven den gången. Jag skulle gjort som jag ville, nämligen låta löntrappan mynna ut åt gatan. Men byggmästaren hade annan mening och så...

— Amalia! Var nu förståndig. Lämnar du hemmet, få de för mycket vatten på sin qvarn. Bättre då att se sakernas utveckling på nära håll, så kan du bäst gardera åtminstone din rätt. Man vet annars icke hur din värde man med dotter kunna handskas med, hvad de nu tro vara lika mycket deras som ditt.

— För den saken är jag icke rädd, svarade Amalia med tanke på att Silfvercreutz sjelf sagt, att han ej ville ha ett enda öre af hennes egendom... Men det anar mig att någon våldsam omstörtning kommer att inträffa... Jag vet dock icke rätt hur, och om den skall komma från Wladimir eller Siri eller kanske till och med från den der gamla satkäringen Karna, som jag också fått på halsen.

— Ah! Är det på det viset? svarade Demirgian med en drömmande blick... Hör du, Amalia. Tror du på visionärer?

— Visionärer? Hvad pratar du nu för galimatias?

— Säg icke det. Nog vet du, att det fins naturer, som kunna se längre in i det fördolda än andra dödlige.

— Bara prat... Ge mig ett enda exempel.

— Jag skall göra det genast, om du vill. Gör dig bara i ordning, så fara vi genast.

— Fara? Hvart då?

— Till... ja, det får du se, då vi komma fram.

— Nej tack! Mystifikationer undanber jag mig alldeles.

— Detta är icke någon mystifikation, svarade indiern, som i likhet med flertalet af sin ras var ytterst känslig för allt, som hörde till det öfvernaturliga. Och han reste sig med viss högtidlighet i det han fortsatte:

— Vi taga din släde... Jag kör sjelf, så behöfver ingen ann snoka i våra spår. Du skall få höra mer om dina förhållanden, än både du sjelf, jag eller någon annan har reda på, utan hon, som du nu skall fråga till råds.

Amalia betraktade indiern med en tviflande blick, men kunde samtidigt icke underlåta att i viss mån känna sig medryckt af den öfvertygelse, som hördes inspirera hans ord. Innan hon ens visste hur hastigt det gått till, satt hon i släden och Demirgian på kuskbocken, han insvept i en högkragad pels, som jemte den den djupt neddragna mössan dolde hans hufvud fullständigt.

Det nu rådande mörkret tjenade äfven den mystiska färden, som efter en knapp halftimme slutade utanför

det ruckliga hus vid Lilla Glasbruksgatan, der Siri något senare sökte få en flik af framtidens slöja lyftad.

Men hvad hade Amalia fått veta?

Det var detta, som hon nu rufvade öfver, då hon vid tiotiden ändtligen kom sig för att på Demirgians upprepade framställningar återvände till den sjuke, hvilken hon helst önskade att aldrig mer få återse.

Men ofrivilligt drefs hon vidare mot sitt öde.

Någon undflykt skulle således icke finnas, sade hon för sig sjelf, i det hon lutade sig mot slädens mjuka stoppning... Nå väl! Må det gå hur det vill... Jag skall under alla omständigheter vara på min vakt... Men hur kunde hon också veta?... En trollpacka var det, eller också en riktigt fullflätad sqvallerkäring, som känt till mig redan i i Åhus... Det var i alla fall väl, att jag icke nämde ett ord åt Demirgian om käringens dumma prat.

Vid framkomsten var inkörsporten stängd.

Man hade således redan gått till nattro. Allt såg så mörkt och dystert ut. Icke en glimt af ljus trängde ut från fönstren. Till och med portlyktan var släckt; eller kanske den icke ens varit tänd. Hela gården tycktes sofva.

Först sedan kusken upprepade gånger gifvit signal hördes steg inifrån förstugan. I stället för kammarsnärtans rödhåriga hufvud visade sig gamla Karna, som utan ett ord släppte in det gamla husets nya härskarinna.

Att få veta något af Karna visste Amalia vara fåfängt.

Derför öppnade hon genast den dörr, som ledde in till tjensteflickornas rum och ropade:

— Sofi! Sofi!... Hör hon då inte?...

Men något svar fick hon ej på detta rop ej heller på tillkallandet af ett par andra flickor, som der hade sin lägenhet.

— Aro de i våningen? frågade hon nu, vändande sig till Karna, som ändtligen med åtskilligt besvär fått porten tillbommad.

— Vet inte, svarade Karna kärft i det hon skyndade sig öfver gårdsplanen.

I tamburen träffade Amalia sin förtrogna, flickan Sofi. Hon satt halfsofvande på en stol invid kaminen och vaknade först när Amalia duktigt ruskat om henne. Förskräckt rusade hon upp med ett yrvaket:

— Jaa! Hvad befaller frö...öken?

— Fröken?... Ser du inte, hvem du talar med?

— Ah! Hennes nåd! fortsatte pigan med en skymt af vaknadt intresse i sina sömniga ögon.

— Hvarför sitter hon här?

— Doktorn och fröken ha befallt det. Ingen får gå in utan att anmälas.

— *Ingen?...* Icke ens *jag?*

— Nej, icke ens hennes nåd, svarade flickan hviskande i det hon hemlighetsfullt lade fingret öfver sina läppar... Man har för resten låst in sig hos majoren.

— Hon är galen! Stänga ut *mig.* Men det ska vi väl få se...

Hastigt ändrande sig sade hon:

— Är doktorn qvar derinne?

— Nej, inte nu... Han gick för en stund sedan.

— Majoren är således ensam med Siri?

— Nej! Den den der andra majoren, han med grå mustascherna, är visst derinne och...

— Jaså Bährenrahm, svarade Amalia tankfullt... Nå, gerna för mig... Kom in och hjelp mig. Jag vill genast gå till hvila. Icke en blund har jag fått i mina ögon på minst två nätter... Skulle det vara något särskildt på färde, får du väcka mig... I tamburen behöfver du visst icke sitta. Du får ligga på chaiselonguen inne hos mig.

Rösten lät retfullt nervös när hon fortsatte:

— Några andra befallningar än *jag* ger behöfver du alls icke lyda. Du är *min* tjenare och dermed punkt.

— Då behöfver jag således icke flytta min väg från hennes nåd redan i morgon?

— Flytta? Flytta, säger du? Är du vaken eller...

— Fröken har sagt till på majorens befallning att alla tjenare här i huset äro uppsagda från och med i morgon.

I stum förvåning öppnade sig Amalias läppar.

Frågande stirrade hon på sin kammarjungfru, som om denna plötsligt gripits af vanvett. Men i Sofis ljusblå ögon kunde hon ej finna annat än samma vanliga glimt af illparighet, som alltid kunde skönjas när något af vikt var på färde.

— Säg mig kort och godt hvad som händt. Hvar äro de andra flickorna?

— Nere hos kuskens... Kokerskan blef till och med så arg, att hon slog näfven i bordet midt framför frökens näsa och svor på, att både hon och majoren skulle få betalt för det här narrspelet. Hon ville genast höra hennes nåds mening om saken och sa', att hon går icke en tum, om hon ej får betalt för minst ett qvartal... Och Fina tjöt och lipa' förstås. För om hon nu inte får någon plats med det snaraste, måste både hon och hennes lilla gosse svälta ihjäl, sa' hon: och Fanny hon gaf sig håken på att...

— Nog nu! Jag förstår... Men så länge *jag* finns här, skall det gå efter *min* pipa.

Hon hade lagt handen på låsvredet till sin boudoirdörr. Vreden brann i hennes ögon.

Men dörren gaf icke efter, trots att hon drog i handtaget allt hvad hon orkade.

Med ett undertryckt utbrott af raseri hördes hon nu brista ut:

— Men så hjelp mig då, för tusan!... Ser hon inte?... Tag i här och hjelp mig att få upp dörren.

Båda förenade sina ansträngningar, men med fruktlöst resultat. Låset var bastant och motstod mycket väl deras krafter.

Amalia böjde sig ned och kastade en blick genom nyckelhålet.

Ingenting kunde hon se annat än mörker. Med en nål kände hon att skylten ej var för. Man hade tydligen låst igen. Låst igen hennes, majorskans, eget privata rum och helt ogeneradt stängt henne ute.

Amalias kinder voro bleka som lärft när hon ändtligen slog sig ned på en stol att hemta andan.

Hennes fingrar knöto sig krampaktigt om hvarandra och de välformade skarpa tänderna beto underläppen blodig.

— Ah! Mig, *mig* stänger man ute, mumlade hon i vanmäktigt raseri. Mig, som skapat hela detta hem, mig, som tagit vård om denne trashank och hans landstrykaredotter, mig, som aldrig tålt några band och som äfven skall befria mig från detta... Ah! Vänta! vänta! Nu först skolen I få se, att det är *jag*, ingen annan än jag, som regerar i detta hus.

Plötsligt rusade hon upp med en blick af skadeglädje i det hon utbrast, vänd till kammarsnärtan, som både med välbehag och ängslan uppfattat en del af sin härskarinnas monolog:

— Kan jag lita på dig, Sofi?

— Det vet madame, hennes nåd, menar jag.

— Absolut!

Så att du ej förråder det minsta af hvad du nu kommer att få se?

— Icke det minsta.

— Godt! Trots allt skola vi sofva der inne i natt.

— Skall jag skaffa en smed då?

— Behöfs icke! Du skall bara låta mig binda den här för dina ögon. Var icke rädd; icke ett hår skall krökas på ditt hufvud.

Och hon band en tät batistnäsduk kring den förvånade flickans ögon och fattade derpå hennes hand i det hon uttalade ett kort:

— Kom!

Undrande följde domestiken sin härskarinna på den mystiska färd, hvilken nu hade börjat. Hon kände att man gick ned för trappan och den kalla vinterluften slog snart emot hennes ansikte när de trädde ut i det fria — om på gården eller gatan kunde hon icke afgöra. Genom en dörr, som ej tillät dem att passera i bredd, kommo de till en trappa, hvilken Sofi kände, att hon aldrig förr hade beträdt. Stegen voro branta och höga, och en unken luft trängde sig in i hennes mun och näshålor. Händerna darrade lätt, både den, som Amalia omfattat och den, som nu gled upp för en groft tillyxad och kallfuktig ledstång. Plötsligt hörde hon som en svag knäppning af en öppnad dörr, fötterna sjönko ned i en mjuk matta, luften blef varm och liksom mättad med doft af rosor och violer, men något ljussken syntes ännu icke genomtränga den för ögonen hårdt fastbundna batistduken.

Åter hördes en knäppning liksom nyss. Åter började färden, som ett ögonblick hade afstannat.

Nu befann man sig tydligen i ett annat rum, hvars matta ej var så tjock och mjuk, som den man nyss passerat öfver. På en lindrig knuff af förerskan blef »blindebocken» ändtligen sittande i en svällande emma och hon hörde ljudet af en svagt fräsande svafvelsticka.

Nästa ögonblick var bindeln borta.

Till sin obeskrifliga häpnad befann hon sig sittande

just i det rum, dit hennes matmoder nyss ehuru fåfängt sökt komma in.

— Nåå, Sofi? Hvad tycker du om det här?

— Trolleri, hennes nåd! Trolleri! Hur i all sin dar ha vi kommit hit? Det fins ju ingen annan dörr än den der, och den är ju stängd. Eller hade madame kanske någon reservnyckel, som vi nu varit efter?

— Hur kan du fråga så dumt? Icke hade jag väl då behöft iakttaga den hemlighetsfullhet, som jag nu gjort. Längre fram skall du kanske få veta förklaringen. Men nu ha vi annat att tänka på. Först och sist vill jag än en gång mottaga din försäkran om, att intet af hvad du hört eller sett, ej heller af hvad du helt visst kommer att få se, skall bli föremål för prat mellan dig och hvem det nu vara må. Kan du lofva mig detta, Sofi?

— Vid min salighet lofvar jag det, svarade tjenste-flickan med en röst, i hvilken det ej var svårt att märka den fruktan, som nu börjat få hufvudmakten med henne, sedan förvåningen ej mött en fast förklarande punkt.

Amalia, som märkte detta, visste äfven att draga nytta deraf när hon fortsatte med olycksbådande allvar:

— Du gör klokast i, att icke bryta detta löfte. Den hjelp, som du möjligen kan lämna mig, skall ej blifva obelönad. Det kan helt visst inträffa saker, som skola se besynnerligare ut än hvad du sett nu. Men intet, hör du, *intet* skall du hafva att frukta, om du bara blindt lyder mina befallningar... Annars kanske...

— Blindt skall jag lyda! utropade Sofi i det hon torkade kallsvetten från sin panna.

— Godt!... Nu ligger du qvar här i natt... Skulle någon komma in, rör du dig ej ur fläcken. Men passa på att skynda fram så fort jag ropar dig. Tag denna filt och kudde. Här har du också en långkudde. Lägg dig under det der bordet, och låt duken ligga qvar så syns du icke... I morgon skall du få ytterligare instruktioner. Var nu bara lugn... Sof godt!

Utan tecken till oro klädde Amalia af sig och gick till

sängs, samtidigt med att kammarflickan, darrande af ängslan, intog en sofplats, som hon väl aldrig kunnat vänta sig i det Silfvercreutzska huset. Hennes tankar voro alldeles för orediga att ordnas till ett logiskt sammanhang. Men den tillgifvenhet, som hon hyste för sin alltid generösa och hjelpsamma härskarinna, gaf henne slutligen det lugn, hon behöfde att falla i sömn.

Men Amalia sof icke. Hennes hjärna arbetade med ursinnig kraft på hämdplaner mot såväl hennes make — om hvars tillstånd hon nu icke visste det minsta — och mot Siri, som så utan vidare syntes vilja fatta regeringstömmarna i detta hus, från hvilket hon redan skulle bortmotas nästa dag, om ej tankarna på hennes giftermål med löjtnant Kronborg synnerligast nu låg Amalia så varmt om hjärtat.

Kommer bara detta giftermål väl till stånd — tänkte Amalia — då skall stolts Siri få lära sig känna på annat. Instruktionerna skall Hugo få af mig och sedan... stackars Wladimir, äfven du...

Hon var nära att brista ut i ett högljudt skratt, men hejdade sig plötsligt vid det att hon tyckte sig höra annalkande steg från det yttre rummet.

Hon reste sig upp på armbågen och lyssnade. Men nu var allt åter tyst. Endast den insomnade kammarjungfruns snusningar läto helt svagt genom bordsduken... Men så hörde hon på nytt steg af minst två personer. Halfhöga röster, nästan hviskningar, trängde fram mot boudoirens stängda dörr.

Amalia reste sig upp i sittande ställning i det hon från nattduksbordet grep en bundt svafvelstickor, som hon sedan höll qvar i sin hand.

Rösterna hördes nu ganska tydligt. Amalia kände mycket väl igen, att den ene var Siris, den andre tycktes komma från samme läkare, som på morgonen helt obesväradt bemött henne, majorskan sjelf, som en simpel domestik.

— Mycket förståndigt, sade läkaren... All fara är nu

öfver, och han behöfver endast lugn och hvila... Var det major Bährenrahm, som läste igen detta rum?

Amalia förstod, att det åsyftades hennes boudoir och var till det yttersta angelägen att höra svaret.

— Nej, jag gjorde det, fast på hans uppmaning, sedan jag talat om, hvad pappa yttrade under yrseln då han vaknade.

— Kanske var det icke så diplomatiskt ändå, svarade läkaren knappt hörbart... Hon kunde draga sina misstankar och i så fall blefve det med all säkerhet just ni, min fröken, som finge värsta obehag af hennes hetsiga humör.

— Hur så? hörde Amalia med till ytterlighet spänd uppmärksamhet Siri svara.

— Af det skäl, att man ingenting kan *bevisa*. Spåret efter örfilen, om det nu varit en sådan, har redan gått bort. Min kollega kunde till och med ej med full visshet säga att han af det svaga märke, som han såg, vore berättigad antaga, att ett slag med handen träffat den sjukes kind.

— Men det är ju förfärligt! I så fall skulle hon ju kunna få behandla honom hur som helst. Han är ännu så svag och...

— Men, förlåt jag afbryter, han skall helt visst lida ännu mer af ett pinsamt uppträde, som måste bli en följd af att händelsen blefve vidrörd, efter det han icke sjelf velat antyda hvad som händt, fast han naturligtvis vet bäst hur det gått till... Hans nerver äro allvarsamt angripna af någon anledning, som jag för närvarande anser det vara klokast att icke sondera för djupt... Ty då...

Läkaren hade tystnat helt plötsligt liksom förlägen öfver hvad han redan sagt. Men Siris fruktan var alldeles för stor att hon ej till hvad pris som helst ville höra den afbrutna punktens slut. Också frågade hon med tydlig oro i sina fuktiga, stora ögon:

— Hvad skulle då kunna hända?... O, säg det, herr doktor.

— Jo, det kunde till och med menligt inverka på majorens förstånd, han skulle rent utaf kunna bli...

— Min Gud! Menar ni — vansinnig? utropade Siri med alla tecken till den högsta förskräckelse... Säg, säg, menar ni inte så?

Amalia kunde icke höra det direkta svaret på denna fråga. Hon förnam endast — fast hon nu sprungit upp ur sängen och lyssnande lagt örat mot dörrspegeln för att uppfånga hvarje ljud — hur doktorn sade:

— Jag tror, att fröken gör klokast i att följa mitt råd... Lämna resten åt framtiden. Qvinnor af majorskans skaplynne leder man bäst med vänlighet... Och utom dess ha vi — åtminstone vi läkare — under många fall haft allt för sorgliga bevis på, att — ja, förlåt mig, jag talar som en läkare — de flesta sjukdomar, som nu grassera inom den förnämare världen och äfven bland folkets qvinnor komma från hjärteförhållanden, hvilka endast kunna försvaras såsom logiska följder af hvad man plägar kalla *naturligt urval*... Den är smittosam denna sjukdom då *allas* urval koncentrerar sig kring *en* brännpunkt. Der blir temperaturen för stark. Blodet blir feberaktigt och drifves för hetsigt ur jemna loppet, nerverna retas, och så en vacker dag... Ja ni kan nog tänka er sjelf hur resultatet skall bli.

Amalias hjärta bultade som om det ville spränga det vackra hylle, som en frikostig natur hade gifvit denna oroliga muskel. Hon förstod läkaren allt för väl och hon gaf honom med full uppriktighet rätt i denna diagnos af tidens svåraste qvinnosjukdom. Hade nu dörren icke varit låst som den var, skulle hon helt visst i sin upphetsning icke dragit sig för att trots sin legèra dräkt öppna den och muntligen förklara för honom, att bättre hade hon aldrig blifvit förstådd. Hon skulle jublat tack för hans diagnos.

Men det fanns äfven en annan, som fattade innebörden lika klart som Amalia.

Detta var Siri. Hon hade under läkarens tal ömsom rodnat och bleknat. Hvarje den klarsynte mannens ord voro som direkt riktade till henne.

Hon hade allt för tydligt känt dessa symptomer af den stigande blodtemperaturen, hon hade äfven hunnit till

nervernas retning. Hon blef så att säga fullständigt blottad på hela sitt känslolif och hon hörde ej, mindes ej, kände icke ens en aflägsen hågkomst af, att det nu icke var frågan om henne sjelf utan om hennes fars andra hustru, fostermodern, i hvilken hon instinktivt hatade en lyckligare lottad, beträffande sjelfva brännpunktens distans.

Omedvetet hade läkaren här inför två qvinnor kastat upp en skematisk hufvudbild öfver orsaken till de lidanden, som anfäktade dem båda.

Beträffande Amalia, hvilken han nu trodde sig känna till, och som han talade om, var han viss på, att vänlighet här skulle vara lämpligaste bot.

Siri återigen hade han ej underkastat någon diagnos och skref hennes nu växlande ansiktsfärg helt och hållet på ansträngningarnas räkning.

Sedan han försiktigt gjort en titt in till majoren, som fortfarande syntes sofva helt lugnt, tog han afsked af Siri, rådande henne, att genast gå till hvila. Härunder var det, som han kom att framkasta frågan:

— Majorskan har således ännu icke kommit hem? Hon är nu öfver tolf.

— Nej, ännu ha vi ej sett henne, svarade Siri, som ej träffat Karna efter dennas möte med Amalia .. I alla fall måste hon säga till åt mig om nyckeln till sitt sofrum; ty den har jag.

— Hm! Vet fröken hvad?

— Nej! Hvad då?

— Jag ber om ursäkt; men i detta fall tror jag ej, att det är så lämpligt att stänga majorskan ute. När hon kommer hem, skall hon derför genast ställa till oro i huset, majoren skall vakna och så...

— Jag förstår och skall lyda er, herr doktor svarade Siri, nu med full insigt om att han verkligen hade rätt.

Och när hon ändtligen sjelf stängde tamburdörren, då icke en skymt af den vaktande Sofi kunde spåras, var det hennes fasta beslut, att med undfallenhet och vänlighet, så långt hon förmådde, söka skapa åtminstone ett stillestånd

i de strider, hvilka redan allt för snart — ehuru ej oväntade — hade brutit ut mellan hennes far och hans andra hustru.

Sedan, när han blef starkare, skulle kriget åter få flamma upp.

Då hade man helt visst också redan hunnit den punkt, der han allt för tydligt måste se, att han skänkt både namn och hjärta åt en — ovärdig.

Under dessa tankar närmade hon sig allt mer den dörr, utanför hvilken hon nyss stått i samspråk med den vänlige och skarpsynte doktorn.

Hon kom ännu en gång att tänka på verkan af hans ord om Amalia, den verkan, som de haft på henne sjelf.

Det var ju också alldeles precis som han skulle talat om henne sjelf. Äfven hon var — liksom så många andra — fångad i den ljuskrets, som strålade ut från denna enda brännpunkt. För detta bländverk måste de alla gifva sig, det var den fetisch, som de alla tillbådo, och åt hvilken de utan betänkande offrade allt.

Sakta satte hon nyckeln i låset och vred omkring.

Ett lätt buller blef följden när hon halft omedvetet öppnade och trädde in i detta rum, der morgonens ohyggliga scen hade förefallit, då hon anklagade sin fostermor för mannadråp, fullt öfvertygad om, att denna anklagelse också var sann.

Ljuset, som hon höll i handen, kastade endast ett sparsamt sken i rummet, der hon snart öfverraskade sig sjelf med att forskande se sig omkring efter den tafla af konungen, som hon var viss på att en gång förut hafva sett i denna del af våningen, men som det nu var henne omöjligt att upptäcka.

Utan att hon visste eller ens kunde ana det hade hon under hela denna scen sjelf varit föremål för en skarp fixering.

Amalia hade naturligtvis icke somnat.

Tankarna på hvad läkaren sagt om henne hade hållit henne fullt vaken allt sedan det åter blifvit tyst i angränsande rum.

Hon väntade nästan på hvad, som nu inträffat. Hon hade känt, att Siri skulle komma in så fort läkaren gått... Och ännu mer. Hon var redan klar med den plan, hon nu tänkte betjena sig af för att bruka omständigheterna till sin fördel.

Nu hade hon Siri i sitt våld mer än någonsin, och nu skulle en hufvuddrabbning stå mellan dem.

Siris ögon hade fallit på den drapesiomgärdade alkoven, der fadern på morgonen syntes nära att draga sin sista suck.

Hon stod nu alldeles invid denna säng. En förklarlig nyfikenhet dref henne att draga undan det tunga draperiet, hvars dyrbara öfverlastning med snörmakerier vittnade om den nya majorskans smak för prakt och granlåter, således äfven i detta afseende en fullständig kontrast till Siris mor, som höll på enklare lifsvanor.

Med ett halfqväfdt skri på sina läppar ryggade hon undan några steg. I sängen visade sig den, som Siri trott sig hafva stängt ute från detta rum.

Eller var det bara en elak dröm, framkallad af en under hela dagen uppjagad fantasie, ej minst efter besöket hos spåqvinnan?

Men nej! Nu reste sig skepnaden och Siri kunde tydligt se dess drag, der hon nu darrande stod liksom fastnaglad på den tjocka mattan, tungt stödjande sig mot det bord, under hvilket kammarflickan Sofi ännu sof »arbetarens» tunga sömn, oberörd af hvad, som hände kring henne.

— Hvad vill du inne hos mig så sent? hörde Siri nu Amalia brista ut... Har det händt Wladimir något, eller hvad står på?

Frågan kom med sådan naturlighet, att Siri ovilkorligen blef ännu mer altererad. Hon viste ej ens sjelf om hon nu drömde eller var vaken. Hon hade väntat sig en skur af förebråelser och fick höra en röst, som på intet sätt tycktes påverkad af den vrede, hvilken — Siri medgaf detta — hon sjelf skulle erfarit i Amalias kläder,

Också låg det en betydlig grad af rådvillhet öfver hela hennes person när hon svarade:

— Jag visste verkligen icke... jag trodde... Hur i all världen har du kommit in?

— Ja, se det blir *min* hemlighet, svarade Amalia med ett kort skratt, som ännu mer förbryllade Siri... Men i alla fall var det nu rätt bra att du kom hit. Ty redan i morgon kommer jag att vidtaga så många förändringar här, att det kan vara godt att redan nu göra undan en del af arbetet... Sätt dig skall du få höra.

Siri lydde automatiskt. En oviss förkänsla af att det nu stundade ett kritiskt ögonblick, gjorde dock, att hon efter hand sökte samla all den styrka, som nog kunde behöfvas vid åhörandet af alla de *förändringar*, som Amalia tycktes ämna genomföra.

— Jo, ser du, mitt barn, började Amalia, sedan hon svept in sig i en peignoir och tagit plats på sängkanten... Du kan nog förstå, att jag icke längre tänker foga mig i det här... hvad skall jag säga... spionerisystemet. Allra minst från dig... Hör du?... Begriper du?...

Siri svarade endast med en böjning af hufvudet, ännu ej på det klara med, hvilket parti hon borde taga.

Amalia forsatte med samma halft högtidliga ton som nyss, men fortfarande med ett lugn, hvilket oroade Siri:

— Du har att välja... Det är *icke* mina *domestiker*, som nu skola bort ur mitt hus... Utan det är *du sjelf*... Jag har noga öfvervägt denna sak... Du har endast att välja sättet... Men bort ur detta hus *måste* du.

Siri hade rest sig. En hotande blekhet låg bredd öfver hennes panna och kinder. Amalias lugna men på samma gång befallande tonfall sårade henne till och med mer än ordens innebörd. Ej utan hetsighet svarade hon derför i det hon tog ett steg närmare Amalia:

— Jag tänkte annars, att det var min *far*, som...

— Du tänkte *dumt* den gången... En man, som rent utaf öfverfaller mig i sömnen, vill icke jag lefva tillsammans med... Äfven han skall härifrån. Ja, äfven han...

Hon strök här under hvarje ord med tillbörlig skärpa, som uteslöt allt missförstånd.

Siri betraktade den i sitt lugn rent af bedårande qvinnan, hvilken talade om dessa saker med samma säkerhet, som hon skulle hafva rört vid hvilken enkel fråga som helst. Hon betraktade henne med en förvåning, som fåfängt sökte sig uttryck i ord.

Helt visst har hon blifvit galen! tänkte Siri i det hon åter drog sig bort mot bordet för att vid händelse af något våldsammare utbrott åtminstone hafva väg till reträtt.

Af fruktan att ej väcka fadern med något för honom helt kritiskt oväsen, vågade hon nu icke ens tänka på att skynda in i andra rum af lägenheten. Nej, här måste hon nu — ensam mot henne som hon rent utaf började frukta — utkämpa den svåra strid, som redan börjat med ett direkt anfall på hennes stolthet både som qvinna och dotter.

Amalia syntes hafva genomskådat Siris tankar.

Lugn satt hon ännu qvar på sängkanten, tydligen oberörd af att rummet icke varit eldadt på hela dagen, trots att temperaturen ännu på långt när ej vittnade om vår.

Likt en lekfull kattunge vaggade hon af och an med en af sängdraperiets tunga tofsar när hon fortsatte:

— Nu hör du min vilja!... Och den är det icke lönt att försöka rubba en enda tum... Din far har talat med mig om ditt tillämnade äktenskap med löjtnant Kronborg. Jag gillar hans mening i denna sak. Jag till och med ålägger dig att lyda oss i detta fall, annars...

— I den saken skall jag be att ingen blandar sig! utbrast Siri, darrande af vrede öfver Amalias diktatoriska hållning, som nu syntes gå för långt... I detta fall är det *jag*, som bestämmer och ej *ni*...

— Såå! Nå då skola vi genast höra Wladimirs mening.

Hon hade rest sig och sökte efter sin morgonrock.

Siri kände hur ångestsvetten perlade fram på hennes panna. Just det hon måste undvika — läkaren hade ju

uttryckligen varnat för störande uppträden inne hos hennes far — det hade hon nu så när framkallat.

Amalia hade nu fått på sig både morgonrocken och sina tofflor. Hon närmade sig med väl spelad, lugn värdighet dörren för att sätta sin afsikt i verket.

Ögonblicket var afgörande. Ännu endast ett steg förbi Siri, och uppträdet skulle snart vara i gång. Hennes fars angripna nerver, nu till ytterhet utmattade, skulle sättas i våldsam skakning, och så skulle kanske läkarens hemska förmodan bli en ohygglig verklighet.

Med ett vigt språng var Siri redan vid dörren. Utsträckande båda sina händer utropade hon:

— Icke ett steg!... Min far *kan* icke...

— Hvad pratar du för smörja?... Undan, säger jag!

Amalia hade lagt sin hand på Siris ena arm och sökte med ett ryck draga undan densamma. Men tryckt mot dörrposten med den styrka, som dödsfara kan väcka till lif äfven hos svagare fysiker än Siris kroppskraft, kunde hon ej nå sitt mål.

— Sofi! Sofi! Hjelp mig!...

Ropen kommo korta och flämtande från Amalias läppar.

Siri tittade sig med förvåning omkring. Det såg sannerligen ut som om den ropade funnits i närheten, att döma af den riktning, åt hvilken Amalia vändt sitt hufvud när hon ropade.

Men ingen kom.

— Släpp mig fram säger jag! utropade Amalia ännu en gång i det hon våldsamt trängde på.

— Nej, nej! Du *får* inte... du *kan* icke ha hjärta, att göra det *nu*... Han blir...

— Det ger jag tusan, hvad han blir! afbröt Amalia med hetta i det hon på nytt fortsatte sitt anfall, dock allt jemt utan att lyckas.

Men hur länge skulle väl detta kunna vara?

Siri kände redan sina öfverskattade krafter slappas.

Ännu ett anfall och hon måste gifva efter.

I samma stund som detta var nära att ske, såg Siri till ytterligare förskräckelse hur bordduken började röra sig.

Hon gaf till ett lätt och nervöst skri.

För hennes skrämda blickar visade sig en människofigur komma framkrypande under bordet.

Sofi, den tillkallade kammarsnärtan, stod nästa minut vid sin husmors sida.

Siri hade nu att mäta sig med dubbelt motstånd.

Skulle Amalia påkalla sin kammarjungfrus bistånd, vore det icke utsikt att här söka hindra henne annat än med undfallande list.

Fruktande det värsta af ett uppträde i faderns rum, sade hon, vändande sig till Amalia:

— Jag hoppas, att du tillåter mig säga några ord utan hennes närvaro... Sedan må du göra som du vill.

Amalia, som spänt strängen till det yttersta, beslöt att genast gifva efter för begärd parlamentering, och svarade med ett uttryck af förvåning i det hon betraktade sin förtrognas yrvakna ansikte:

— Hon tycks gå i sömnen... Annars hade hon väl ej tagit sig en så besynnerlig sofplats... Jag befallde henne visserligen stanna här inne för att...

— Sofva under bordet? afbröt Siri med en ironisk blick.

— Nej, men på min chaiselougne... Man vet inte, hvad man kan råka ut för i det här huset.

Och under det att Siri tyst gaf sitt bifall till denna senaste anmärkning, vände sig Amalia till kammarflickan och gaf henne med en handrörelse tecken att lämna rummet, hvilket denna äfven gjorde utan att på minsta vis förråda orsaken till nyss timade situation.

Hon var allt för väl instruerad att på något vis mästra sin härskarinnas ord eller handlingar och tog gerna oförtjenta snubbor då hon visste, att sådana alltid sedan följdes af rikliga dusörer såsom skadestånd.

Amalia hade slagit sig ned i en hvilstol och kastade obesväradt upp sina fötter på bordet för att ytterligare sitta

så beqvämt som möjligt. Från ett litet guldétui, som låg på detta bord bland åtskilliga nipper af ganska stort värde, drog hon fram en cigarrett, som tändes med en färdighet, hvilken vittnade om gammal vana. Ett par molnlätta, blå rökringar banade sig väg från hennes amorinbågböjda läppar, som derpå drogo sig till ett sarkastisk löje när hon räckte cigarrettétuiet till Siri sägande:

— Vill du röka kanske? Äkta egyptiska... Jag har fått dem af...

Här hejdades hon af en häftig hosta, som skulle föreställas vara framkallad af något för häftigt sväljd rök.

— Nej, tack, svarade Siri afvisande och med märkbart förakt... Rökning är något alldeles för motbjudande för mig.

— Såå... Nå, smaken är ju så olika... Vi damer af värld bruka annars gerna ta oss en cigarrett att pigga upp nerverna med... Har du *aldrig* rökt?

— Nej, svarade Siri kärft.

— Icke ens på balen i de la Croix?

Siri rodnade af harm, men behärskade sin vrede för att ej uppväcka en ny tvist. Liksom hade hon ej märkt frågan sade hon med tanke på sin far:

— Jag hörde nyss, att jag ej får stanna qvar här i huset. Har min far sagt något dylikt till... till dig?

Amalia var genast inne i ämnet när hon svarade:

— Icke direkt... Men han har tillräckligt tydligt låtit mig förstå, att ditt äktenskap med Kronborg borde påskyndas.

— Och detta har han sagt åt dig?

— Skulle det vara så underligt då? Jag är ju hans maka. Och jag är ju på så vis äfven din... din andra mor.

— *Den* rollen vill jag en gång för alla fritaga er ifrån, på samma gång som jag betackar mig för att på *något* vis kallas er dotter, svarade Siri med en häftighet, hvars orsak icke gerna kunde missförstås.

— Och äfven jag ser icke något inbjudande i att ha en dotter, som är jemnårig med mig sjelf, föll Amalia in

med sannaste öfvertygelse... Men det der behöfva vi ju icke ens vidröra, när du nu gifter dig med Kronborg.

— *Aldrig* blir han min make.

— Inte? Annars trodde jag, att detta parti var så godt som afgjordt.

— Jag gifter mig *aldrig*.

— Huru!... Hvad tänker du då lefva på, om jag får vara nog indiskret att fråga?

Siri märkte allt för väl hånet i Amalias röst, på samma gång som hon nog äfven måste medgifva, att giftermål vore det enda, som stod henne till buds, så vida hon ej rent utaf skulle svälta ihjäl. Erfarenheten hade allt för bittert lärt henne inse sanningen af detta. Med en hopplöshet, som ej lät dölja sig, svarade hon emellertid:

— Alltid blir det någon råd.

— Klen tröst, kära Siri... Du förstår dig icke på den der saken... Icke ens *jag*, som i alla fall hade lärt ett yrke, fick debet och kredit att gå ihop innan jag blef gift. En fattig modist har icke för roliga dagar, må du tro.

Den suck, som Amalia lät höra vid dessa ord, var helt visst icke konstlad. Det var sannt, att hon farit illa som ung flicka. Och hon kände äfven en praktisk sanning af hvad hon sade, när hon nu yttrade:

— Pengar är makt. För fattiga flickor, som se något ut, står denna makt lättast att vinna genom äktenskap... Hugo älskar dig... Han är rik, och du gör dumt i att förkasta hans anbud.

— Men *jag* älskar icke honom.

— Gör ingenting till saken... Hur många qvinnor, som gifta sig till pengar, tror du hysa kärlek till dessa sina blifvande män .. Nej, icke en på hundra lär sig någonsin att älska annat än deras guld... Och så kan man ju alltid finna den der andra kärleken på annat håll. Ty...

— Fortsätt icke, jag ber! afbröt Siri, häpnande öfver Amalias oblyga uppriktighet, som helt visst var dikterad af rikaste minnen från hennes äktenskap med handlanden Sjöblad...

— Gerna skall jag villfara denna din önskan, fortsatte Amalia hånleende... Du kommer helt visst att sjelf röna bevis på hur rätt jag har, och att detta är den enda väg, som till sist står oss öppen, när våra hjärtan en gång börja tala... Allt nog! Ingen undgår sitt öde.

Det låg något visst af medryckande öfvertygelse i detta Amalias: »Ingen undgår sitt öde.»

Siri kände hur nödvändigheternas starka ström mer och mer började suga henne med sig, liksom ville den med all makt dränka alla hennes känslor af ett bättre jag och göra henne till samma undfallande svaga stackare som alla de tusende och åter tusende andra qvinnor, hvilka likt Amalia låta krafven på lifvets njutningar föra glädjestråken i bullrande fortissimo öfver samvetets strängar, på det att ej en enda ton af sjelfanklagelse måtte ligga öfver med sorgens dystra motsatser.

Detta hopplöst österländska: »Ingen undgår sitt öde» började nästan verka på Siris öfverspända nerver likt ett berusande och döfvande opium.

Amalia framstod för henne i sitt tal om äktenskap och kärlek såsom en rutinerad frestare i en qvinnobazar, en sådan, som ej skrämmer kundens trängtan med många ord och larmande loftal, utan bara breder ut sina varor och stillatigande låter glittret tala för sig sjelft.

Att gifta sig med en, och ge sitt hjärta åt en annan.

Att söka utkomst af den ene, kärlek af den andre...

— Hvad funderar du på?

Fresterskans röst lät smekande. Aldrig förr hade Siri hört Amalia tilltala henne med denna röst. Sjelfva ljudet af hennes ord lät som en sorgbunden musik, till hvilken den unga qvinnan lyssnade med nästan katolikens andakt då han hör messan intoneras.

— Du vet nog, fortsatte Amalia, som redan märkt Siris vankelmod och nu fann rätta ögonblicket vara inne att slå ett riktigt stort slag; du vet nog, att *jag* icke är den, som hvarken kan eller vill tvinga dig i en sådan sak som rör *hjärtats* känslor. Mitt lif har flytt utan att nå,

hvad en hvar af oss qvinnor, alla utan undantag, sätter som tillvarons högsta mål, ett lyckligt hem med den, som fått hela vårt hjärta, och ej bara i bästa fall vår tacksamhet. Redan vid din ålder hade jag lärt känna hela vidden af denna sanning. Och jag fann den ej bara hos mig sjelf, utan hvart jag blickade såg jag åter och åter motstycken till mitt eget lif... Alltid samma visa; kärlek af en, bröd af en annan... Och ändå vågar jag påstå, att jag *ingen* bedragit... Hvad hade Sjöblad mer att fordra af mig, än min tacksamhet? Jag sade aldrig: Dig, endast dig älskar jag... Han begärde heller aldrig att få höra dessa ord. För honom blef jag likt bästa stenen i en juvelring. Han fick briljera med mig, visa mig, skryta med att ega mig som *hustru*. Och *detta* kunde ju icke någon annan få... Hvad folk sedan kallade hans gränslösa svartsjuka var icke något annat än samma känsla, som behärskar den tvifvelaktigt lycklige innehafvaren af den stora Kôh-i-Nôr, jätten bland diamanter... Man läser in denna skatt, och han gjorde på sistone detsamma med mig. Han var ju också i sin fulla rätt, liksom jag i min rätt, då jag slutligen fann, att jag icke blott var qvinna utan äfven *människa* och derför... gjorde mig fri.

Hon dröjde ett ögonblick liksom gingo hennes tankar åt något håll dit Siri ej kunde få följa dem.

Så som hon nu satt der, omsväfvad af cigarrettens lätta blåhvita moln, framstod hon för Siri som en hemlighetsfull vision, till hvars ord hon nyss lyssnat med nyfiken fasa. Och hon tänkte:

Är det då möjligt att en qvinna *kan* lefva ett sådant dubbellif? Har hon då icke den minsta känsla af medlidande ens med minnet af den man, som skaffade henne detta kära guld, och som hon belönade med... Eller är det då icke sannt, hvad Karna sagt?...

Och Siri försjönk äfven hon i egna tankar, underliga, bizarra tankar på allt det osminkadt nya hon fått höra. Och hon visste snart ej på hvilken hon skulle harmas mest: på sig sjelf, som kunde ens lyssna till ett sådant tal, eller

på henne, som utan tecken till den aflägsnaste tvekan öppnade den dörr till sitt jag, som blottade hela det mörka, bottenlösa djupet af en sköflad qvinnosjäl.

Siri ryste vid tanken på, att en sådan natur vunnit hennes fars hjärta. Ty detta måste hon i alla fall hafva gjort.

För snöd vinnings skull hade han aldrig tagit henne, hans sinne var allt för litet beräknande, och hans kärlek till guldet för dess egen skull var icke större än dagsbehofven nödde honom till.

Alltså måste han älska henne eller hafva älskat henne, och detta med en för hans ålder ovanlig värme, eftersom han ej det minsta haft ögonen öppna för någon af de många bristerna i hennes karaktär.

Men hvarför hade Amalia föredragit honom?

Siri visste, att det varit många, som eftersträfvat den unga, rika och vackra enkans hand.

Hvarför blef hennes far just föremål för denna Amalia Sjöblads farliga uppmärksamhet?

Siri kunde icke fatta detta. Att kärlek ej varit driffjädern, derom var hon dock redan på det klara.

Ej ett ögonblick kom det verkliga motivet för henne, nämligen enkans begär att lysa med ett adligt namn, tillhörande en redan stadgad man med aktad social ställning såsom militär.

Och under dessa funderingar glömde hon för en stund alldeles bort, hvad som egentligen gifvit anledning till detta nattliga sammanträffande med faderns andra hustru, som äfven å sin sida syntes hafva förgätit grundmotivet till sin opåkallade sjelfbekännelse.

Beqvämt tillbakalutad mot det stoppade ryggstödet och fortfarande med sina små, välformade fötter — instuckna i ett par guldbroderade, röda sidentofflor — upplagda på bordsskifvan, satt hon liksom alldeles obekant med Siris närvaro och lät det ena cigarrettmolnet efter det andra pressas fram mellan sina läppar och upp mot det smakfullt dekorerade taket. Då och då drogos dessa läpppar samman

på ett sätt, som vittnade om, att hennes tankar tagit en mer allvarlig riktning än vanligtvis brukade finna väg i hennes mer för nöjen och njutningar anpassade hjärna. Och när Siri under ett sådant ögonblick händelsevis kom att observera sin egendomliga »styfmor», kände hon en lätt rysning genomila sina nerver.

Helt visst var det någon ny ondskap — tänkte hon — som nu dref sitt spel bakom denna huldras fängslande drag. Eller var det kanske minnet af hennes första offer, som...

— Nåå Siri! Har du nu tänkt på, hvad jag sade dig nyss?

Frågan träffade sitt mål alldeles oförberedt.

Amalia märkte detta af Siris något bortkomna blick när Siri svarade:

— Nej, jag kan icke... jag mins verkligen icke...

— Nå, det må jag då säga är att taga viktiga saker mycker légert... Det var ju Kronborg vi talade om.

— Jaså... Var det om honom?... I så fall får jag verkligen anse mig ursäktad, om jag inte ens ett ögonblick egnat honom någon uppmärksamhet... Han är för mig så absolut likgiltig, att...

— Se så! Nu börjar du igen med samma visa som nyss, afbröt Amalia otåligt... *Hvad* har du egentligen mot den unge mannen?

— Allt...

— Hm!... Är du kär i någon *annan?*

Siri rodnade utan att svara.

Amalias vakna ögon uppfattade Siris förlägenhet, och hennes skarpsinne gaf det dolda svaret.

Ett drag af hat flög öfver hennes panna och kinder. Läpparna drogo sig åter samman som nyss då Siri hade observerat henne. Ur de spelande stora ögonen sköt en hvass blick, när hon efter en ny öfverläggning med sig sjelf fortsatte:

— Vi måste ha ett slut på det här, Siri... Jag önskar det för allas vårt intresse... Jag vill tala ännu renare språk än nyss. Du fattade helt säkert icke mina ord... Hör nu

på helt lugnt, men framför allt helt vaket... Du har helt visst lagt märke till, att en viss kyla redan inträdt mellan mig och din far... Nå väl! Den kylan har sitt berättigande... Vi ha kanske misstagit oss på hvarandra... Felet är delvis mitt eget... Men om *du* vill bättra dig, skall äfven *jag* göra det. Och allt skall i så fall åter bli godt och väl igen. Ja, mycket bättre än förut... Säg nu uppriktigt och utan omsvep; vill du gå in på att åtminstone skenbart återställa lugnet? Vill du lofva både din far och mig att taga Kronborg till make?

— Nej!

Svaret kom afväpnande kort, men dock ej med nödig styrka att fullständigt kasta vapnet ur Amalias händer.

Hon bleknade helt lätt och de små fingrarne läto den ännu brinnande cigaretten beskrifva en vid cirkel på färden mot kakelugnsstenarne. Med en min, som lät det nyss visade hatet framträda ännu skarpare, brast hon ut:

— Som du vill! Men kom i håg, att både du och din far skola ångra denna din halsstarrighet... Redan i morgon bitti skall du och Wladimir erfara, att...

— Amalia! Du vet icke hvad du gör! afbröt Siri med åter vaknande oro.

— Jo, det är just *detta* du skall få se.

— Men du *dödar* honom.

— Hans död kommer i så fall öfver *dig*.

— Öfver *mig?*

— Just öfver dig. Eller hvad annars, när jag nu utan krus tänker säga honom, att du ej vill taga Kronborg till make emedan du förgapat dig i en annan.

— Nå än se'n? Detta är väl i så fall min rättighet, svarade Siri trotsigt, ehuru oron nu tydligt lyste fram under hennes ord... *Om* jag älskar en annan, kommer detta dig icke vid.

— Inte det? Du kan bedraga dig på den saken.

— Hur så?

— Derför att denna din kärlek är lindrigast sagdt van-

sinnig, så vida du ej har bättre än nu sauveradt dig för framtiden.

— Hvad menar du?... Förklara dig!

Uppmaningen kom hetsigt under det att Siris kinder öfverdrogos af en blossande rodnad.

— Hvad skulle det tjena till? Du begriper mig mycket väl ändå, efter hvad jag kan se.

Det gäckande tonfallet i dessa ord retade Siri kanske ännu mer än den underförstådda meningen deri.

I det hon gick Amalia närmare fortsatte hon:

— Jag har rättighet att fordra en förklaring på denna din antydan.

— Nå väl! Du skall få den... Men jag ber dig på förhand: *inga scener!*... Äfven *mina* nerver kunna icke tänjas ut hur som hälst... Du lider af en fix idé, kära Siri; en idé, som nästan börjar bli en farsot bland allt hvad svenska qvinnor heter, så snart de få se en viss person, som gunås så visst förvridit hufvudet på oss alla... Till och med jag har fallit offer för denna mani, och ändå trodde jag mig vara stålsatt mot dylikt vanvett... För det *är* verkligen vanvett, att som du, som jag och alla de andra hysa ömmare känslor för en man, som pro primo redan är gift och pro secundo är landets...

— Amalia! Jag förbjuder dig att tala så der i min närvaro och utan att du...

— Inte så häftigt, min lilla dufva! Lugn behärskar världen... Låtom oss vara sansade, så kunna vi kanske komma öfverens; ja, till och med bli hvarandra till hjelp. Allt nog! Du måste i tid lära dig inse det vansinniga i din böjelse. Och...

— Hvilken böjelse? Hvad menar du? afbröt Siri fortfarande med försök att visa sig okunnig om Amalias hänsyftning, ehuru hvarje dennas ord väckte till lif långt bestämdare förnimmelser af denna kärlek än hon på länge känt sig behärskad af.

— På så dumma frågor anser jag svar onödiga. Det vore dessutom bara att spilla bort tiden. Morgonen bryter

snart in. Svara mig derför kort och godt. Vill du eller vill du icke äkta Kronborg?

— Du har hört mitt svar.

— Godt! Då skall du äfven få höra mitt... Hör noga på...

Hon intog samma ställning som nyss och tände en andra cigarett med djupaste intresse. När denna fattat eld och afprofvats med ett par kraftiga bloss, lutade hon sig åter beqvämt mot ryggstödet och kastade det ena benet vårdslöst öfver det andra, vaggande med foten i nervöst hastig takt. Hennes röst lät till en början irriterad, men öfvergick efter hand till större lugn när hon sade:

— Både Wladimir och jag hafva satt stor lit till ett äktenskap mellan dig och Kronborg... Han är åtminstone för närvarande det bästa parti, du kan göra. Han är framför allt rik, och penningen är en makt... Detta inser jag bäst, som pröfvat världen mer än du... Att en annan är dig kär, kan i *detta* fall ej utgöra något hinder.. Jag vet till och med *hvem* denne andre är... och jag säger dig än en gång... *akta dig* för den kärleken... Skulle din far få en aning om denna brottsliga böjelse, som du mer och mer synes öfverlämna dig åt, då, ja då först...

— Amalia!...

— *Jag* skall ingenting säga... Men endast på det villkor, att du ej sätter dig mot både hans och min vilja. Låt vara att du icke älskar Hugo. Du får i alla fall en ställning. Och när du väl blir gift... då...

Hon sänkte rösten och spände en underligt brännande blick i Siris nästan förskräckt frågande ögon:

— Ja, när du blir *gift*, Siri, då kunna vi bli mer jemspelta, då kan jag sätta en ära i, att ha dig till motståndare; då först skola vi se...

— Amalia! Du vet icke hvad du säger. Är du icke sjelf gift och har du då icke...

— Hm! Den ene kan i *detta* fall ej gå ur vägen för den andre.

— Förstår dig ej.

— Men du *skall* förstå... Du borde åtminstone begripa hur vänlig jag egentligen nu är, då jag som mest har makt att *krossa* dig.

— Krossa mig?

— Naturligtvis! Du skall i längden lika litet kunna motstå ditt hjärta, du mer än alla andra, hvilka kommit i hans väg... Har du då en ankargrund i äktenskapet, skall det alltid bli lättare för dig att bära en glömska, som till sist äfven måste drabba dig... Hur många skulle icke utan detta stöd gått under.

Siri började förstå.

Men på samma gång hon vann klarhet i dessa Amalias gåtor, på samma gång drog sig ett tungt töcken öfver hennes skäraste drömmar, som Amalia med brutal hand grumlat upp med de kalla beräkningarnas malört.

— Siri! Tänk på saken... Vänner kunna vi ju aldrig bli... Men ännu anser jag det dock vara bäst för oss båda, att ej skrida till *ytterligheter*... I morgon skall du ge svar när du vill att lysningen bör tagas ut... Ytterligare motstånd skall endast förvärra ditt läge. Det kan lätt bli du sjelf, som sätter första spiken i din fars likkista...

— Amalia!

— Se så! Nu nog med ord... Tänk på saken... God natt!

Och i det majorskan reste sig och gick fram till den ännu på glänt stående dörren hörde Siri henne ropa:

— Sofi! Kom in och hjelp mig!

Utan ett ord lämnade Siri rummet samtidigt med att kammarsnärtan åter visade sig.

Famlande som en sömngångerska kom hon ändtligen åter in i sin lilla kammare utan att på sin väg våga kasta en blick in i sin fars rum.

* * *

Siri hade fått en allt för tydlig inblick i den demoniska Amalias tankelif under samtalet i hennes boudoir.

Uttröttad af att klargöra sin egen ställning gent emot faderns andra hustru, hade hon slutligen kommit till det resultat, att Amalia i sjelfva verket såg sakerna betydligt klarare än Siri till en början kunnat medgifva. Hur afskräckande ett äktenskap med löjtnant Hugo Kronborg än kunde tyckas — han var ju redan uppmärksammad för åtskilliga erotiska bedrifter i stil med tidsandan, han var äfven känd som rucklare, och man visste också berätta, att han på »Sällskapet» omsatte sin förmögenhet på ett högst lättsinnigt sätt — var detta trots allt i närvarande stund bättre för henne än att på nytt söka slå sig fram genom att försörja sig sjelf.

För sådana flickor som Siri fanns ju intet arbete att få. I detta afseende egde Siri både rik och bitter erfarenhet.

Men innan hon ville lämna det afgörande svar, som man nu tvang henne till, kom det för henne, att hon bestämdt af den s. k. väninnan Berthe d'Ormonte kunde erhålla några upplysningar, hvilka kanske skulle om ej alldeles upphäfva likväl i viss mån lämna henne anstånd med löftets afgifvande.

Hon visste att Berthe »lefde med». Och af henne borde således ett godt handtag vara att vänta.

Klockan var ej elfva på förmiddagen när hon beredde sig att aflägga denna visit.

Den på natten väntade krisen för hennes far hade visat sig långt ofarligare än man hade vågat hoppas. Hans krafter voro visserligen mycket medtagna, men man väntade sig nu det bästa, endast att han fick åtnjuta absolut lugn.

Siri visste hvad detta betydde. Hon insåg äfven, att det var på denna grund, som Amalia byggt sitt skarpa anfall, och hvad hon menat med att Siri kunde bli den, som satte in första spiken i hennes fars likkista.

Hon bäfvade för ett nytt uppträde. Amalia skulle ej draga sig för ett dylikt. Helt visst hade något passerat mellan hennes far och Amalia, som ytterligare skärpte det kritiska förhållandet och gjorde Amalia likgiltig för utgången,

synnerligast om hon kunde med en rask manöver vältra all skuld från sig sjelf på dottern.

Oförtäckt hade hon äfven för Siri blottat den ställning, som de för framtiden skulle intaga gent emot hvarandra.

Det fanns således nu endast ett sätt att förebygga en afgörande katastrof.

Med faderns död skulle Siri förlora allt.

Med honom i lifvet vågade hon upptaga kampen till det yttersta. Hon visste att den skulle bli hätsk och att någon ytterligare pardon ej skulle gifvas från någondera sidan.

Det var derför hon beslöt att gifva sitt offer, endast att hon först kunde utverka sig ett uppskof.

Berthe var hemma.

Hon såg ut att hafva väntat detta besök när hon helsade Siri yttrande:

— Nå, det må jag då säga var rart främmande! Det var minsann icke i går jag såg dig.

Siri skylde på att de många nya förändringarna upptagit hennes tid.

Med uteslutande af en mängd familjära detaljer berättade hon hvad som passerat under mellantiden och drog slutligen försiktigt fram sitt egentliga ärende, det vill säga förfrågningar angående Kronborg.

Siri fick också veta en hel del.

Icke var det just i några vidare lysande färger, som Berthe d'Ormonte utmålade den unge löjtnanten. Hon kunde till och med berätta, att han, i likhet med vissa höga förebilder, redan skaffat sig en inklination, som sades vara en viss, känd aktris. Hon slutade sin långa redogörelse med att säga:

— Så du kan verkligen vara glad, om det icke blir något af mellan dig och honom. För då får du allt snart erfara, att jag inte har så dumt i mitt påstående, att man ej bör gifta sig förr än man åtminstone får en gemål på sextio år. Ser du, det är mitt ideal; ett ideal, som man

kan lita på... *Sjelf* kan man ju alltid... Ja, du förstår... Ha, ha, ha!

Samtalet fördes vidare in på mer allmänna skandaler, hvarmed Berthes föråd var rikt försedt.

Hon berättade bland annat ett par nyheter från Järfva, af synnerligen skandalös natur. Det var om en viss supé, der hela sällskapet uppträdt i costume au Paradis, och vidare ett uppträde, i hvilket Demirgian fått sig ett grundligt prygel af några slaktaredrängar för sitt försök att bortlocka den ene drängens syster, som var känd att vara hela Solna sockens vackraste flicka.

— Men hur är det med Amalia nu? kom det slutligen fram med illa dold nyfikenhet... Hon har visst riktigt gått i kloster. Din far håller henne strängt, kan jag förstå?

Siri hade ej någon lust att inlåta sig på dessa detaljer.

Hon endast svarade, att Amalia helt visst tagit sitt förnuft till fånga, och att allt nu skulle gå sin lugna gång, endast hennes far åter blefve frisk.

Berthe såg både förvånad ut och misstänksam då hon hörde detta, och hon kunde ej hindra sig från att utbrista:

— Tror du det, min lilla vän?... Det hörs, att du ej känner Amalias verkliga natur... Vänta bara!... Det här är lugnet före stormen... Pass på, om jag icke spår sant!... Jag tycker dock att det är underligt, att hon icke redan rifvit ögonen ur dig.

— Ur *mig?* Hur så?

— Hm! Jag har nog mina skäl, må du tro. Men vi få väl se, svarade Berthe med ett underligt leende.

— Men jag ber, förklara dig.

— Kan icke nu... Var på din vakt. *Hon* är icke den, som sofver med båda ögonen.

Siri hade nog förstått. Det var bara för att få en ytterligare bekräftelse på hvad hon redan visste, när hon kastade fram:

— Du har således icke alls träffat henne ute på Järfva sedan...

— *Jag?* Inte går jag dit... Har icke satt min fot inom Demirgians dörrar sedan jag piskade upp...

Hon hejdade sig sägande:

— Titta upp när du går ut... Nu får du förlåta, att jag måste klä mig till en frukost hos general S... Kom upp i morgon, är du snäll...

Siri hade åter kommit ned i porten för att styra sina steg mot hemmet.

Just som hon ämnade träda ut på gatan skymtade en manlig skugga förbi henne liksom på väg in i det d'Ormontska huset.

Plötsligt hejdades hon af att höra en bekant röst uttala hennes namn.

Hon vände sig om. Framför henne stod den ståtlige löjtnant Cronenstråhle.

Siri kände att hon rodnade, då den unge mannen med belefvad artighet omfattade hennnes framsträckta hand sägande:

— Hvilken lycka! Så blef mig då ändtligen förunnadt att träffa er... Ack, om ni visste...

Han hejdade sig liksom han redan sagt för mycket, och han sänkte förläget sina ögon för Siris frågande blick.

Men fortfarande höll han qvar hennes hand, som han allt varmare omslöt utan att gifva efter för Siris försök att frigöra den.

En god stund stodo de så utan att växla ett ord.

Siri var för mycket qvinna att ej genast inse, hvad som rörde sig på djupet af den unge mannens själ.

Men på samma gång erfor hon äfven likt ett smärtsamt styng i sitt hjärta.

De känslor, som löjtnant Cronenstråhle så tydligt lade i dagen, funno ej annat gensvar inom henne än plågsam oro. Hon hvarken kunde eller ville med ett kallt afvisande taga honom ur hans illusion. Bland alla de män, som hittintills kommit i hennes väg, var denne den ende, som hon satte mest värde på, men ett värde, som dock aldrig kunde resultera i annat än vänskap och tacksamhet för hans vi-

Hvad?... Hur menar ni, herr löjtnant? Sid. 237.

sade hållning och hvarför icke äfven mod att taga hennes parti vid Kronborgs och Rigmor Gagnérs uppträdande på invigningsfesten i det nya hemmet.

Hans kärlek skulle hon aldrig kunna besvara.

Hon egde icke mer något hjärta att skänka bort.

Detta tillhörde redan en annan...

— Fröken Silfvercreutz!

— Herr löjtnant!

Hon sökte åter frigöra sin hand, men han höll den ännu qvar med samma ifver som förut.

— Ni skulle göra mig till den lyckligaste bland dödlige om ni endast för ett ögonblick ville tillåta mig att... att... Ah! Jag vet icke hur jag skall våga...

— Hvad?... Hur menar ni, herr löjtnant?

Siris röst lät en smula otåligt nervös.

Löjtnant Cronenstråhle hade hastigt böjt sig öfver hennes hand som för att kyssa den.

Men innan denna kyss hann sitt mål drog löjtnanten hastigt sin hand tillbaka.

En mörk skugga lade sig öfver hans panna och några otåliga, mumlande ord banade sig väg öfver hans läppar i det han med djupaste militära vördnad helsade någon, som i samma ögonblick passerade ute på torget.

Siri hade öfverraskad vändt sig om, öfverraskad af att löjtnanten så ögonblickligen släppt hennes hand just då han syntes nära att vilja kyssa den.

Hennes blickar mötte konungen.

Rodnande drog hon sig hastigt längre in i porten, dock ej nog fort, att hon ej godt kunde iakttaga, hur löjtnant Cronenstråhles helsning äfven väckt konungens uppmärksamhet på hennes närvaro.

Från djupet af förstugan såg hon hur kungen bringade henne sin helsning, samtidigt med att äfven hans följeslagare, Demirgian, lyfte hatten för henne.

Nästa ögonblick var hon åter uppe i Berthe d'Ormontes förstuga, fullständigt glömsk af att löjtnant Cronenstråhle blifvit lämnad utan ett ord till afsked.

Men under det hon nu med brännande hand grep ledstången till stöd, drogo nu tusen andra tankar genom hennes hufvud.

För *honom* stod hela hennes hjärta på vid gafvel, för *hans* blickar slocknade allt annat i hennes känslolif.

Hon glömde till och med bort, att hon nu stod utanför en farlig oväns dörrar med dessa drömmar, som ingen, ingen i hela världen skulle förlåta henne, men som hon ändå ville drömma om, åter och åter så länge blodet flöt i hennes ådror, hjärtat kunde klappa och den plågade stackars qvinnohjärnan kunde tänka.

En knäppning, som liknade ljudet af en omvriden dörrnyckel, väckte Siri ur dessa drömmar.

Men det var redan för sent att osedd skynda sin väg, när hon ändtligen hunnit samla sina tankar så pass, att hon visste, hvar hon nu befann sig.

— Hvad nu; står du ännu qvar?

Det var Berthes röst, som sade dessa ord, och det låg ej så litet förvirring i Siris stämma när hon svarade:

— Ja, det vill säga... jag glömde...

— Glömde du något?

— Ja, men jag har redan fått tag deri.

— Hvad var det?

— Min... paraply...

— Inga småsaker således... Annars trodde jag, att du blef rädd för kungen... Han gick just nyss förbi och syntes helsa på någon i vår port, eller kanske det var på trottoiren... Han och Demirgian, du... Jag såg dem genom fönstret, der jag stält mig för att vifta till dig... Men du kom aldrig.

Siri märkte, att hon var genomskådad. Men hur gerna hon än ville hafva fram något ord, som bättre än hvad hon nyss yttrat, kunde förklara att hon återvändt till förstugan, var detta henne absolut omöjligt, då hon kände hur Berthes ögon granskade henne på ett sätt, som till och med »vänner» emellan kunde kallas förolämpande.

Stillatigande började hon åter, följd af Berthe, som nu

var på väg till generalens frukost, att nedstiga utför trappan. Först då hon satte foten i portgången kom det för henne, att löjtnant Cronenstråle kunde stå qvar derstädes. En hastig blick visade henne likväl att så icke var förhållandet. Åtminstone något lugnad af denna upptäckt, tog hon afsked af Berthe ute på torget, där väninnan på nytt upprepade sin begäran, att Siri snart skulle titta upp.

* * *

Siri hade gjort sitt offer,

Detta skedde en qväll kort efter det att majoren så pass återvunnit sina krafter, att han af läkarne fått tillåtelse att sitta uppe.

Man befann sig i sjuklingens rum en afton. Siri syntes nedböjd öfver en brodérbåge och lät de välformade fingrarne med snabbhet syssla med de glänsande garnernas dragning genom stramaljen.

Mönstret — en liten originalaqvarell af henne sjelf, föreställande barndomshemmet i Christianstad — låg utbredt på en stol invid henne, och då och då flögo hennes blickar ned på detta mönster, ehuru hon mycket väl kände till hvarje punkt deraf genom den outplånliga bild, som hon bevarade i sitt minne.

Fadern satt tillbakalutad mot den höga karmstolens stoppade rygg. Han höll sina händer om ett häfte af Svenska Familjejournalen, i hvilken han nyss beundrat några bilder från Bäckaskog. Hans tankar syntes vara långt borta, kanske just der nere i den trakt, der hans bästa tid förrunnit, under försakelser visserligen, men ock under all den lycka, som ödet velat beskära honom.

Drömmande hvilade hans blickar på den arbetande dottern, som aldrig förr synts honom så lik den älskade makan, inför hvars minne han ständigt kände en bitter förebråelse, när han nu mera någon gång vågade mana fram hennes bild.

Var det kanske en rufvande anklagelse öfver, att han

så lättvindigt låtit snärja sig i den rika och vackra Åhus-enkans nät? Eller var det vissheten om, att han så föga blifvit herre i det hus, som den titelsjuka andra hustrun infört honom uti?

Liksom för att som vanligt afskaka sig dessa tunga tankar, på hvilka han alltid kom till samma tröstlösa resultat, reste han sig nu mera upprätt i stolen och sade till Siri:

— Hur var det? Kom du någonsin till Bäckaskog?...

Siri spratt till och vände frågande sina blickar mot den älskade fadern i det hon svarade:

— Nej, det blef aldrig något af.

— Hm! Jaså... Det var skada det. Bäckaskog är i mitt tycke vårt vackraste lustslott. Att konungen vistas der så gerna, visar just, att han har ett ovanligt utveckladt sinne för en leende och fager natur... Men hur var det, Siri?... Kungen såg du väl der nere i Skåne?

Frågan manade fram minnen.

Siri kände hur blodet började svalla, och hur dess vågor steg henne åt hufvudet, som allt mer sänktes öfver brodérbågen liksom för att riktigt noga syna en elak knut, hvilken de darrande händerna ej kunnat akta sig för att göra i samma ögonblick, som orden nådde hennes öron, fast hon låtsade ej hafva hört dem,

— Jo, det var ju sannt, fortsatte majoren... Jo, det var ju så sannt... Mitt minne börjar bli klent af allt detta blodflöde... Det var ju hans majestät i egen hög person, som räddade dig vid Boklunda, då du red ut med den der galna bondkampen.

— Ja, så var det, min far, hördes Siri stamma fram, ehuru hon gjorde allt för att få sin röst så fast och lugn som möjligt.

— Ja, så är han alltid; älskligare kung kan man aldrig få... Tycker icke du det också?

— Jo, visst tycker jag det, hviskade Siri, nu alldeles blodröd upp till öronen. Hon darrade så att brodérbågen

synbart skakade på hennes knä och att nu föra nålen rätt var en ren omöjlighet.

Fadern syntes emellertid ej hafva märkt detta. Det rådde föröfrigt ingen starkare belysning i rummet och Siri satt med sitt arbete ett godt stycke från den sjuke.

— Ja, nog är *han* värd vår kärlek, min flicka, fortsatte majoren tankfullt, utan att veta huru djupt detta verkade på Siris hela känslolif... Han är typen för en äkta nordbo, hurtig, munter och alltid redo för att hjelpa... Och så bra han ser ut sedan... En riktigt farlig karl för allt hvad...

— Pappa! Kommer doktorn inte hit något mer i dag? kastade Siri in nästan med en ton af ångest, då hon sökte leda samtalet åt annat håll.

— Hur så? Tycker du, att jag ser så klen ut i dag då?

— Nej, inte för det, men...

— Jag känner mig riktigt som ett vinterny nu, min lilla flicka, svarade majoren afbrytande i det han sträckte sin afmagrade hand mot dottern... Kom närmare, Siri, får jag se på dig, och tala med mig... Nu behöfver du icke hviska så der... Mina nerver äro fullt normala, och jag tror snart, att jag skall kunna få aflägga den visit, som både plikt, artighet och tacksamhet fordra.

— Visit? Hur menar du, min far? frågade Siri i det hon stannade nedböjd öfver hans stol... Hvad tänker du nu på för vågstycke?... Inte får du komma ut förr än det åtminstone blir varmare i luften... Snön synes icke vilja lämna oss så brådt, och...

— Prat! Det vet jag visst! Och jag hoppas, att äfven få med mig det sällskap, som inviterades på samma gång som jag...

— Hvilket sällskap, käre far? frågade Siri med en orolig tanke på att den älskade återfallit i de yrseldrömmar, som sedan någon tid varit borta, men som öfveransträngningen nu kanske manat fram på nytt.

— *Du* naturligtvis... Du och Hugo äro ju äfven invi-

terade... Mins du då icke, hvad hans majestät yttrade då han hedrade mig med sitt höga besök?

— Jo, jag mins, svarade Siri i det minnet af denna stund steg fram med all makt och kom henne att åter börja tänka på allt det förfärliga, som hon med visshet väntande sig af ett äktenskap med en man, hvilken mer och mer blifvit henne förhatlig.

— Nå, jag kunde väl tro det!... Men då mins du nog äfven, hvad hans majestät lofvade dig?

— Mig? Nej, min far, svarade Siri åter rodnande.

— Ja, på sätt och vis... Åter en ny godhet, som vi få honom att tacka för... Mins du icke, att han lofvade utnämna Hugo till ryttmästare så snart ditt äktenskap med Hugo blifvit af?... Mins du icke det?

Nej, jag var då alldeles för upprörd, svarade Siri undvikande... Och utom dess... Det kan ju dröja en god tid, innan detta blir verklighet.

— Såå? Du har ju lofvat? svarade majoren med ändrad röst, i hvilken en viss portion af gammal stränghet lyste fram... Tänker du bryta ditt ord?

— Far! Jag... jag *kan* icke svara på detta *nu*.

— Inte?... Betänketiden kommer alltså *efter* löftet?... Något dylikt har till dato varit alldeles främmande för oss Silfvercreutzare... Du vet, att detta äktenskap är en kär önskan för mig.

— Men *du* vet icke, att... att...

Hon kunde ej fortsätta. Ångesten hade på nytt kommit öfver henne, och den qväfda gråten ville sammansnöra hennes strupe.

— Siri! Tag nu ditt förnuft till fånga. Låt vara, att du ej kan ge Hugo *hela* ditt hjärta... Men *han* älskar *dig*. Detta är i de flesta fall nog... Tillgifvenheten kan växa med åren. Den kommer nog, den der kärleken också, skall du få se... Ja, ja men... Den kommer nog...

— Nej, nej, aldrig skall den komma! utropade Siri med full öfvertygelse.

— Så få ni lefva den förutan då... Det går nog, det

också... Vi ha många lyckliga exempel på den saken, min flicka... Jag har sjelf...

Han tystnade liksom eftersinnande.

Det dröjde också länge, liksom vore det omöjligt att med ord fortsätta den tankegång, som han nyss slagit in på.

Siri störde honom ej. Hon kunde så godt läsa hans tankar. Hjärtat har skarpa ögon, och ett qvinnohjärta allra skarpaste, när det gäller de frågor, öfver hvilka endast hjärtat kan sitta som opartisk domare... Och det gladde henne, att fadern ej ville fortsätta denna sin mening... Han afskydde alltid lögnen... Och en lögn, en nattsvart sådan, skulle det hafva varit, om han såsom ett lyckligt exempel på äktenskap utan kärlek hade haft mod att inför sin klarseende dotter draga fram sitt eget förbund med den vackra enkan.

Siri skulle i så fall ej kunnat hindra sig från att med åtskilliga detaljer vidröra huru allt annat än lyckligt det kan gå, när två konträra naturer bindas, eller låta binda sig vid hvarandra. Hon skulle påvisat, att ingenting i världen kan ega bestånd utan den inre styrka i sammanfogningen, som endast naturen sjelf kan skänka... Förr eller senare måste det artificiella falla sönder af sig sjelft; då deremot det gifves all anledning tro, att kärleken öfverlefver sjelfva döden och binder samman dem som älska hvarandra långt sedan världarna störtat hop och solarna mist sitt sken.

Detta var verkligen Siris öfvertygelse. Något sangvinisk i deras tycke, som syna verkligheten allt för noga i ränningen. Men det var en vacker tro, en tro, som man kan både lefva och dö för, utan att bli häcklad för värre än originell öfverspändhet.

Han hade på nytt fattat dotterns hand, som han nyss släppt, då han öfverraskade sig sjelf med att hafva hunnit in i en sanningarnas återvändsgränd.

— Hör du, Siri, mitt barn... Det fins så mycket man vill, men som man icke får... Du vill ega kärlek af den man, som du skall äkta. Detta tror jag mig veta, att du

också får... Men du kan ej taga mot denna kärlek, utan att också *gifva* kärlek... Ar det icke så?

— Jo, min far! stammade Siri nästan ljudlöst.

— Godt!... Detta visste jag... Men en annan sak är att man måste *lefva*.

Siri spratt till. *Så* hade hon aldrig förr hört sin far tala. Icke så direkt, att man bör offra sina känslor för nödvändigheterna.

Hon kastade en skygg blick på honom och lösgjorde sin hand ur hans.

Var det verkligen hennes far, som talade på detta sätt? Var det *han*, som satte kärleken på fattigroten för att magen skulle få äta sig mätt från silfverfat?

Majoren fortsatte:

— Och så en annan sak, mitt kära barn. Hvad vet du egentligen om kärlek till en man? Allt är ju endast lösa hugskott, som du vattnat med herrar författares och skalders i praktiken så magra lifssafter... Eller, säg mig nu en gång öppet och ärligt... Älskar du någon annan? Ar ditt hjärta icke längre fritt?

Siri bleknade. Åter stod hon inför en fråga, som förr en gång var nära att mana lögnen öfver hennes läppar.

Hjärtat tycktes upphöra att slå när hon nu som då hördes hviska:

— Jag älskar en annan.

— Och hvilken är denne andre?

— Aldrig i lifvet kan jag säga detta.

— Hm! Hvarför? Skall du ej ha förtroende för din far, din ende, verklige vän?

— Det är icke brist på förtroende till dig, min far, svarade Siri med tillkämpadt lugn... Jag vet, att det aldrig kan bli någonting af denna min otyckliga böjelse... Och det är derför kanske lika så godt att... att jag tar Kronborg... Men...

Hon kunde på nytt icke få fram fortsättningen. Hon kände sig öfverväldigad af de känslor, som med all makt störtade sig på henne.

Ej långt ifrån hade det också varit att hon nu oförtäckt bekännt sitt hjärtas hemlighet, om ej för annnat så för att åtminstone finna något aflopp för en kärlek, som endast bringat henne outhärdliga qval.

Men så kom åter tankarna på den smärta, en dylik bekännelse skulle väcka till lif hos hennes far. Hon erinrade sig så tydligt läkarens ord, att en själsskakning nu kunde bli ödesdiger för den sjuke. Och Silfvercreutz egde ännu på långt när icke den nervernas motståndskraft, som var af nöden att åhöra en dylik bekännelse från hans dotter.

Dessa tankar hade blixtsnabbt störtat sig på henne under de få sekunder, som förflöto mellan hennes medgifvande att taga den utsedde brudgummen till make och hennes nu långt bestämdare:

— Men om jag kan göra honom lycklig, detta.. detta beror helt visst mest på honom sjelf.

— Stackars barn, inföll fadern tankfullt... Var det på Ljungbyhed, som du gaf bort ditt hjärta?...

Siri svarade endast med en böjning af hufvudet.

— Åt en militär, alltså?... Och detta var innan Kronborg bjöd dig sin hand?

— Ja, min far'... Det var så.

— Men hvarför i all världens namn vände ni er icke till mig? Hvarför lät du icke mig få veta hur det var fatt?

Siri hade åter hela bekännelsen på tungan, der den brände henne som en eld.

Hade hon känt sig som nu den stund, då hon med en lögn drog sig undan sanningen om ringen med rubinen, då hade kanske mycket varit annorlunda.

Hon kunde ej tänka sig *hur* det nu kunnat vara, men hon hade åtminstone med ångrande hjärta sökt bära hans förebråelser; ja, äfven det straff, han möjligen velat pålägga henne för en förblindning, hvilken, om den noga skärskådades, skulle visat sig vara förlåtlig, så vida det är sannt, att »kärleken förlåter *allt*.»

Nu betvang hon sig åter och svarade:

— Jag måste tiga, derför... derför att något äktenskap mellan honom och mig aldrig kan bli af.

— Icke bli af? utbrast majoren öfverraskad... Hur skall detta förstås?... När en man friar, så...

— Han friade aldrig...

— Nå, men du store! Hur vet du då...

— Jag säger icke, att jag vet något annat, än att jag älskade och älskar honom ända till vansinne.

— Har han icke bjudit dig sin hand?

— Nej...

— Men du tror, att han kommer att göra det?

— Nej, nej!... *Aldrig* skall han göra det...

— Jag förstår dig icke, mitt barn... Men jag hoppas att du nu tager ditt förnuft till fånga... Kronborg har i dag å nyo talat med mig. Han synes vänta ett bestämdt svar med det allra snaraste... Slå derför alla galna flickgriller ur tankarna... Kronborg är visserligen icke fullt den make, jag skulle velat se blifva ditt stöd... Men som sakerna nu stå...

Här tystnade han åter och försjönk i tankar i det han smekande lät sin hand glida öfver Siris bleka kinder.

Det var i detta ögonblick Siri gaf sitt offer.

Åsynen af faderns tärda drag, tanken på den olycka han sjelf kastat sig uti — kanske mest för att äfven åt henne bereda en mer tryggad ställning — och slutligen hoppet om, att som Kronborgs maka bättre kunna afvärja kommande olyckor för både sig sjelf och den älskade fadern, allt detta — jemte ännu något annat, som likt en dunkel aning blifvit väckt hos henne genom Amalias försåtliga ord om »kärlek af en, bröd af en annan» — allt detta gjorde, att hon nu bröt tystnaden sägande:

— Redan i qväll skall Kronborg få mitt svar.

— Siri! Du vet ej, hvilken tung sten du med dessa ord lyfter från mitt hjärta... Jag skulle tacka dig, om...

— Tacka mig ej, min far... Jag gör ju endast min... min plikt... Och om du någon gång...

Dörren hade öppnats.

Liksom hade han kunnat höra det löfte, som nyss blifvit gifvet, visade sig Hugo Kronborg nu på tröskeln.

Han kom att mottaga offret.

Samtalet fördes också genast in på ämnet i fråga med det att majoren hördes säga:

— Nu du, Hugo! Nu kan du taga ut lysning redan i morgon dag.

En blick af triumf mötte honom från Kronborgs ögon när han svarade;

— Jag visste väl, att denna tvekan icke kunde vara evig.

Och han vände sig till sin utkorade och fortsatte med samma segervissa röst:

— I morgon bär du min ring på fingret... Om tre veckor skall *bröllopet* stå... Säg, Siri!... Vill du, att vi göra så?

Men svaret kunde han icke höra.

Kanske låg detta svar i den klara tår, hvilken sågs glittra på mönstret, som hon nu höll i handen — aqvarellen, föreställande hennes barndomshem och — hennes kärleks evigt stängda paradis.

* * *

»Hennes nåd» var vid sitt allra briljantaste lynne, riktigt solskenslynne midt i vårvinterslasket.

Sedan tre veckor hade hon utvecklat en förvånansvärd energi. Hela huset hade varit i rörelse, och en hel liten truppstyrka af alla slags sömmerskor var nu som bäst i färd med att sömma allt hvad till en förstklassig brudutstyrsel kan höra, för att icke tala om den stora tillökning i hennes egen garderob, som nu skulle se dagen.

Allt hade gått henne så väl i händer.

Hennes mest sagviniska drömmar syntes närma sig förverkligandet med riktiga lunkentussteg.

Siri skulle snart vara Kronborgs maka, och med detta försvinna ur huset, som hon sedan kunde regera med oinskränkt despotism från vinden till källaren.

Majoren visade sig redan mer undfallande än vanligt. Han lät henne styra och ställa fullständigt som hon ville. Han var kort och godt »beskedligt nöjd» såsom det anstår en man, hvilkens fru har hand om kassan.

För all den frihet hon väntade, kunde hon gerna kosta på styfdottern ett lysande bröllop. — Hon hade dessutom ingen risk. Kronborg skulle nog sjelf få betala fiolerna — efteråt.

Till denna mycket materiella tanke hade hon kommit efter en i sömnlöshet genomvakad natt.

Detta var efter ett besök hos auditör Lowin, som nyligen återvändt till sitt krypin i Kung Carl efter en af majorskan påkostad affärsresa till Åhus och Christianstad.

Boutredningen efter hennes aflidne förre man var ännu icke fullt på det klara. Det var ju icke ett år sedan han dött, och med kännedom om dylika utredningar i allmänhet visste hon — efter Lowins utsago — att ännu kunde det nog dröja ett par månader innan allt var på det klara.

Lowin hade dock icke kunnat gifva henne några lysande förhoppningar om att den resterande qvarlåtenskapen skulle bli så stor, som hon hoppats. Några exakta siffror hade han icke rört sig med. Men så mycket hade hon märkt, att utsikterna icke lofvade henne att med *egna* penningar föra den stat, som hon redan hunnit vänja sig vid. Antingen hade hon öfverskattat storleken af sitt arf, eller också...

Ja, här öppnade sig ett nytt fält för funderingar...

Skulle man möjligen hafva bedragit mig i stor skala? tänkte hon på hemvägen från Lowin, som hon visste vara icke så litet allierad med grossere Madsen, en utredningsman, hvilken tagit vid der Silfvercreutz slutat.

Hon ångrade nu för sent, att hon ej låtit Silfvercreutz fortsätta.

Men sedan äktenskap dem emellan kommit på tal, hade hon haft anledningar nog att för honom dölja det lefnadssätt, som hon älskade föra och dermed visa hvad ett sådant verkligen gick till.

Silfvercreutz syntes ej heller varit mån att fortsätta med denna kontroll.

Han hade skäl för att draga sig tillbaka. Amalia hade nämligen vid något tillfälle, då han förebrådde henne för en större utgift, som hon tanklöst hade iklädt sig, låtit honom förstå, att dylika saker skulle han ej lägga sig uti.

Och han gjorde det icke heller. Icke förr än han sett inredningen af deras gemensamma, nya hem, hade sedan ett enda ord om hennes slöseri kommit öfver hans läppar.

Skulle Kronborg fylla de luckor, som kunde uppstå?

Amalia hoppades detta. Hon hade honom redan i sitt våld.

En afton hade det till och med gått så långt, att han upprepat den kärleksförklaring för henne, som han redan en gång förut kommit fram med. Detta var till och med *efter* förlofningen med Siri.

Majorskan skulle veta att draga fördel af denna olagliga böjelse.

Hon hade ej visat honom tillbaka såsom en qvinna, den der blifvit kränkt af ett dylikt brott mot familjeordningens lagar.

Hon spelade i stället en roll, som icke tillät att händelserna finge gå för fort. Han kunde tro hvad han ville, fast hon utan att svara vändt honom ryggen för att redan nästa qvart vara än mera solsken mot honom än förut.

Amalia älskade krokvägar. Den raka taktiken hade aldrig vunnit hennes behag.

Och genom detta hade nu öppnats en lika utmärkt som beqväm väg till hans — börs, för den händelse, att omständigheterna skulle tvinga henne att köpa sig nytt guld med nya brott.

Och hon jublade öfver att som nu få hålla alla trådarne i sin hand.

Någonting annat oväntadt hade också inträffat.

Amalia hade försonats med — Berthe d'Ormonte.

Naturligtvis hade Siri i detta fall varit en — om också omedveten — enande länk. Försoningen hade skett

en afton på spektaklet, dit Amalia följt Siri och dennes fästman.

Och i denna händelse hade samma tanke besjälat båda dessa antagonister, som nu kommit till insikt om, att falsk vänskap för säkrare till förderf än öppen fiendskap.

Man hade redan kommit öfverens om att en afton — i all hemlighet — öfverraska Demirgian med ett gemensamt besök såsom... väninnor.

Båda väntade sig mycket af en dylik förnyad sammanslutning, och båda beslöto, att bakom hvarandras rygg göra Demirgian till — absolut pålitlig bundsförvandt (!)

Det hörs att ingen af dessa qvinnor i grunden kände den hale indierns och lyckoriddarens verkliga natur.

Men de skulle få erfara detta.

Siri var sig lik.

Sedan lysningen blifvit uttagen var hon som en annan människa. En uppmärksam iakttagare skulle dock hafva märkt, att hela hennes nu visade sätt var grundadt på en omsorgsfull — förställning.

Det hade kommit något af en egendomlig, förut osedd munterhet öfver hennes uppträdande.

Hon kunde både tala och svara, och var ofta den förste att föreslå något arrangement för att göra dagarna och de långa qvällarna så angenäma som möjligt.

Hon kunde skratta åt minsta småsak, som aldrig annars skulle hafva väckt det ringaste intresse från hennes sida, och vid det eleganta pianot i musikrummet var det alltid Siri som tog upp de gladaste melodierna.

Kronborg började finna henne mer förtjusande än någonsin.

Han stormlängtade till bröllopsdagen, medan Amalia misstänksamt öfverlade om hon ej redan när som helst borde rycka honom ur denna nya förtrollning.

Men innan hon hann fatta sitt parti var den väntade och kanske nu äfven af henne fruktade dagen inne.

Allt var i ordning. Våningen strålade i ett haf af ljus.

I ett särskildt för bruden upplåtet rum lade man just sista hand vid Siris klädsel.

Icke en min af ångest eller oro kunde läsas i brudens ansikte. Amalia började till och med finna henne besynnerligt lugn.

Det blef Berthe d'Ormonte förunnadt att sätta kronan på bruden.

I samma ögonblick detta skulle ske, visade sig gamla Karna.

Med en blick af moderlig smärta hade hon stannat bakom den flicka, hvilken hon under gångna år lärt sig älska som hade det varit hennes eget barn.

För Karna hade Siri icke förstält sig. Allt sedan den dag då lysning tagits ut, hade hon hos den gamla trotjenarinnan i bittra tårar sökt tröst för den smärta, som hotade att öfvervältiga henne mer än en gång under hennes glada och leende mask, der uppe i de kungligt eleganta rummen.

Och Karna hade tröstat med en gammal trotjenarinnas hela deltagande, men på samma gång med råd, som Siri nu icke kunde följa.

— Säg *nej* i

brudstolen, hade den hängifna sagt, med hela öfvertygelsen af en gammal romantiker... Fröken kan väl aldrig i världen offra både själ och kropp åt en så'n der spelevinker, som... Ja, jag säger inte något, som jag icke kan stå för...

Och detta hade hon upprepat mer än en gång, men alltid fått samma svar, alltid ett af gråten nästan qväft:

— Nej, Karna. För mig finns ingen återväg...

Siri vände sig om vid det att hon hörde en tung suck.

Utan att låta Berthe afsluta den högtidliga handlingen med kronans påsättande, gick hon rakt fram till Karna och frågade henne med ett bittert tonfall:

— Har du kommit för att se mig i svepning?

— Men Siri då! hur kan du skrämma oss så? inföll Berthe ängsligt innan Karna ännu hunnit svara.

— Jag säger, som jag känner det, svarade Siri i det hon fortsatte till den gamla... Det ser ut, som om Karna hade något särskildt på hjärtat.

— Jag skulle lämna fröken denna biljett.

Gumman hade sänkt rösten när hon sade detta samt dragit sig längre bort mot dörren... Han bad att få svar genast.

— Omöjligt, kära Karna svarade Siri utan att tveka... Vagnarna och gästerna vänta. Vigseln eger rum om en half timme i Clara. Och så ser du ju, att jag ej är ensam.

— Men så skjut upp då en stund... Utan brud blir det intet af.

Siri hade emellertid icke för afsigt att ge sig så lätt. Hon hade noga öfverlagt med sig sjelf och funnit, att det offer hon nu gick att gifva var enda medlet att någorlunda få den af Amalia styrda farkosten i öppet vatten, undan alla de grund, som *hon* icke kunde eller ville se.

Emellertid lät hon sig slutligen påverkas af den gamla qvinnans envishet och bröt biljetten.

Så när hade hon gifvit upp ett högt rop af öfverraskning. I all sin tydliga enkelhet innehöll denna skrifvelse följande ord.

Outsägligt Älskade!

Än är det icke för sent... Min släde väntar utanför eder bostad midt öfver gatan. Kronborg skall bedraga er. *Jag* afgudar er... Fly!... Med nattåget fara vi till Malmö och sedan hvart ni vill, blott kyrkan gjort er till min.

Leif Cronenstråhle.

— Känner Karna den herre, som lämnat detta bref? frågade Siri sedan första öfverraskningen lagt sig.

— Ja, fröken... Det är genom mig, som han...

— Du gamla, beskedliga toka!... Och detta har du gjort för att... Ack, jag förstår dig så väl... Men nu som förut måste jag svara: för mig fins ingen återväg.

Karna kastade en misstänksam blick på Berthe, som syntes bli otåligt intresserad. Och i det hon lade sin mun till Siris öra hviskade hon:

— Men jag vet, att han älskar fröken till vansinne.

Och Siri svarade i det hon återlämnade sin beundrares biljett, på hvilken hon i hast skrifvit några ord:

— Se här mitt svar. Skynda dig! Tiden hastar.

När kronan sattes på brudens hufvud, läste Cronenstråhle hennes svar.

Detta var kort. Så här hade Siri skrifvit:

»*Hr löjtnant!*
Jag är en *Silfvercreutz!*

Siri.»

ATTONDE KAPITLET.

En audiens på Ulriksdal.

Nu var vigseln gjord.

Lyckönskande skaror af inbjudna kretsade kring de nygifta. Icke ens Lowin saknades, på grund af sitt släktskap med brudgummen. Äfven Berthe d'Ormonte syntes i den lysande kretsen af damer, hvilkas flertal var i det närmaste obekant för både bruden och hennes far.

Allt hade till synes gått väl; man skulle nästan — såsom en gammal militär uttryckte sig — kunna säga, att den imponerande förrättningen gått med riktig militärisk kläm.

Major Silfvercreutz hade sjelf framfört sin dotter.

Var det kanske en inbillning, när Siri tyckte, att hans arm darrade så häftigt då han böjde sig ned mot henne och hviskade med en röst, nästan qväfd af gråt:

— Var nu modig, min flicka... Mod!... Mod!...

Hon tryckte lätt hans hand till svar, och en blick full af lugn mötte den gamle, som hon nu för första gången kommit på med en yttring af fruktan.

I nästa ögonblick hade hon stått vid sin blifvande makes sida framför presten och kullerstolarne.

Och nu var hon bunden vid honom med kyrkans band.

Inför hela världen var hon hans maka. Men i sitt hjärta tillhörde hon honom mindre än någonsin.

Kyligt, men med bibehållande af all den takt, som konvenansen bjuder, hade hon lagt sin arm i hans. Det leende, med hvilket hon mottog lyckönskningarna, skymdes icke ett ögonblick af en tår. Det låg något af sfinx i detta leende, men ej i så märkbar, grad att något af de många forskande ögonen skulle kunnat spåra annat än att hon måste äfven *känt* sig lycklig.

Jo, en fanns det, som icke lät sig bedragas af Siris anlagda mask. Detta var majorskan Silfvercreutz.

Hon hade väntat sig floder af tårar; ja, till och med störande scener.

Men intet af det väntade syntes komma.

Ett ögonblick — just när äfven hon bar fram sin »lyckönskan» — hade deras ögon korsat hvarandra.

Amalia kunde icke uthärda denna blick.

Tårar och veklagan hade nu varit musik för hennes öron, i stället för den stålgrå kyla, som återspeglade sig från Siris själ, när hon fast och tydligt svarade ett tonlöst och kallt:

— Tack!

Hade Amalia icke gjort felaktiga kalkyler, då hon varit så rapp att få detta förbund till stånd?

Hon började med vaknande oro tro detta. Det såg — att döma af brudens hållning — icke alls ut som om löjtnantskan, kanske snart ryttmästarinnan Kronborg, skulle bli ett så viljelöst redskap som helst för majorskans syften.

Med ett sådant lugn, och med en dylik fast behärskning till skans, kunde Siri nära nog bli oöfvervinnlig då de beräknande striderna en gång måste taga sin början.

Och hur visade sig Kronborg?

Alla kunde se, att han tappat all contenance.

Han gret som en skolpojke och kunde ej en enda gång svara klart på bröllopsgästernas välgångsönskningar. Der brudparet nu stod i kretsen af lysande uniformer och damtoiletter, var det lätt att se, hur det var bruden som höll brudgummen uppe och ej motsatsen.

Bröllopsmarschen mullrade från orgelläktaren.

Sakta satte sig det långa tåget i rörelse genom den på båda sidor af nyfikna fullpackade stora gången. Man skulle nu ut till slädarne.

Härunder passade Lowin på att under trängseln närma sig Amalia, som höll sin man under armen.

Han stack oförmärkt en biljett i hennes hand, sedan han gjort sig uppmärksammad genom en lätt knuff.

Amalia tog emot biljetten och kastade en frågande, hastig blick på öfverlämnaren... Men i dennes skägglösa magra anlete stod ej att läsa det minsta annat än för en tillfället anlagd högtidlighet.

Brudparet for i ensam släde.

Icke att ord hade ännu växlats mellan dem. Icke ens den sedvanliga, mellan nygifta öfliga kyssen efter vigseln hade växlats. Kronborg hade visserligen gjort en menande rörelse dertill. Men uttrycket i Siris ansikte i detta ögonblick kom honom genast att försagd draga sig tillbaka. Det hela hade lyckligtvis gått så snabbt, att ingen i följet hunnit gifva akt derpå.

Bröllopsfesten skulle hållas i brudföräldrarnes hem.

Detta hade Amalia till en början motsatt sig, af fruktan att kanske få se ett nytt uppträde i stil med invigningsfesten ega rum derstädes.

Rigmor Gagnér var visserligen icke inviterad. Men det fanns nog fler i samma stil som denna danska, endast vinerna börjat verka.

Emellertid gaf hon slutligen efter för majorens önskan.

Våningen strålade i all sin prakt.

Par efter par af den festliga skaran tågade upp för de mattbelagda trapporna under tonerna af en marsch, utförd af ett särskildt engageradt kapell.

De inträdandes ögon möttes af en storartad anblick. I skenet af hundradetals ljus, hvars lågor effektfullt bröto sig mot kronornas kristaller, syntes ett väldigt hästskobord, på hvars bländande damastdukar utbredde sig en rent af furstlig servis, hvarje kuvert representerande ett ej så litet kapital.

Denna dyrbara servis, som nu skulle invigas, var en lysningspresent till Kronborgs från Amalia, deri inbegripet äfven de praktfulla blomsterställen och kandelabrarna.

Det hela vittnade om gifvarinnans fint utvecklade konstsinne, och skulle äfven, under andra omständigheter än nu, hafva tillvunnit sig Siris stora glädje, då ju också hennes sinne varmt var fästadt vid allt, hvad den mänskliga smaken och intelligensen kunde aflocka naturen, ej minst inom keramikens vackra fält.

Då och då flögo blickarna öfver till hennes far, hvilken hon ej på länge sett vid sådan vigör som denna afton.

Med nästan ungdomlig liflighet rörde han sig bland sina gäster, hvilka — detta måste erkännas — voro betydligt mer urgallrade än på invigningsfesten.

Kanske gjorde äfven den vördnadsbjudande majorens närvaro hela tiden sitt till, att äfven de mest »lefnadsglada» — detta taget efter en Gagnérs måttstock — funno för godt att lägga band på detta öfvermått af lifslust, hvars högsta potens alltid urartar till störande öfverdrifter.

Allt nog! Det hela syntes komma att aflöpa långt fredligare och sansadt, än till och med bruden vågat hoppas, om hon ens ett ögonblick numera — såsom Kronborgs maka — brydde sig om att nära något hopp, i hvilken riktning som helst.

Fanns ett sådant hopp, var det emellertid lika bedrägligt som många andra framtidsdrömmar, hvilka haft en kort fristad i Siris hjärta.

Hon skulle allt för snart finna, att det offer, hon gifvit, var vida större än hennes krafter mäktade bära. Hon skulle finna, att den kalkyl, som hennes hjärta gjort öfver den man, hvilken nu hade all rätt — social åtminstone —

att kalla sig hennes make, var öfverensstämmande med verkligheten — ja, till och med något för liten i totalsumman.

Den festliga bröllopsmiddagen närmade sig sitt slut.

Stämningen kring det lukulliska hästskobordet — äfvensom vid de småbord kring salens väggar, der man kotterivis äfven slagit sig ned — hade mer och mer lifvats, och det tvång af högtidlig stelhet, som ofta lägger sig öfver en festskara innan man »lärt känna» sina grannar, hade så småningom utjemnats till ett halfhögt sorl af vänskaplighet.

Det lilla kapellet lät höra den ena lifvande melodien efter den andra från ett af sidorummen, som invid sjelfva bankettsalen särskildt upplåtits till musikens disposition; idel fosterländska melodier i fosterländskhetens och den sjudande skandinavismens gyllene tidsålder, då danska och norska — ja, äfven finska toner räknades med erkänsla såsom barn af samma mor, af samma moder *Norden*, för hvilka språkens differenser endast voro provinsionella.

Man hade hunnit till de sista satserna af melodien för dagen: »Den tappre landsoldat».

Då hördes en gaffel slå lystringssignal mot ett glas, äskande tystnad för den första skålen.

Det var brudens far, som reste sig. Tydligt och klart liksom hade han setat framför fronten af sina ryttare hörde man honom yttra:

Mina damer! Mine herrar!

Den skål, jag nu vill tömma med eder, är dikterad af hjärtats känslor för mitt enda barn, min dotter Siri, som nu funnit ett bättre stöd än det en åldrad fader kan gifva. Kan en faders välsignelse bygga barnens bo, då vet jag, att lyckan städse skall le mot dessa kära, som nu gå att gemensamt brottas mot lifvets stormar. Min varmaste längtan är också, att jag, innan mina dagar blifvit räknade, måtte finna denna önskans uppfyllelse så rotslagen, att jag må få slumra in i frid. Detta kan låta sjelfviskt... Men i denna sjelfviskhet tror jag mig finna en grund, på hvilken

de nygifta kunna med lugn förtröstan begynna nyss helgade samlif i lust och i nöd... Näst den Högstes välsignelse och mina välgångsönskningar fordras slutligen — eller kanske, mänskligt sedt, förnämligast af allt — den *ömsesidiga aktning* för hvarandra, som är förmer än hastigt svinnande fägring, snabbt försvinnande guld. Måtte *den* goda gåfvan aldrig tryta för dessa två, hvars välgångsskål vi nu gå att tömma efter utbringandet af ett äkta svenskt niofaldigt hurra!

Hurraropen dånade, fanfarer smattrade och skålen dracks under yttringar af största vänskap.

I brudens ögon blänkte tårar, de första, som någon sett denna afton.

Men när hennes blickar så föllo på den man, hvilken skulle ersätta det stöd, som hennes älskade fader hitintills gifvit henne, då insåg hon allt för klart, att den »ömsesidiga aktning», hvarom hon nyss hört den viktiga betydelsen — aldrig från *hennes* sida kunde bli annat än ett tomt ord. Aldrig skulle hon kunna hysa aktning för denne man. Och om han kunde göra det för henne, detta var redan nu, på bröllopsaftonen, fullkomligt likgiltigt för bruden.

Kronborgs utseende som brudgum och hans uppträdande som sådan var heller icke vidare egnadt att väcka aktningens känsla. Redan nu hade han hunnit taga för sig af vinerna så pass, att kinderna glödde med det vaknande rusets förrädiska rodnad. Hans ögon voro virriga och glasblanka, hans rörelser osäkra, och vis à vis sin brud syntes han hafva intagit en mycket sväfvande hållning. Visserligen kastade han då och då en drucken mans fånigt stirrande blick på henne, och efter majorens skål gjorde han till och med ett nytt försök till närmande, men äfven i detta syntes det, att han kände sig osäker i sin nya roll och att det mera var han som behöfde stöd än den fängslande qvinna, han vunnit till maka.

Åtskilliga skålar hade druckits för de nygifta. Äfven hade man hört auditör Lowin yttra några ord, hvilka voro mer konstrikt sammansvarfvade än djupa till innehåll.

Den högtidliga försäkran om vänskap af hela sitt hjärta, som han lämnade brud och brudgum, trodde Siri lika litet på som hennes far.

Man såg till och med Kronborg vid denna passus af Lowins tal draga på mun. Han hade allt för väl reda på, hvad en dylik »vänskap» kunde kosta, och beslöt att för framtiden betjena sig deraf endast så mycket som nödvändigheterna tvungo honom till.

Nu led det mot midnatt.

Festen hade tagit en mer bullersam karaktär. Dansen hade redan länge varit i gång bland de unga; och de äldre roade sig i smårummen med konversation och kortspel.

Ett kotteri äldre herrar hade dragit sig undan till majorens enskilda rum, och till detta hade man ej kunnat undvika att äfven räkna auditören. Litet hvar kände visserligen till det spända förhållande, som rådt — och rådde ännu — mellan major Silfvercreutz och denne hans »kamrat» från yngre dagar vid regementet i Skåne. Major Bährenrahm var till och med tvärsäker på, att ett störande intermezzo dem emellan icke kunde undvikas.

Denna gång syntes han dock mot vanligheten ej spå sannt. Han förvånades till och med öfver, att de ej såsom motspelare — och enligt kortspelets öfliga bruk — passade på att säga hvarandra några stickord. Visserligen var den vänlighet de visade hvarandra mycket krystad, men denna dag öfverträffade Lowin sig sjelf i hala svängningar så ofta majoren ej kunde lägga band på något ord, hvilket lätt kunnat få fiendskapen att flamma upp på nytt.

Vagnarna voro beställda till hemtning först klockan tu på natten.

De nygifta skulle då fara hem till deras vid Regeringsgatan nyss inredda våning, som genom Amalias arrangementer blifvit något nästan lika elegant som den, hon styrt om åt sig och Silfvercreutz.

Amalia hade visat en outtröttlig energi för att ställa sig in så mycket som möjligt med den blifvande äkte

mannen, allt från den stund hon märkte, att han började glida henne ur händerna.

Nu syntes hon åter hafva segern på sin sida.

Siris tvära och afvisande bemötande mot brudgummen hade bragt honom i ett tillstånd af raseri, som ej förminskades genom hans flitiga påhelsningar i glasen.

Kanske kunde jag redan denna qväll — bröllopsqvällen — vinna mitt slag, tänkte Amalia, då hon nu fick se huru Siri ytterligare en gång på det mest tydliga vis afslog sin mans begäran om en dans, samt kort derpå mottog en annan löjtnants uppbjudning. Och hon gaf med skadeglädje akt på hur Hugo Kronborg denna gång syntes nära att fara ut i vredesmod samt huru hans talgiga ögon fingo ett uttryck af lystnad efter hämd.

Kunde hon derför hinna preparera honom tillräckligt innan han i sitt eget bo fick sin hustru på tu man hand, skulle helt visst alla tyglarna komma i hennes händer och hon sedan få just det fria spelrum, hon traktade att vinna.

Straxt efter det denna tanke flugit genom hennes hjärna, yppade sig ett utmärkt tillfälle till dess realiserande.

Man hade par efter par dragit sig in i buffetrummen. Kronborg, som icke dansat denna dans, kom just emot henne med något osäkra steg och sade lallande i det han lade sin hand på majorskans nakna arm:

— Amalia! Ska' du inte skåla med... med din... hva' tusan skall jag kalla mig nu?...

— Visst vill jag det, kære Hugo. Hon lade in en beräknad värme i dessa ord. — Visst vill jag det!... Men du får för all del icke negligera din hustru till den grad, som du redan har gjort... Det väcker uppseende, sade Amalia, i det hon liksom oafsiktligt drog sig mot det rum, hvilket gränsade intill hennes boudoir.

Kronborg hade följt henne liksom dragen af en magnetisk kraft, som han hvarken ville eller kunde motstå.

Med en röst, som darrade af undertryckt vrede, svarade han:

— Är det *jag*, som skall hafva skulden? Har du då icke gifvit akt äfven på henne?... Siris beteende måtte väl vara mer förargelseväckande än mitt... Hon visar ju uppenbar ovilja mot mig, hennes make, och...

— Se så, Hugo! Lugna dig nu och tala ej så högt.

Hon kastade en hastigt forskande blick kring rummet. Detta var verkligen tomt.

Innan brudgummen visste hur det gått till, var han införd i hennes boudoir, hvars dörr hastigt stängdes bakom dem.

Kronborg var ännu för mycket omtöknad af all den spirituosa, han störtat i sig, för att reflektera något vidare öfver svärmoderns egendomliga beteende. Han var nu som ett viljelöst redskap i hennes händer, under det att äfven vreden och raseriet mot Siri allt mer fick hans af naturen redan förut icke vidare klara hjärna ur dess normala funktioner. Med sammanbitna tänder och knutna fingrar hade han stannat derinne och sedan börjat en orolig promenad öfver den eleganta mattan, som fullständigt förtog ljudet af hans steg.

Amalia hade intagit en sjelfsvåldig ställning på sin chaiselongue.

Hon syntes med en tigrinnas blick rufva på sitt rof, under det att ett elakt löje lägrade sig kring hennes läppar.

Nu vore helt visst rätta ögonblicket inne.

En lätt hostning ådrog henne löjtnantens uppmärksamhet. Han tvärstannade i sin nervösa vandring och kastade en frågande blick på den unga qvinnan, hvilken behagsjukt riktade sina stora ögon mot honom.

I detta ögonblick kände Kronborg på nytt hur den redan förut framträdande böjelsen för den vackra åhusenkan fick makt med honom likt en plötsligt öfvermägtig lidelse. Han kände hur den nyss vunna bruden blef honom *likgiltig*, och att han för sent ångrade en förening, som förut utgjort en mäktig insats för hela hans kommande lif.

Åsynen af Amalia såsom hon nu visade sig för honom — något mer lockande kunde han i detta nu ej tänka sig i

en qvinnas tjuskraft — dref bilden af den brud, han ännu icke ens hemfört, likt ett töken från hans ögon, och han utropade i öfvermått af passion:

— Amalia! O, hvarför har detta ej kommit lika stor mande som nu, då det är för sent?

— Hur menar du, Hugo? Du talar i gåtor, som jag icke förstår, svarade majorskan, i det hon med en handrörelse, smidig som språnget af en lekande kattunge, bjöd honom att taga plats vid sin sida.

— Du kan, men *vill* icke förstå mig, Amalia! fortsatte den i dubbel bemärkelse berusade unge mannen, i det han grep hennes hand och förde den passioneradt mot sina läppar innan Amalia hann att med väl spelad förvåning draga undan densamma sägande:

— Fy, Hugo! Icke så! Vet du då icke, att jag är — din *svärmor?*...

— Om du vore det tusen gånger, skulle jag ändå icke kunna upphöra att älska dig, du den enda qvinna, som...

— Hugo!

Hon hade rest sig med ett uttryck af förolämpad maka, hvilket dock alldeles undgick galningens uppmärksamhet — om han också kunnat fatta det af den hotande timbren i hennes röst.

Också han reste sig med häftighet och försökte på nytt att gripa hennes hand.

Men nu var hon på sin vakt i den spelade rôl, hon ämnade fortsätta.

Afvärjande utsträckte hon sina armar mot den anstormande äktenskapsbrytaren och sade med en röst, som kom honom att vika tillbaka:

— Löjtnant Kronborg! Ni missförstår mig, när ni tror mig vara nog äreförgäten att glömma det namns ära, som jag nu ser eder i tanklös yra vara färdig att fläcka. Helt annat hade jag väntat mig af en man sådan som ni, min herre, en löjtnant Kronborg, nyss vigd vid en qvinna, som — trots att hon är en Silfvercreutz — glömmer sig der-

hän, att hon redan under lysningstiden — *bedrager* sin blifvande man.

Kronborg hade med oförställd häpnad hört hennes ord. Han förde handen mot panna och ögon liksom trodde han ej sjelf på att han var vaken. Andtligen kom han sig för att framstamma:

— Menar du, att Siri skulle... att hon... har en älskare?

— Se här!... Läs sjelf, svarade Amalia i det hon räckte Hugo den biljett, som hon under trängseln vid utgången från kyrkan hade mottagit af Lowin.

Med allt mer stegrad förvåning hade Hugo genomläst denna biljett, som i rätt förblommerade ordalag lät påskina, att man ej kunde vara så alldeles säker på att unga Siri Silfvercreutz skulle bli en absolut trogen maka. Brefskrifvaren sade sig med bestämdhet veta, att hon sedan någon tid haft en otillåten inklination, och ansåg det nu vara sin plikt, då hon blifvit Kronborgs maka, att öppna vissa ögon, som kanske icke sågo så klart.

— Hvem i all världen har kunnat skrifva det här? utbrast Kronborg sedan han ytterligare en gång genomläst det egendomliga brefvet.

— *Jag* vet det icke, svarade Amalia, som väl hade märkt, att om det var Lowin, som författat detta opus, var det åtminstone icke skrifvet med dennes handstil.

Dertill hade den sluge räfven varit allt för omtänksam och som vanligt begagnande sig af smygvägar.

— Och äfven du tror, att... att hon bedrager mig?

— Jag fruktar det, svarade Amalia med en röst, som återtagit sitt förra snärjande välljud... Siri är i detta fall likt de lugna fiskarna. Det blir allt nog svårt att finna bevis mot henne.

— Men jag *skall* afslöja detta bedrägeri. Hon skall dyrt få umgälla, hvad hon bryter... Redan i natt...

— Var nu icke för brådskande, käre Hugo. Jag känner Siri bättre än du. Vi skola afvakta, och icke slå ned förr än vi gripit henne på bar gerning.

— Och du har icke en aning om, hvem denne man kan vara, som...

— Jo, svarade Amalia afbrytande... Jag *tror* mig vara hemligheten på spåren.

— Och det är?

Hon böjde sitt hufvud mot hans axel och hviskade något i hans öra.

Som träffad af ett ormbett ryggade han några steg från Amalia och lät höra en dof förbannelse.

I samma ögonblick hördes röster från det angränsande rummet. Det var major Silfvercreutz, som sade till sin dotter:

— Var det med Hugo, som Amalia gick dit in?

— Ja, för en stund sedan... Åtminstone togo de den här vägen... Men dörren är stängd ser jag.

— Öppna och bed henne komma ut. Hon måste sjelf ge svar på Lowins fräcka insinuntion.

Situationen var högst kritisk för både Hugo och Amalia.

Dörren var ej låst.

I nästa sekund hade hon släckt lampan och innan Kronborg ens hann komma till minsta besinning kände han sig skuffas fram mot rummets ena vägg, som dervid tydligen gaf efter och kom honom att hufvudstupa störta kull öfver något mjukt föremål, hvilket tycktes vara en matta.

Ett hastigt tillhviskadt: Tyst! gjorde att han ej med något utrop gaf luft åt sin förvåning.

— Kryp längre fram, men utan buller, hörde han nu Amalia hviska... Jag skall genast tända ljus.

Det var inne i lönrummet som de båda eftersökta nu fått en knappt medhunnen undflykt.

Amalia tände en från taket nedhängande ampel, hvars matta rubinsken inhöljde rummets orientaliska prakt i sällsamt magiskt dunkel. Derefter skyndade hon sig fram mot ingången, som åter slutits, och lade örat lyssnande till den brokiga gobelinväfnad, hvilken nu betäckte entrén till den vackra majorskans boudoir. Hon kom tids nog att höra

dörren der bakom slås upp och Siri utbrista med ett tonfall af besvikenhet:

— Här är mörkt.

— Tänd en sticka, föll majoren in.

— Nej, här fins hvarken Amalia eller Hugo, hörde lyssnerskan hur Siri föll in efter en stund, som antagligen blifvit använd till letande.

— Besynnerligt, utbrast majoren.

— Kanske icke så besynnerligt i alla fall, fortsatte Siris stämma... Jag har observerat dem hela qvällen, och bestämdt hafva de något otaldt med hvarandra,.. Har auditörn redan tagit på sig för att gå?

— Han sprang upp från spelbordet så fort jag sade honom, att Amalia sjelf finge svara på hans beskyllning. Tydligen var han icke riktigt redig i sitt hufvud... Kan du tänka dig en så'n usling. Han sa' att sjelfva kungen...

Fortsättningen kunde Amalia icke höra. Orden dogo bort med de återvändandes steg.

Amalias knän darrade. Med möda fick hon kraft nog att uppnå en divan, der hon nedsjönk under förvirrade tankar på att Lowins försiktighet gifvit vika för hans hat, genom för mycket anlitande af bröllopsvinerna.

Kronborg hade med undran betraktat detta rum, hvilket han aldrig förr hade beträdt. Han trodde åter, att han drömde i yrseln efter de många skålarna, och fann denna tanke så mycket mer befogad, som det ej var möjligt för honom att finna någon dörr, till detta rum, der han nu befann sig.

Kanske var det också denna känsla af orediga drömmar, som nu kom honom att på nytt glömma all tanke på Siri, när han plötsligt kastade sig på knä för Amalia, hvilken i denna omgifning och i denna belysning blef honom som ett öfvernaturligt hexeri, inför hvilket all verklighet upphörde att finnas till.

Amalia hade återhemtat sig. Tanken på att nyss så lyckligt hafva undsluppit en sammanstötning mellan hennes man och auditören — hvilka hon visste hysa dödligt hat

Han tryckte en lång kyss på hennes läppar. (Sid. 268)

till hvarandra — gjorde, att hon med mera styrka kunde fortsätta sina afsikter med den narraktige pojke, som låg på knä vid hennes fötter och sände henne glasartade blickar af fånig beundran.

— Hugo, sade hon mildt... O, om du visste hur olycklig jag är... Jag vill dö... Lifvet ger mig bara sorger...

— Amalia!... Alskade!...

— Icke så, Hugo!... Du får icke... får icke, hör du, tala så.

Nu var det ej samma afvisande tonfall som nyss, då hon bannade honom i boudoiren. Och i stället för att åter stöta bort honom, lade hon en smekande hand på hans hufvud.

Kronborg flög upp som en fjäder.

Nästa ögonblick hade han dragit ned Amalia i sitt knä och tryckte en lång kyss på hennes läppar.

Med ett svagt rop gjorde hon sig fri. En blick af segervisshet trängde fram mot hennes nye redskap, som på nytt sträckte ut sina armar för att gripa henne i det han stammade:

— O, Amalia! Endast *dig* älskar jag... Fly! Låt oss lämna denna stad, detta land för alltid... Jag är rik nog, att skaffa dig all världens lycka den tid, du vill förunna mig sällheten af din kärlek.

Hon såg, att hon nu hade honom fullständigt i sitt våld. Nu fick icke ett ögonblick gå förloradt.

I det hon fattade hans händer satte hon sig åter bredvid honom och sade, snärjande och beslöjadt:

— Klockan är snart tu, sade hon, i det hon betraktade sitt lilla briljanterade ur... Gästerna skola straxt gå, och det är nödvändigt, att du nu visar dig såsom en brudgum anstår.

Han ville afbryta henne, men hon fortsatte hviskande i det hon lade sin hand på hans mun:

— Var nu tyst och stilla, min gosse... Du och jag skola tillsammans behålla makten mot våra fiender. Siri *måste* kufvas. Ty det är från *henne*, som alla mina sorger

hafva sitt upphof... Och du lofvar ju att hjelpa mig, icke sant, min egen, lilla raring?

— Jag svär dig det! Hon *skall* kufvas!

Amalia sänkte rösten och sade i det hon kostade på narren ännu en smekning:

— Silfvercreutz dör snart. Han kan icke hafva långt igen. Siri skall då bli oss ett ännu lättare byte... Hör på. Låt henne vara hur otrogen hon vill. Så mycket bättre för dig och mig.

— O älskade, du gör mig galen!

— Se så! Var nu lugn... Om du kunde bli vän med Demirgian och på så vis få in Siri bland... jag menar, om du kunde laga så, att hon blef en af de der, du vet, som stallmästarn har ute på festerna vid Järfva... då...

— Hon *skall* bli ditförd, om det också skall ske med *våld!* utropade Hugo oförsiktigt högt, så att Amalia på nytt måste täppa till hans mun i det hon fortsatte:

— Godt! Den dagen, då hon är riktigt insnärjd bland Demirgians flickor och stallbröder, då...

— Hvad menar du, älskade? frågade Hugo när Amalia icke fortsatte.

Hon lutade sitt hufvud mot hans axel och gaf honom en blick, som kom hans hjärna att svindla. Och i den kyss, som hon nu sjelfmant bjöd honom, dränkte hon fullständigt hans förnuft. Hon hviskade:

— Den dagen blir jag *din* för evigt...

Lampan med det rubinröda skenet var släckt.

Det mohriska rummet låg inbäddadt i svartaste mörker. Hugo kände hur Amalia grep hans hand och förde honom fram öfver mattan, i det hon hviskade nu nästan ljudlöst:

— Om allt detta icke ett ord... Du förstår?... Detta rum skall bli *vår* lugna fristad, då vi vilja vara ostörda... Nu kommer du ned på gården. Du går genast upp stora trappan... Frågar man dig hvar *jag* är, så har du icke sett till mig. Har du förstått?

— Ja, älskade!... En slaf skulle icke lyda dig bättre än jag skall göra det.

— Godt! Var nu försiktig i trappan. När du kommer upp, skall du finna mig bland de andre... Men icke en min, icke en blick... Siri ser allt... När ni komma hem till er, du och Siri, var då så förälskad brudgum du kan. Stöter hon bort dig, så spela förtviflad. Detta skall insöfva henne i fullkomlig säkerhet beträffande — *dig*.

Hon sköt ut honom genom dörren i den rappade väggen och skyndade sedan att stänga densamma innan Hugos af mörkret omtöcknade ögon ens hann göra minsta iakttagelse öfver hur han så plötsligt kunnat hamna i prånget vid gårdens inkörsport...

När Siri en timme senare tog afsked af sin far för att följa sin make till det nya hemmet, kunde man lika litet som under vigseln märka något utbrott af rörelse hos henne.

Icke ens Amalias skarpa blickar kunde se något annat än kyligt lugn från hennes ögon.

Men hon observerade icke heller, att Siri vid afskedskyssen hviskade något till sin far. Orden voro:

— Akta dig för din hustru!

Majoren spratt till. Han hade en fråga på tungan. Men nästa ögonblick var Siri nere i trappan, hack i häl följd af sin man.

* * *

Siris och Hugo Kronborgs smekmånad var en parodi.

Man kan säga, att de båda makarna flydde hvarandra med uppsåt att aldrig enas. Och detta redan från första stunden af deras samlif i det nya hemmet.

För konvenansens skull voro de visserligen synliga tillsammans rätt ofta på de förlustelser, som då hörde till ett rikt, ungt, nygift pars konventionella tvång. Men man skulle fåfängt hafva märkt någon yttring af kärlek dem emellan. De voro som två hoplänkade kontraster, hvars öde det blif-

vit att långsamt plågas ihjäl af hvarandras närvaro, såvida ej kedjan genom något häftigare utbrott kunde sprängas.

Sedan Hugo gifvit sig helt åt Amalia, var Siri icke för honom annat än en dekoration, med hvilken han officielt ståtade, derför att han från alla håll hörde sig prisas såsom denna bedårande lycklige qvinnas make.

Sjelf hade han inga känslor för henne. Hans hjärta var fullständigt i Amalias våld och han såg i Siri icke annat än den bästa förevändning som kunde fås, att objuden helsa på i majorens hem och der finna den han älskade.

Men denna kärlek, som Amalia räknat på så mycket för egna syften, hade råkat att skjuta öfver målet.

Hugos löfte att introducera Siri i järfvasociétén syntes ej så snart bli förverkligadt. Kärleken till henne hade aldrig varit nog stark att bytas i hat. Och utan denna mäktiga driffjäder blef den sporre för slö, som skulle egga till kraftansträngning i det syfte, som Amalia satt sig före.

Och detta var följande.

Lowins hat till Silfvercreutz hade efter Siris förlofning med den rike Kronborg nått sitt kulmen. Han traktade dag och natt efter hämd och visste, att den värsta stöten skulle träffa majoren genom att dottern gjorde sig ovärdig ärbara qvinnors aktning. Amalia vore bästa medlet att nå detta resultat. Hennes moraliska renommé var i värde lika med noll. Detta visste Lowin lika säkert som att Siris rykte ännu var tadelfritt. Men han hade uppsnappat hennes böjelse nere i Christianstad.

Han hade sjelf sett henne föra in en man i faderns egendom en natt, då Silfvercreutz var bortrest. Och häraf kunde alltid lagas i ordning något; blott att han finge en qvinna af Amalias natur till sin hjelp.

Han hade ej räknat fel. Det bref han tillskref majorskan Silfvercreutz rörande Siris kärlek föll som eld i krut. Och nu var han viss på, att hon skulle göra allt för att störta en inbillad rival, till en kärlek, som hon ännu icke fått besvarad, trots att denna känsla behärskade henne till vanvett.

När hon insåg sin maktlöshet att *ensam* utföra detta verk af brinnande svartsjuka mot den, som hon allt mer började tro vara favoriserad af sitt hjärtas afgud, då drog hon ej i betänkande att med löfte om kärlek locka maken från hans brud för att sedan just genom honom största den qvinna, hvilken hon nu hatade mer än någonsin: Berthe d'Ormonte.

I henne såg hon nu blott en olycklig varelse som sig sjelf.

Hitintills hade hon räknat fel.

Kronborg var *för* kär i henne. Han glömde sitt arbete för insatsen till den sällhet, han begärde af henne. Åtminstone verkade han med ohygglig långsamhet, nu då Siris steg blefvo långt svårare att kontrollera än någonsin.

Hon hade fått en allt för drömmande jokey på den häst, som skulle rida in hennes lyckopris.

Hon vred sina händer i vanmäktigt raseri, som till och med gjorde henne slö för den omständigheten, att hennes man, majoren, — hvilken med hvarje dag blef allt bättre och bättre i stället för motsatsen — nu börjat bevaka hennes steg med större misstro än någonsin, allt från den stund, då Siri vid afskedet från bröllopsfesten tillhviskat honom sitt varnande: »Akta dig för din hustru!»

Ändtligen en afton nådde henne ett budskap, som i någon mån skingrade hennes vanmäktiga raseri.

Hugo Kronborg hade gjort sig bekant med Demirgian.

Dagen derpå ökades glädjen genom att befallning hade kommit från konungen, att major Silfvercreutz och löjtnant Kronborg jemte hustrur skulle infinna sig följande dag på audiens i Ulriksdals slott.

Amalia jublade och började redan i tankarna komponera den dräkt, med hvilken hon hoppades alldeles fördunkla sin styfdotter. som aldrig visat sig hafva ögonen öppna för modets makt i skönhetens tjenst.

Timmen var ändtligen inne.

Som i en dröm steg hon upp i den släde, hvilken skulle föra de fyra personerna till Ulriksdal.

Hela natten nära nog hade hon egnat åt sin förskönning.

Som hon nu visade sig, bleknade Siri bort som violen för en prunkande ros.

Kronborg slukade henne med förstulna blickar och var nära nog att mer än en gång förråda den brottsliga böjelse, som behärskade hans hjärta.

Till och med tanken på hvart han nu skulle fara och minnet af konungens löfte vid majorens sjukbädd fann nu icke rum i hans hufvud. Och han förbannade ödet, som ej gjort Amalia till hans hustru i stället för den blyga blomma, som med nedslagna ögon satt darrande vid hans sida.

Nu var man framme vid det gamla herresäte, som Jacob de la Gardie, en gång lät uppföra åt sig och den sköna Ebba Brahe.

Det var i brytningen med våren.

Luften var ljum, fast drifvorna ännu ej lossat kristallerna till flykt.

Slottets glänsande fönsterrader speglade vårsolens första blyga strålar, och en tidig flyttfogel helsade från parken en gryende tid af ljus, värme och lycka.

Men intet af detta fann nu genklang i deras sinnen, som nästa ögonblick skulle stå inför landets drott.

Redan slottets entrée gjorde ett öfverväldigande intryck på de audienssökande.

Så som denna imponerande uppgång, med trappor åt ömse sidor, här tedde sig, efter Carl XV:s pietetsfulla omdaningar, måste den vara verkningsfull på alla sinnen, hvilka låta sig tilltalas af flydda dagars smakriktning i nämda hänseende.

Särskildt verkade det med kraft på Siris konstälskande hjärta, och hon kunde ej låta bli att i minnet mana fram, hvad hon läst sig till om de tider, då detta slott såg sin upprinnelse. Och härmed framstod äfven den ursprunglige byggherren, den mäktige krigaren Jacob de la Gardie och hans maka, hvilken mot sin vilja måste äkta denne man

Den Ebba Brahe, hon dervid såg, hade på sätt och vis något af Siris eget sorgliga öde. Rikedom och glans hade hon vunnit, men ej den lycka, som för henne var mer än lifvet...

Så drogo andra bilder fram.

Hon såg grundläggarens son, den lysande Magnus Gabriel i spetsen för sin tids mäktige ädlingar helsa sitt hjärtas brud, den praktälskande drottning Christina, som kommit på besök i dessa salar. Och dervid tycktes smattret af lifvande jägarehorn och ystra skratt eka från parken och vägarna utanför de konstrikt målade fönstren...

Åter nya tankar.

Prins Ulrik, Carl XII:s blide broder, som en gång fick det gamla Jacobsdal till härtigsäte, visade sig helt flyktigt för Siris fantasi, och med honom en tid af utpinande krig, hvars ohyggliga sviter han befriades från genom dödens mellankomst.

Annu flera minnen.

Lovisa Ulrikas och Gustaf III:s lustbara dagar, som äfven tryckte sin pregel på Ulriksdal; skaldekonstens, den lekande flärdens, herdarnes och herdinnornas tid..

Men så kom slaget.

Ulriksdal gick att länge famnas af glömskan och ålderdomens skröplighet. Och med den bilden såg Siri de gamla invaliderna stappla kring i denna trappa och i dessa salar, hvilka ålderdom, nöd och bräcklighet ej hade minsta sinne eller kraft att vidmakthålla, och till hvilkas boning landets ypperste ej längre ställde sin färd...

Men nu var den ohyggliga maran från hospitalstiden jagad på flykten genom det skönhetens trollspö, som blida nornor satte i kronprins Carls händer.

Nu var Ulriksdal åter ett konstens och den fina smakens hem, och mest älskade boning åt en drott, som visste samla, hvad hårda år hade sköflat och kringspridt.

Dock hur olikt ett museum, som det ju nu noga räknadt ändå kunde kallas!

Från det största till det minsta var allt arrangeradt

med en ledig naturlighet, som lämnade de tunga museiuppställningarna långt borta från tanken. Allt stod just der det skulle stå, utan att verka med ordning efter katalogiserande nummerlappar, allt var så innerligt fullt af smakens harmoni...

Silfvercreutz och Kronborg syntes dock båda besjälade af helt andra tankar än de, hvilka kunna väckas af minnen från en gången tid, som här talade sitt stumma språk från hvarje vrå i de gemak, genom hvilka man fördes af den artige kammartjenaren.

Den fjärde i sällskapet, majorskan Silfvercreutz, syntes icke heller hafva sinne för all denna gamla prakt För sin del var hon fullt sysselsatt med att vid hvarje spegelglas, som kom i hennes väg, göra studier öfver sitt yttre jag. Utan att låta sig generas af männens närvaro tog hon sig ofta under denna vandring i gemaken så god tid framför något riktigt mästerstycke af venetiansk spegelmakarekonst, att den vägledande hoftjenaren måste låta henne förstå, att det ännu var ett stycke väg qvar till audiensrummet, det vill säga denna gång konungens atelier, dit han befallt att gästerna skulle föras.

Nu stod man utanför den dörr, som ledde in till konungens atelier. Åsynen af den stora rikedomen på konstsaker hade tills nu upptagit Siris tankar och intresse till den grad, att hon icke närmare kommit att öfverväga orsaken till det besök, de gingo att aflägga.

Men nu, utanför dörren till det rum, der de nästa ögonblick skulle möta denna qvinnornas afgud, kände hon hur hennes hjärta drog sig samman af oro. Hon kunde icke förklara hur hon ända tills nu känt sig så lugn, och hur alla dessa döda ting från svunna dagar af gamla ätters välstånd, hvilka här trädt henne till mötes, mäktat så binda hennes intresse, att det egentliga ändamålet med hennes närvaro i detta slott blifvit henne en bortskymd bisak.

Först nu, när hon icke ens hann tänka på att anlägga en lämplig mask af indifferentism, som nog kunde varit af nöden för henne, steg denna oro fram med märkbar styrka.

— **Välkomna, mina vänner!** Sid. 277.

Också hörde hon Amalia, som för sista gången hade kastat en pröfvande blick i ett spegelinfattadt skåp, hviska med en ton af gäckeri:

— Jag tror fru Kronborg har rampfeber, eller hur?

— Kanske det, svarade Siri undvikande... Men alla kunna nog icke vara så stora skådespelerskor som du.

— Ha, ha! Det har du verkligen rätt i. Sådant lär man sig först derute i stora världen.

Siri hade ett svar äfven på detta lilla anfall. Men i samma ögonblick slogs dörren upp, och kammartjenaren lät de audiensbeviljade stiga på, i det han med hög röst anmälde dem för majestätet.

Konungen syntes sittande vid sitt staffli. Paletten med penslar höll han ännu i sin venstra hand, när han med en oefterhärmlig gest med den högra bjöd de inträdande att komma närmare, sägande:

— Välkomna, mina vänner! Här se ni, hvad en kung kan roa sig med i ensamheten, såsom motvikt till regeringsbestyr och sådant. Nu skall det bli tusan så roligt att få höra, hvad ni hafva för tankar om den här duken. Men icke något smicker, jag ber, utan rent språk... Damerna först naturligtvis.

Och han vände sig till Amalia, som efter en djup, något tillkrånglad nigning à la balettelev, intagit en nästan lika stel hållning som de båda militärerne.

— Nå, fru majorska! Hvad säger ni om detta landskap?

— Ers majestät. Naturen sjelf skulle kunna bli afundsjuk på ers majestäts...

— Tack så mycket! Fru majorskan hör då icke till dem, som dyrka naturen *mer* än konsten, föll konungen Amalia i talet innan hennes sökta komplimang hunnit afslutas.

Och fullständigt obekymrad om, hvad intryck detta dräpande afbrott kunde göra på den af förargelse rodnande konstbedömerskan, vände han sig till Siri med samma fråga, sägande:

— Och ni, fröken Silfvercreutz?...

— Fru Kronborg, ers majestät, svarade Siri lugnt i det hon gjorde en djup bugning.

— Ah, ja visst, ja! Jag ber tusen gånger. Det var minnet af min lilla skyddsling från Boklunda, som nu kom mig att förgäta, att jag här ser eder såsom ung fru... Men så gif mig nu en lektion med en riktigt hvass kritik. Hvad tycker fru Kronborg om mitt sätt att föra penseln?

Med den naturliga grace, som var Siri medfödd och icke ens hennes nu lättförklarliga oro kunde förminska, förde hon sin lilla hand på äkta konstkriticimanér för ögat och synade konungens nästan färdiga färgvåta landskap både länge och noggrannt innan hon svarade:

— Helst skulle jag nu vilja stå inne med min mening, ers majestät.

— Såå? Men om min fråga äfven skall tagas som en befallning?

— Då skulle jag vördsammast bedja ers majestät att få lämna svaret utan vittnen.

— Ha! Ni roar mig i sanning, min fru, och ni gör mig verkligen nyfiken... Men jag vill, att också dessa vittnen skola höra eder kritik.

— Då, ers majestät, får jag drista mig säga, att landskapet saknar lif.

— Hur så? frågade konungen kort.

— Det fattas *sol*, ers majestät.

— Såå! Gör det? Hela fonden är ju full af glöd.

— Men ingen stråle når till förgrunden, ers majestät.

Majoren och löjtnanten hade samtidigt varit nära att med ett rop af förskräckt förvåning falla den djärfva kritikern i talet.

Amalias ögon blixtrade till med en glans af skadeglädje, och hon väntade sig nu få höra ord från konungen, som alldeles skulle förkrossa hennes hatade styfdotter, på samma gång som detta blefve balsam på det sår, kungens afbrott nyss hade frätt i hennes egenkärlek.

Men konungen stod tyst och betraktade sitt verk. Hans

minspel uttryckte lika litet, hvad han borde hafva känt, när man besinnar, att det just var för landskap, som han alltid skördade ett oftast mycket välförtjent beröm af till och med den elaka yrkeskritiken.

Likt nyss Siri — som nu först började känna hur kanske onödigt sanningskär hon varit — hade konungen fört handen till ögat att samla bilden som i en tub. Hans sjelfkritik tog en rundlig tid innan han ändtligen brast ut i det han räckte den djupt rodnande Siri sin hand:

— Tack, fru Kronborg! Ni har vid Apollo, alldeles rätt i hvad ni sade: Det är just solglansen på förgrundens tallar, som fattas. Men jag lofvar er, att den skall komma dit. Och sedan skall det bli mig ett kärt nöje att få presentera detta mitt lilla verk som gåfva till min uppriktiga kritikers nya hem.

Glädjen öfver presenten gjorde att Siri endast med möda och under en ödmjuk nigning full af behag kunde stamma fram ett knappt hörbart:

— Tack, ers majestät.

Denna utgång hade man icke väntat sig.

Det skulle också vara lika svårt att måla majorens synbara glädje öfver konungens visade generositet i mer en ett afseende på den kritik Siri dristat gifva, som att uttrycka hur vreden rasade i Amalias bröst.

Aldrig hade hon, den firade skönheten, den sol, kring hvilken så många qvinnobeundrare svärmat, blifvit mer bortskymd än just den dag, då hon som majorska kallats till sin första audiens hos landets konung, hvilken hon beundrade med en passion, som tangerade vanvett.

Hennes svar som kritiker hade bragt henne ett nederlag.

Då hon ville smickra med uppstyltad snillrikhet, om en sådan sammanställning ens kan göras, då hade hon visat sig både — lögnaktig och dum.

Hon skulle aldrig glömma denna stund då hon, den prunkande rosen, måste vika för den ringa violen. Och hon svor för sig sjelf att hämnas; hämnas till den stund, då föraktet satt sin klack på styfdotterns nacke.

Kronberg syntes ännu villrådig öfver hvad parti han borde taga.

Icke derför att han längre kunde hafva något att frukta för sin del, men han var ändå icke ense med sig sjelf beträffande den hållning, han borde visa gent emot sin hustru.

Med en bitter förnimmelse af, att han var henne betydligt underlägsen, fann han huru svårt det skulle bli att »kufva» henne så som han lofvat Amalia, hvars nederlag undgått hans uppmärksamhet ända till det ögonblick han fick se hennes af vrede blixtrande ögon, då hon observerade den för konungens gåfva tackande Siri. Då först kom han till den slutsatsen, att Amalia hade »dabbat» sig, och att det verkligen var hans hustru, som stått sig bäst i den kinkiga situation, hvari konungens fråga försatt dem alla.

Han blef nu till och med riktigt betagen i sin hustru, och den ståtliga Amalia med alla hennes utmanande kroppsliga behag föll helt hastigt betydligt i värde för honom.

Det var väl för Kronborg, att denna tanke icke kunde läsas af Amalia, hvilken nu mer än någonsin var beredd att begagna honom till verktyg för sin hämd, under det att hon snärjde honom med falska löften om kärlek.

Konungen hade lagt bort sina penslar och sin palett.

Han styrde sina steg in till ett närbeläget gemak och hördes yttra några ord till en kammarherre, dock ej så högt, att gästerna kunde uppfatta, hvad han sade.

I det han derpå återvände till de fyra väntande utbrast han:

— Nå, ha ni strötvat genom mitt lilla Tusculum, mitt härliga Ulriksdal?

Silfvercreutz bugade sig och svarade, att kammartjenaren visat en del af de skatter, förbi hvilka man passerat på vägen till ateliern.

— Såå? Hvad tycker du om mitt museum?

— Hvad jag haft tillfälle att se, är värdigt en kunglig konstnär såsom ers majestät, så vidt jag kan förstå, sade

Silfvercreutz med en öfvertygelse, som gaf vittnesbörd om, att han äfven menade hvad han sade.

— Tack, min vän, svarade konungen smickrad. Och du då, Kronborg, hvad tycker du?

— Alldeles som majoren, svarade löjtnanten med tafatt förlägenhet och en stram sträckning på sin gängliga figur.

— Fattas bara annat! utbrast Carl XV skrattande... En löjtnant *måste* tycka som sin major; hur skulle det annars gå med diciplinen... Men säg nu, ha ni varit inne i konseljrummet?

— Nej, ers majestät, svarade Silfvercreutz.

— Kom då, skola ni få se något tusan så schangtilt! utropade konungen med den munterhet, som oftast sprudlade fram i hvarje hans ord, när det blef tal om hans arrangementer på Ulriksdal.

Och i det han som den förkroppsligade artigheten nu bortlade all stel högtidlighet, förde han sjelf i egen hög person sina gäster mot det med rätta vidtberömda konseljrummet på Ulriksdal.

Genom salar och gemak, der hvarje bord, hvarje stol, hvarje hylla, hvart skåp och en väldig mängd emaljerade fönsterrutor med läckra målningar, hade sin särskilda historia, och der det antikas bästa skatter i allt var representeradt, inträdde man ändtligen i »konseljen».

Ett rop af öfverraskning kunde ej hindras från Siris läppar.

Äfven Amalia, som var god smakkännare, hvad beträffar eleganta rumsinteriörer, kunde ej — trots den harm, som ännu glödde inom henne — hindra sig från att gifva ett visserligen stumt men lifligt bifall åt hvad, som här mötte hennes blickar.

Detta rum var helt enkelt något utsökt af kunglig smak, hållet i Louis XIII:s stil, med väggarna nästan boaserade af ypperligt skulpterade dokumentsskåp, och med ett väldigt spegelglänsande rådsbord, som jemte mästerverk af stolsnickeri fylde en stor del af rummets midt.

Konungen njöt synbart af den öfverraskning han beredt sina gäster.

I det han artigt sköt fram stolar åt damerna och sedan med en vänlig gest äfven bjöd herrarne att sätta sig, hvilket dessa dock med en underdånig bugning afböjde slog han sig ned i sin högkarmade ordförandestol och gaf signal med en liten silfverklocka.

In kom genast den kammarherre, med hvilken konungen nyss växlat några ord. En portfölj bar han i sin hand. Denna öfverlemnades åt majestätet, hvarpå kammarherren med en djup bugning åter lämnade rummet.

Konungen öppnade portföljen och drog fram tvenne aktstycken.

Sedan han uppvecklat det ena och noggrant genomläst detsamma, sade han, vändande sig till major Silfvercreutz:

— Min käre vän! Din ansökan om afsked, motiverad af skäl, som jag respekterar, emedan de visa, att din laglydighet är lika stor som din duglighet i tjensten alltid har varit, skall du här finna beviljad. Men, det Gud förbjude, skulle fosterlandet i fara ännu behöfva din tjenst, då räkna vi ännu på dig. Var så god! Du har afsked såsom öfverstelöjtnant.

Innan den nye öfverstelöjtnanten hunnit annat än med militärisk honnör tacka för detta stora bevis på konungens nåd — alldenstund han för den fatala duellhistorien i lindrigaste fall beredt sig på rätt och slätt strykning ur rullorna — hade konungen vecklat upp det andra konvolutet, som han derpå räckte löjtnant Hugo Kronborg sägande:

— Härmed utnämner jag löjtnant Hugo Kronborg till ryttmästare vid mina husarer... Vi lefva i en orolig tid. Tänk på att fosterlandet behöfver *män*.

Den nyutnämde ryttmästaren hann icke heller med ord uttrycka sin tacksamhet för denna befordran, som förut lofvats honom, innan konungen vände sig till Siri Kronborg, hvilken med stormande glädje öfver den lyckliga

utgången af hennes faders ömtåliga sak närmat sig till Silfvercreutz.

Han räckte henne ett större étui, hvars lock flög upp med en lätt knäppning och visade brosch och collier af blixtrande diamanter och äkta perlor, samt en förtjusande ring, i hvars midt glödde en rodnande rubin.

Leende hördes han säga:

— Må detta bli ett minne från eder konung, och ett minne från Ulriksdal... Jag ger det som bröllopsgåfva åt min skyddsling från Ljungbyhed.

Siri framstammade under en djup nigning ett knappt hörbart tack. Hennes rodnad var lika djup som rubinens glöd bland de blixtrande diamanterna. Och hennes bäfvande hjärta hviskade:

— En sådan ring har du egt förr...

Kungen hade rest sig. I handen höll han ännu ett étui. Men locket sprang icke upp när han räckte gåfvan till Amalia Silfvercreutz sägande:

— När solen skiner, skiner hon för alla... Var så god och behåll detta minne från Ulriksdal. Jag tror, att ni häri skall finna det vackraste *ni* sett.

Var det nyfikenhet eller slump, som gjorde, att étuiets lock öppnade sig i samma stund som Amalia ceremoniöst tackade för sin gåfva?... Och hvarför kom det sig, att hon så raskt skyndade att åter sluta till detta lock öfver »det vackraste hon sett»?

Denna fråga gjorde bara en, tyst för sig sjelf. Och en skarp blick från hans lifliga ögon iakttog äfven, att mottagarinnan lätt skiftade färg.

Majoren och löjtnanten, eller numera öfverstelöjtnanten och ryttmästaren, hade ej sett hvad, som låg i det åt Amalia skänkta étuiet. Siri hade icke heller gifvit akt derpå, upptagen som hon varit af egna tankar. Men i det kungen nu syntes i begrepp att afsluta audiensen, kom det för Siri, att hennes fars andra hustru varit väl rask

i vändningarna med att gömma undan sin gåfva, och hon passade derför på att tillfredsställa en lätt förklarlig nyfikenhet medan konungen yttrade några ord till herrarne.

Lutande sig mot Amalia hviskade hon:

— Får jag se, hvad du fick?

Svaret hörde hon ej. Amalia vände henne ryggen med en blick, som kom Siri att rycka till. I samma stund hördes konungen säga:

— Och nu kanske vi skulle titta på mitt *allra* vackraste rum. Ha damerna och herrarne sett riddaresalen?

— Nej, ers majestät, hördes öfverstelöjtnanten svara.

— Godt! Då skola vi der intaga några förfriskningar.

Och nu liksom förut var kungen sjelf vägledare.

Genom några ytterst smakfulla rum — hvaribland särskildt jagtrummets inredning slog an på Silfvercreutz såsom varande en stor Nimrod — kom man slutligen in i en väldig sal, hvars höjd var betydlig, alldenstund denna sträckte sig upp äfven genom slottets tredje våning, der taket slutade i väldiga hvalfbågar.

Hela salen var från golf till tak klädd med äkta gyllenläder, så att det hela verkade såsom en väldig fond af guld.

Midt i denna glans syntes ett väldigt och utomordentligt konstarbete, ett jättebord af ebenholtz med dertill hörande stolar af betydlig ålder. På en panelfris, som nästan lopp salen rundt, syntes en oräknelig samling antika dryckeskärl — hvaraf många tycktes härflyta ända från korstågens dagar, ja, äfven från de gamla vikingarnes tid. Här funnos sådana af både enklaste och kostbaraste materia, helt visst många utan något motstycke i hela världen.

Här såg man äfven kring väggarna skåp, bord och stolar i 1600-talets stil, en hvarje sak kuriosum för sig.

En väldig gammaldags spisel med öppen härd var här ämnad att sprida forntida trefnad åt konungens fester i denna sal.

Men hvad som mest verkade stämningsfullt var dock den vårstarka dager, som nu släpptes in genom höga med färgade glas försedda fönster, hvaraf många voro reliker från gamla kyrkor, kloster och forntida riddarborgar; det hela en beundransvärd profkarta på hvad glasmålerikonsten en gång varit, men aldrig sedan hunnit upp till, icke ens i våra dagar.

Vid ett af de stora sidoborden funnos frukter och viner framsatta.

En silfversmidd tjenare serverade på en vink af konungen, skummande champagne i höga, antika glas från vinets hemland.

Med en älsklig gest bjöd han först damerna att mottaga den dryck, som bordstjenaren serverade, tog sedan för sig sjelf, hvarpå Silfvercreutz och Kronborg fattade sina glas.

Konungen hördes derpå yttra:

— Jag tackar eder, mina vänner, för detta lilla besök i min landtliga idyll. Och på samma gång som jag önskar eder del af den lycka, hvilken måtte beskäras hela mitt älskade folk, hela mitt älskade rike, tömmer jag nu särskildt mitt glas för de nygiftas väl.

Sedan konungen först klingat med Siri och hennes man, gjorde öfverstelöjtnanten och Amalia sammaledes; den sistnämda dock helt flyktigt när hon toucherade Siris glas, hvilket syntes hvila mellan darrande fingrar.

Konungen lät nu förstå, att audiensen var slut.

Damerna och deras kavaljerer gjorde derför sina undersåtliga afskedsreverenser för majestätet, som med för Carl XV icke sällsynt hjärtlighet hade följt de besökande ända till dörren, der tvenne lakejer stodo raka som ljus.

Han gick till och med ända ut i vestibulen. Der räckte han Siri sin hand.

Med skälfvande blyghet fattade hon densamma.

Innan hon hann förekomma det, hade konungen fört hennes fingerspetsar till sina läppar, med den oemotståndliga

ridderlighet, som ständigt präglade denne monark. Som i en dröm hörde hon honom säga med den egendomliga sydfranska brytningen:

— Au revoir, madame Kronborg!

Nästa ögonblick var Siri långt ned i trappan.

Först i sjelfva portöppningen vågade hon åter vända sina blickar dit upp till balustraden.

Der syntes konungen ännu stå qvar lutad öfver räcket.

Var det en inbillning bara när hon tyckte, att hans afskedsblick nu uteslutande gällde henne?...

— Nå, Siri! Skynda dig!

Uppmaningen kom från hennes man, som redan jemte öfverstelöjtnanten och Amalia gått upp i släden.

— — —

Siri hade drömt sig qvar, än en gång förtrollad af konungens blick...

Drömmande tog hon plats bredvid sin make. Tankarne sprungo åter till de gemak. hon nyss lämnat, och blickarna hängde sig fast vid de allt mer försvinnande fönsterraderna, som strålade i vårsolens guld.

Var det inbillning?

Från konungens fönster tyckte hon sig se en snöhvit duk tillhvifta henne ett sista farväl...

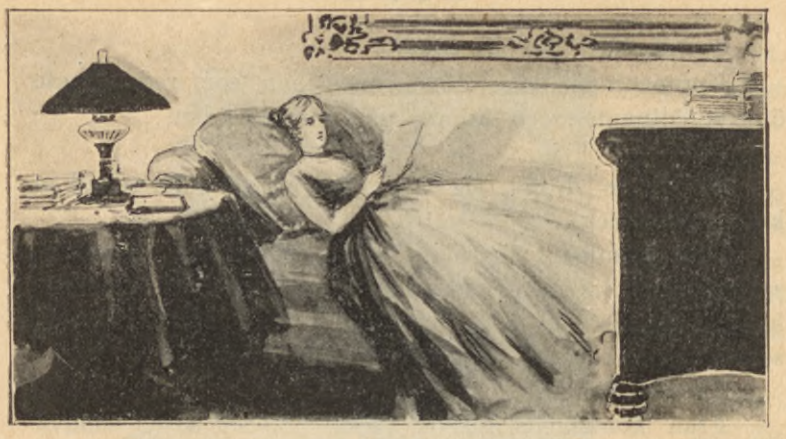

NIONDE KAPITLET.

"Äkta sällhet."

Efter audiensen på Ulriksdal tycktes förhållandet mellan Amalia och Siri hafva blifvit mer spändt än någonsin.

De undveko hvarandra med största försigtighet, och när de någon gång voro så godt som nödda och tvungna att träffas, voro de ord, hvilka byttes dem emellan, lätt räknade. Korsades deras blickar någon gång, var det ej svårt att se, huru ingen hade minsta pardon att vänta af den andra när striden en gång skulle flamma upp i vild låga.

Siri hade ännu icke fått veta, hvad som låg i det étui, hvilket konungen skänkt Amalia vid audiensen. Hon var för mycket qvinna att ej känna sig nyfiken öfver detta, på samma gång som hennes stolthet förbjöd henne, att ens fråga fadern derom, ty att han skulle veta det, derpå tvifade hon ej.

Hade hon frågat, skulle hon likväl ej nått sitt mål. Ty ingen af de tre, som närvoro vid detta tillfälle, utom Amalia och gifvaren, hade ännu en verklig vetskap om innehållet i étuiet. Redan samma dag hade Amalia hos en juvelerare köpt ett annat prydnadsföremål — en briljanterad brosch i hjärtform — som fått ersätta ett smycke, af hvilket hon, trots dess dyrbarhet, endast kände sin qvinliga fåfänga sårad. Och när öfverstelöjtnanten vid middagsbordet sporde henne om presenten, var det den köpta broschen, han fick se. Till sitt värde var den kunglig nog att uppväcka Silfvercreutz' beundran och öka de royalistiska känslor, hvaraf han redan hade största anledningar att vara besjälad, och i gåfvan såg han endast ett ytterligare bevis på konungens bevågenhet mot den Silfvercreutzska familjen.

Denna förfalskade present hade äfven Kronborg fått skåda.

Han hade genast kommit fram med en tydning, hvilken behagade Amalia synnerligen väl, på samma gång som en underlig blick bröt fram ur hennes ögon, en blick, hvilken ej kunde dölja de känslor af tärande missräkning, som nu fått makt med henne.

Men detta såg icke Kronborg. Han var nu mer betagen i Amalia än någonsin. Siris afvisande hållning, som dag för dag blifvit skandalöst påtaglig, hade icke än hos denne vinglande karaktär uppväckt ens en tanke på, att med andra medel söka ernå, hvad han ej kunde vinna med godo, nämligen den kärlek, åtminstone klädd i yttre bemötande, som han hade rätt att begära af sin egen hustru.

Amalia hade icke utan missräkning sett denna vändning af saken. *Hon* hyste icke den minsta böjelse för den narraktige mannen, som nu med sin nya ryttmästaregrad riktigt pöste af sjelfbelåtenhet. Hon hade tagit honom till vasall, men ej till sitt hjärtas riddare. Hon begärde icke hans kärlek, men väl hans tjenster. Som sakerna nu stodo visste hon allt för väl, att hon var i behof af dem.

Hon kände, att hon denna dag lidit det svåraste nederlag, hennes hjärta kunde lida.

Men bland spillrorna af de lockbeten, som hon fåfängt fört i elden, i förhoppning att göra sig oemotståndlig, glimmade nu hatets glöd, som snart måste flamma upp att förtära den lyckliga medtäflerska, hvilken nästan uppnått det mål, som Amalia sjelf tydligen aldrig kunde hinna.

»Siri måste störtas!» var nu hufvudtemat för Amalias tankar... »Och Kronborg *skall* hjelpa mig, om jag också sjelf går under för de offer, jag nödgas göra.»

Och i nattens timmar, sedan det gamla huset skenbart gått till hvila, satt hon der ensam i det österländskt yppiga gemak, i hvilket hon väntat sig höjden af all den sällhet, lifvet kunnat skänka henne... om bara icke Siri stått henne i vägen.

Detta sista hade med ens blifvit en fix idé hos Amalia.

Det var uteslutande mot Siri, som hon nu ville rikta sina angrepp med alla till buds stående medel.

Demirgian hade redan fått bud att infinna sig i detta rum under natten, på slaget ett, och Berthe d'Ormonte skulle Amalia besöka nästa förmiddag. Lowin hade fått underrättelse om, att Amalia ämnade samtala med honom rörande en viktig angelägenhet, på tid, som följande dag skulle närmare bestämmas, och Hugo Kronborg skulle äfven få sina instruktioner för att hjelpa till på mer effektfullt sätt än han gjort hitintills. Ginge nu allt efter Amalias önskan skulle Siri innan månadens utgång vara så likställd med någon af nymferna på Järfva, att hon ej mer kunde våga höja sin blick bland hederligt folk.

Amalia log vid denna tanke ett leende, som kunnat komma en ond ande att rysa.

Hon kände sitt tillämnade offer.

Hade Siri en gång fallit, skulle hon aldrig mer kunna resa sig. Nu gällde det endast att på ett genomgående listigt sätt locka henne i snaran.

Mekaniskt hade hennes hand kommit att vidröra den knapp, som ledde till mekanismen för dörren till löntrappan.

Hon spratt till vid ett gnisslande ljud.

Det stora porträttet af kungen började sakta röra sig, och en kall fläkt drog genom rummet, som nu låg i dunklaste belysning.

Förskräckt rusade hon upp.

— Kommer det någon? frågade hon sig sjelf... Men hur kan man då veta?... Demirgian?... Nej, nej, man måste då känna till min hemlighet med detta rum.

Försigtigt närmade hon sig den gapande öppningen. Ej ett ljud hördes nere från den branta, mörka trappan, hur hon än spände sina hörselverver till det yttersta.

Men hur hade då taflan kunnat vrida sig på sina gångjern?

Hon visste ej sjelf, att hon under sina funderingar kommit att trycka på ledningen till fjedern.

En hastig blick på uret sade henne, att klockan just nu borde vara tolf.

I samma stund hörde hon också de dofva midnattsslagen dåna från det närbelägna Adolf Fredriks kyrktorn.

Amalia var icke skrockfull. Men hon kunde dock icke frigöra sig från en känsla af gammal nedärfd vidskepelse, med tankar på gastar och troll, hemska syner, bevarade från barndomens spökhistorier, tankar på huru de döda vid denna tid fingo makt att för en timme återvända till jordelifvet att anklaga, att hämnas, att ångestfullt irra efter...

Hon gaf upp ett häftigt skri, som genljöd mot trappans väggar.

Halft vanmäktigt sjönk hon ned på den tjocka mattan och blindlyktan föll ur hennes hand.

Var det icke sin förre make, hon nu åter igen tyckte komma mot sig med hotfullt utsträckt hand och med i dödsqvalen förvridna anletsdrag?

Var det icke som en kall, isande fläkt från de dödas rike hade famnat henne och stelnade hvarje hennes rörelse?

Var det icke hans af hot skälfvande röst, hon hörde frampressa detta: »*Mörderska!*» som hon redan flera gånger

förr hade förnummit med fasa i sina oroliga, sömnlösa nätter medan liket af honom ännu stod på bår.

Hon kände hur hennes lemmar fröso till is.

Anklagelser af handlingar, svarta som den natt, hvilken nu omgaf henne, stormade fram i samlade massor, stormade fram likt furier, för att med glödande ris i sina händer piska henne till döds och föra hennes fördömda själ till de eviga straffens osaliga boningar.

Hon vred sig på golfvet i helvetiska smärtor, hennes brännande tunga flämtade efter luft, medan strupen snördes samman som om en jernhand redan lagt sig kring hennes hals att med ett kraftigt grepp släcka ut sista gnistan af hennes jordelif.

Med fasa drog hon undan sin hand.

Var det icke redan helveteselden, som hade börjat sitt oändliga pinoverk?

Vansinnet blickade ut ur hennes pupiller.

Åter ett skri med mullrande genljud.

Nu hade oset af något brändt träffat hennes luktnerver...

Icke mer något tvifvel.

Hon *var* i helvetet!...

Så rusade hon upp och famlade kring sig som en drucken.

Kanske var det endast en ny elak dröm? Kanske var ännu något hopp?...

Hvad var detta?

Ett klingande ljud och ett fräsande vid hennes fot...

Se der en flamma, der ännu en...

Nu blef det allt ljusare och ljusare kring henne...

I detta sken kom åter hennes sjelfbevarelse till vakenhet.

Hon såg nu tydligt, att hon var qvar i sitt åt förbjuden kärlek helgade tabernakel. Men hon såg äfven, att detta rum snart skulle vara endast skälfvande kol och aska, om hon ej grepe in med skyddande energi.

Den dyrbara mattan hade fattat eld.

Lyktan hade blifvit kullstjelpt, och i utbrottet af sina samvetsanklagelser hade hon ej märkt huru verkligheten glidit undan henne och lämnat en sjuk fantasi fritt spelrum.

Men i samma stund som detta blef henne klart, kom också den kallt beräknande naturen hos Amalia åter till herravälde.

Spöksynerna flydde för förståndets vaknande ljus, och med själsstyrkan återvände äfven liten till egna krafter.

Hastigt ryckte hon till sig en väldig divansmatta.

Med beräknande kraft slungade hon denna öfver den brinnande fläcken, och kastade sig derpå med hela sin tyngd öfver det qväfvande hyllet.

Allt var nu åter nattmörkt kring henne. Men förståndet och sjelfbevarelsen voro på nytt i klaraste kondition.

Så vidt hon kunde hindra det, skulle icke någon eldsvåda nu bli af.

Ändtligen var hon herre på valplatsen.

Nästan skamsen öfver sitt fega samvete, tände hon åter den slocknade blindlyktan och kastade en forskande blick öfver den timade förstörelsen.

Denna var mindre än hon vågade hoppas.

Ett fotsbredt svedjefält visade visserligen en fläck af kolade mattrester. Men i öfrigt var rummet sig likt, om man undantager en knappt synlig, men fränt stinkande rök, som i lätta moln steg upp mot det läckert dekorativa taket, rörda af de ofta återkommande flägtarne från den ännu öppenstående nedgången till löntrappan.

Hur denna dörr kunnat springa upp var fortfarande en hemlighet för Amalia. På den kris, hon nyss genomgått, brydde hon sig heller icke om att ytterligare forska i denna sak. Efter det möte, hon nu väntade, skulle låsmekanismen emellertid undersökas och justeras, ty ett upprepande af hvad som händt, ville hon om möjligt undvika.

Annu var all fruktan för samvetets anklagelser inom henne icke utsläckt, ännu visste hon, att hämden vakade,

Här gällde dock att framskjuta redovisningens dag

så långt bort som möjligt i en okänd räckvidd af kommande år.

Ännu ville hon njuta lifvet med alla dess fröjder. Och kanske vore det ännu icke uteslutet ur all möjlighet, att äfven vinna dens hjärta, som...

— Ah! utropade hon, vid denna afbrutna tanke... Är jag då icke lika skön, lika fängslande som alla de andra? Är denna hycklande nunna, denna Siri, som gör mig vansinnig af hat, vackrare, mer retande och mer lockande än jag, som redan tvingat massor af män till mina fötter? Har icke Demirgian sjelf sagt, att ingen, ingen af dessa alla på Järfva kan mäta sig med mig, och att jag skulle fördunkla dem som solen fördunklar gatlyktan, blott att jag...

Hon hade fattat ett litet étui, som låg på ett rökbord med drifven bronsskifva.

Hastigt knäppte hon upp locket, och en flod af brutna strålar, röda, gröna, orangefärgade, violetta, gula — alla regnbågens färger träffade hennes ögon från den hjärtformade krans af diamanter, hvilka omgåfvo en miniatyrspegel af öfverlägsen konstnärlig slipning.

Och hon mumlade för sig sjelf, i det hennes blickar med välbehag sänkte sig i det lilla glaset, som troget återgaf hennes af blindlyktan belysta drag.

— Det vackraste jag sett, sade han... Ja! Han har rätt, han *har* rätt... Hvarför skulle väl detta vara ett hån?... Kan då *jag* mer än andra, än alla de många andra, rå för, att jag älskar honom till vanvett och att intet, intet i världen skall kunna döda denna känsla, om den så strider mot både gudomliga och mänskliga lagar?... Derför är det ju också som jag hatar alla de andra; derför skall också Siri få kännas vid mitt hat, tillintetgöras, smädas och utstötas från den krets af hycklande sedlighetsnuckor, som hon skryter med att tillhöra... Hon skall trampas som man trampat på mig och på de andra...

Amalia spratt till. Åter hördes en knäppning i den ännu öppna löndörren.

Var det någon, som kom der nere?

Hon närmade sig försiktigt, lyssnande och med handen utsträckt framför sig, beredd att genast släcka lågan i lyktan.

Men allt var åter tyst som i en graf.

Sakta sköt hon igen dörren så att taflan åter täckte det gapande hålet.

Nu föll skenet på bilden af denne man, som hon af-

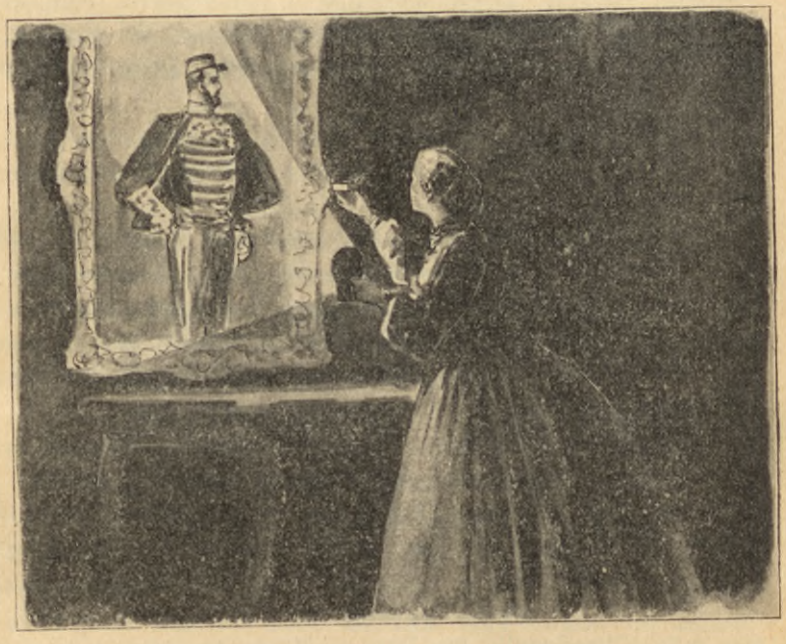

gudade med hela sitt passionerade hjärtas vilda styrka, men aldrig förmått fängsla.

I det hon lyfte étuiet med den blixtrande spegelramen mot denna bild utbrast hon i öfvermått af lidelse:

— Jag svär dig, qvinnornas kung! Du skall en dag finna, att jag verkligen *är* den vackraste, icke blott i mitt tycke, utan äfven i ditt... Till dess skall denna spegel, denna hånande gåfva mot min fägring, bli en hemlighet mellan dig och mig.

Och hon lät vid dessa ord étuiets lock falla igen, hvarpå hon i lönlådan bland sina bref och andra handlingar gömde denna present, som icke ens Silfvercreutz fått se, emedan Amalia fruktat, att han med sitt klara förstånd genast kunnat läsa sig till det gäckeri, hvilket skatten verkligen innebar, gifven som den var med tillägget, att hon deri skulle se »det vackraste *hon* sett».

Tiden hade gått fort under alla dessa nervretande bestyr.

Klockan närmade sig allt mer och mer det timslag, på hvilket hon bevekligast hade anmodat Demirgian att infinna sig.

Innan dess ville hon dock göra en rekognoscerande titt in i våningen för att se, om hennes make verkligen hade gått till hvila.

Sedan någon tid tyckte hon sig hafva märkt, att han ej bevakat henne så misstänksamt som förr. Kanske hade han nog med att sysselsätta sig med sina egna tankar rörande den nåd, som kungen verkligen bevisat honom genom att ej göra sträng räfst med anledning af den der besynnerliga duellen.

Som sakerna nu stodo, var Amalia riktigt glad, att det då gick som det gick med den förlupna kulan. Hade Silfvercreutz den qvällen blifvit qvar på valplatsen i Solnaskogen, då hade Amalia nu hvarken varit hans maka eller burit hans namn och ej heller titeln af öfverstelöjtnantska, en titel, som var tillräckligt lång och välklingande för att i viss mån tillfredsställa för detta modistens äregirighetsdrömmar i denna väg.

O, ja, allt har verkligen gått så innerligt väl... Bara nu Siri kunde bringas i förderfvet och göra sig omöjlig i de kretsar, der jag nu, med stöd af min rang, har rätt att visa mig såsom maka till en öfverstelöjtnant... Ja, bara jag hunnit *så* långt, tänkte Amalia, i det hon sakta, nästan ljudlöst, öppnade den väl dolda ingången till sin boudoir.

Utan att märka något misstänkt kom hon dit in.

Blindlyktan hade hon ställt qvar i lönrummet. För-

siktigt repade hon eld på en tändsticka och tände ett ljus. Dörren till våningen var stängd, och det vid låset fastklistrade munlacket visade, att icke heller någon varit derinne under hennes frånvaro.

Lugnad kastade hon en morgonrock öfver den lätta nattdräkt, i hvilken hon med beräkning tänkte visa sig för Demirgian.

Hon kände honom och var viss på, att ett dylikt, högst familiärt arrangement i toilettväg skulle stämma honom till lifligt deltagande för den plan, hon möjligen kunde finna ut under hans samverkan, men som ännu var henne en gåta.

Tyst! Hörde hon icke tassande steg deruti i det angränsande rummet?

Kunde han verkligen åter börjat med sitt spioneri? Var det kanske bara ett kort uppehåll för att insöfva henne i så mycket farligare säkerhet?

Detta måste hon hafva reda på, hur knapp tiden än var. Aldrig hade han i så fall mer olämpligt för Amalia kunnat börja på nytt.

Hon visste, att hennes väg till Demirgian varit bespejad sedan lång tid.

Hennes kammarjungfru hade sett gamla Karna slå sina lofvar i den trakt, der Demirgian bodde, så fort Amalia gått ut på ensam hand. Det var derför hon måste mottaga honom hemma hos sig, trots den risk, hvilken kunde vara förenad med att *han* sågs flanera vid *hennes* port.

Men i qväll skulle Demirgian på Amalias begäran komma väl inpelsad och maskerad.

Mera på skämt hade hon till och med bedt honom att göra sig så lik negern Tockmann som det vore honom möjligt. När det så i verkligheten *icke* var Tockmann, och man för öfrigt icke heller gerna kunde misstänka henne för nattliga rendez-vouser med en betjent, synnerligast af Hams svarta söner, då fick man tro hvad man ville.

Hon sjelf tänkte i alla fall icke visa sig på gatan.

Nyckeln till bakporten hade Demirgian fått genom Amalias budbärarinna, och han var ju af tidigare besök tämligen orienterad.

Allt borde således gå väl, bara öfverstelöjtnanten gått till hvila i sin, i andra sidan af våningen belägna sängkammare.

Hon öppnade dörren försiktigt och trädde ut med ljuset i handen.

Det bredvidliggande rummet passerade hon likaledes ljudlöst som en skugga. Hon hann till den stora salen och fann icke heller der något oroande, hur vaksamt hennes blickar än spanade kring bland möbler och dörrdraperier.

Tassande som en katt på jagt efter kramsfågel smög hon sig nu in i den file af gemak, som slutade med hennes mans privata lilla dublett.

Så när hade hon plötsligt fallit baklänges af förskräckelse.

Midt i dörröppningen till musikrummet såg hon en högrest figur komma sig till mötes äfven han med ett brinnande ljus i handen.

En röst, som lät både sträng och ironisk, hördes utbrista:

— Hvad går du och leker kurragömma för?

— Ah, hvad du skrämde mig, Wladimir!... Jag gick bara hit för att höra om... om du... om du ville mig något... I drömmen tyckte jag, att du ropade mig och... och så vardt jag så förfärligt ängslig.

— Sååå? Jag kan tro det... Jag drömde också något ditåt.

— Nej, hvad då? Om mig kanske? Tyckte äfven du...

— Jag tyckte, att du var på väg att...

Han hejdade sig och kastade en forskande blick på sin hustru.

Med utomordentligt lugn uthärdade hon hans blick och frågade, trots att hon riktigt brann af otålighet och ängslan:

— Hvart var jag på väg... i din *dröm*, menar jag?

— Jo, till en *älskare*, om jag skall svara uppriktigt.

— Du är galen med dina misstankar... Tycker du, att jag ser ut som jag ämnade mig ut nu och med den här kostymen.

Hon slog upp morgonrocken och visade sig i sin natt-dräkt under det hon brast ut i ett skärande hånskratt.

— Skrattar bäst, som skrattar sist, min nådiga... Men har *du* lust att spela en modern Helena, så icke må du tro, att *jag* vill vara din narraktige Menelaus... Marsch framåt!

Han grep henne i armen och sköt henne just icke med varsamhet framför sig, under det att Amalia i häpenheten ej kom sig för att säga ett enda ord.

Utanför hennes boudoirdörr hejdade han ändtligen den ovanligt brådskande marschen. Ur sin nattrocksficka tog han upp en nyckel, som han visade sin hustru sägande:

— Se här bot för dylika äfventyr... Nu går du och lägger dig... Och sedan är det jag, som helt sonika läser in min dyra skatt... Har du förstått?... Tills vidare skola vi probera detta medel *hvarje* natt. Du behöfver icke känna dig generad, ty det blir jag sjelf, som kommer att hålla vakten... Se så! Marsch in i arresten!

En blixt af skadefröjd blänkte till i Amalias granna ögon. Men med en röst, som lät undergifvet foglig, svarade hon:

— Som du vill, min vän... Men hvad du vinner genom detta, icke är det mitt hjärta.

— Detta har jag aldrig egt, och nu mera *vill* jag *icke* ega det.

Amalia brusade upp med afsikt.

Ögonen sköto hotande blixtar under det hon sjelf öppnade dörren och fyllde densamma med hela sin bredd. Med sammanbitna tänder hväste hon:

— Verkligen! Du tänker spela despot... Nå väl! Vi skola se hvem, som kommer längst med den här taktiken... Jag varnar dig... stackars narr!...

Silfvercreutz syntes vilja afbryta denna häftiga ordström med att ytterligare mota in henne. Men nu satte

hon sig till det häftigaste motstånd och stötte undan honom, under det att hennes hand raskt fattade låsvredet. I det hon drog till dörren om sig, hörde Silfvercreutz henne utbrista med trotset af en drucken nymf:

— Akta dig, gamla stolle!... Kommer du *hit* in utan *mitt* lof, så skall du finna mig beredd till det *värsta*. Du skall se, att *jag* icke...

Han tryckte igen dörren med kraft midt framför hennes ögon, och innan hon hunnit sluta sin hotelse.

Nästa ögonblick vreds nyckeln om med dubbla slag.

Amalia var inläst. Hon var fånge på sina egna rum.

Detta var åtminstone öfverstelöjtnantens öfvertygelse, när han nu stoppade nyckeln på sig, både nöjd och missnöjd med hvad som skett.

Onda aningar hade drifvit honom till denna ytterlighet, sedan han nyss sett dessa, åtminstone delvis bekräftade genom att finna sin hustru midt i natten smyga kring i våningen på ett kompromitterande sätt.

Han hade redan börjat inse det ohållbara i deras förening, hvars förhastade ingående han nu förbannade.

Det var nu också endast tankarna på Siri, som förmådde honom, att ej med första slita detta olycksaliga band.

Han var rädd för att skandalen af en skilsmässa äfven skulle återfalla på dottern, hvilken — han hade sedan någon tid tyckt sig märka detta — äfven hon hade kommit på oriktig plats i lifvet.

Skenet måste allt nog bevaras.

För den skull var det som han afgjordt tänkte begagna sig af medel, hvilkas brutalitet fingo ursäktas af nödvändigheten. Åtminstone skulle han sjelf se till, att hustrun icke finge lämna huset någon natt.

Med denna tanke gick han åter in till sina rum. Han lade sig ej. I hvilstolen sjönk han slutligen i en dvala, som icke ens de dystra tankarne på framtiden kunde tvinga bort. Men sömn var det ej.

* * *

Allt gick således efter Amalias planer.

Hon kunde icke bättre önska sig, än att bli inläst i detta rum, från hvilket hon hade sin egen hemliga in- och utgång, kunde gå och komma så godt som när hon behagade och likväl vara trodd att sitta som en instängd fånge.

Hon var än gladare öfver, att hon tyckte sig hafva märkt, att hennes man ej vidare hade håg att söka upp henne i denna boudoir, der han redan en gång förut fått se, att hon icke lät behandla sig med våld eller hot, med ett ord, icke skrämma sig af honom.

Men nu var tiden allt för knapp till långa reflektioner.

Nu skulle hon när som helst kunna vänta, att Demirgian stod på lur nere vid bakporten, der hans tålamod ej finge sättas på för hårdt prof.

Möjligheten af att han der äfven kunde bli uppmärksammad, trots den sena nattimmen, var ej heller utesluten. Karna sof bara med ett öga i sender.

Kanske funnes det äfven andra väktare. Hon misstänkte detta.

Lyssnande lade Amalia örat till dörren, som hennes man nyss stängt.

Icke ett ljud.

Hastigt tog öfverstinnan upp en bastant hake med märla. Riktigt med färdighet skrufvade hon fast de båda syskonpjeserna vid dörren. Ett par minuter senare var ingången till boudoiren äfven stängd på insidan.

Omständigheterna hade nu tvungit henne till denna försiktighetsåtgärd, på hvilken hon redan länge varit betänkt. Alldeles utan motstånd skulle man nu icke komma in till henne. Och var hon i det lönrum, som Silfvercreutz ännu icke kände till, då kunde hon lätt vid minsta buller å den stängda ingången hinna sauvera sig mot fatala eventualiteter.

Amalia var en qvinna, som i det längsta sökte bibehålla sin svåra position mot alla anfall. Allra minst tänkte hon nu gifva vika, då hatet dref henne att verka. Siri

såväl som hennes far skulle snart finna, tänkte hon, att Amalia icke var den, som lät behandla sig ostraffadt hur som helst.

Fortfarande insvept i morgonrocken, hastade hon åter in i sitt lönrum. Den lilla blindlyktan tändes på nytt, och vägledd af dess sken gick hon med snabba steg utför löntrappan, sedan hon sett att mer än tio minuter öfver den bestämda tiden hade förflutit.

Med varsamhet öppnade hon dörren i muren.

Lyktan hade hon nu dolt under kappan.

Icke ett ljud träffade hennes öra. Allt var mörker och tystnad på den stora gården, icke ens en fläkt satte den stora lindens bara grenar i rörelse, och från sidobyggningen, der Karna ännu hade sitt rum, trots Amalias påstötningar om att det besvärliga vittnet skulle flytta, syntes icke en minsta lilla glimt, som kunde ge till känna, att den gamla qvinnan ännu höll sig vaken.

Hon var nära att tvifla på Demirgians skriftligt lämnade löfte, då hon helt oförmodadt såg en svart skepnad dyka upp bakom hörnet till höger.

Utan att säga ett ord, trängde han sig in i löngången. Amalia drog hastigt igen dörren efter sig och honom.

Nu föll blindlyktans sken på den inträdande.

Hon lät höra ett lätt rop af förskräckelse.

Framför henne stod en veritabel neger, men af betydligt längre stature än hvad Tockmann kunde briljera med. Amalia tyckte sig till och med märka, att han var längre än Demirgian.

Något orolig brast hon ut:

— Sså! Du kom ändå? Jag har varit alldeles vådligt illa deran. Så när hade hela mötet gått om intet.

Endast ett svagt brummande blef svaret, alldeles olikt Demirgian för öfrigt, hvars lifliga natur helt visst icke nu mer än annars hade nöjt sig med ett så kortfattadt svar som en stilla brumning.

Men, tänkte hon, kanske är det bara min nervositet, som gör, att jag nu icke känner igen honom... Kanske är

äfven han angelägen om, att icke yttra sig här i trappan, der man ju alltid kan bli lättare hörd af en lyssnare på gården än i det väl madrasserade och afskilda lönrummet.

Nu var man uppe. I det Amalia ställde från sig lyktan befriade hon sig hastigt från morgonrocken.

Hon skulle just tända den rubinfärgade ampeln, då hon hastigt greps bakifrån af en fast arm.

Nästa sekund brände en passionerad kyss på hennes darrande läppar.

Med ett kraftigt ryck gjorde hon sig fri. Hennes blickar föllo på den besynnerlige negern, i hvilken hon väntade sig få se Demirgian.

Ett skri bröt fram öfver hennes läppar.

Framför henne stod *icke* hvarken negern eller Demirgian utan — ryttmästar Hugo Kronborg.

En blick af förtrytelse träffade honom, samtidigt med att Amalia bröt ut:

— Hvad vill detta säga?... Du här?... Hvem har bedt dig om detta; hur vågar du att...

— Se så, lugna dig, min lilla vän! Jag är alldeles förtjust öfver att allt gått så charmant.

— Men så säg då, människa, hur har du... Fanns det icke någon annan der nere, som...

— Som skulle hit, menar du, ditt lilla troll?... Nej, vägen var absolut fri, porten är läst, och din *neger* är ändtligen här i ditt mohriska paradis... Amalia! Ännu en kyss innan...

Han lade åter sin arm kring den häpna qvinnans lif och drog henne till sig. Men i samma stund smällde en kraftig örfil på hans kinder, och hon röt till likt en megära:

— Vet du inte hut, din spoling? Förklara genast hur du kan vara här, eller jag... jag tillkallar min man.

— Ha! Din man, sa' du? Det tror jag icke, att du bryr dig om.

I vanmäktigt raseri och alldeles utan hållpunkt beträffande skäl för Kronborgs närvaro i negermask och så-

som ställföreträdare åt Demirgian, bet hon sina läppar blodiga och stampade med ursinne mot den svällande mattan.

Kronborg hade lugnt slagit sig ned på en divan sedan han tändt ampeln och derpå en väldoftande äkta havanna. Med yttersta välbehag lät han sina blickar tum för tum glida öfver den tunnklädda skönheten, som ännu i sin vilda vrede bibehöll sin fägrings förtrollning; ja, kanske var ännu mer hänförande just genom det lif, som det uppjagade blodet gaf åt hvarje hennes minspel.

Utan att fästa sig vid den kränkande bestraffning, som nyss kommit honom till del, sade han ändtligen, då Amalia fåfängt sökte ord för sin förbittring:

— Kom hit, liten, och sätt dig... Du gör nu onödigt mycket väsen af det här. Om det är Demirgian eller jag som...

— Tig, usling! Vet du då ej, att det är din svärfars hustru, som...

— Hustru? Är du så alldeles säker på det?

Frågan kom som en smygande ond aning.

Amalia rusade fram mot Kronborg, lade sina händer på hans axlar och skakade honom med raseri i det hon glömmande all försiktighet nästan skrek:

— *Är* jag icke, *är* jag icke? Är jag kanske *icke* vigd vid honom, och har icke du sjelf varit närvarande då vår vigsel egde rum? Såg du icke då...

— Nog såg jag, att ni vigdes... Men...

— Men? Vid afgrunden! Du gör mig galen, Hugo! Eller ock har *du* förlorat det lilla förstånd, som någonsin funnits i ditt trånga kranium.

— Såå. Tror du det?

— Jag hör det ju med egna öron.

— Du har i så fall hört fel, eller rättare, du har icke hört något alls.

— Du fortsätter alltså med din insinuation, att jag ej skulle vara gift?...

— Detta har jag icke sagt... Men Lowin har i dag

låtit mig förstå, att du borde laga så, att du fick ordentligt *intyg* på den saken, innan...

Amalia sprang upp och slog sig för pannan i det hon utbrast:

— Ah! Har Lowin...

— Ja, men den saken få vi tala närmare om sedan. I natt kan man ju i alla fall icke göra något deråt... I morgon skall jag...

— Du skall jemt ingenting... Jag tänker sjelf...

— Hur du vill... Emellertid var det Demirgian, som bad mig gå hit i sitt ställe... Han vågade ej...

— Bad *han* dig gå hit?

Ett haf af förvåning brusade fram i denna fråga.

Hade då hela världen blifvit upp och nedvänd på några timmar?

Utmattad af stridiga tankar sjönk hon ned vid sidan af sin beundrare, nu utan att ens med en rörelse göra motstånd, då han på nytt lade armen kring hennes lif sägande:

— Hör på, Amalia! Du skall genast få veta allt... Som du bad mig, gjorde jag Demirgian till min bekant. Tusan så obehaglig människa för resten... Djefvulen tar honom väl lefvande en vacker dag... Jag är icke så dum, som du kanske tror, och innan han sjelf visste hur det gick till, hade jag lockat ur honom, att han är kär i, icke dig, som jag trodde först, utan i — ha, ha, ha! — *min hustru!*... Nå, den saken gjorde mig då icke svartsjuk... Han får bestämdt lika litet som jag hennes ynnest... Fan vet om hon icke gått och förälskat sig i någon annan, men äfven den saken skall jag nog lista ut, bara jag får tid på mig... Sedan audiensen på Ulriksdal, är hon emellertid ännu djäkligare mot mig än förr... Och...

Amalia hade rusat upp. Med blickar, som flammade af eld, afbröt hon den talande i det hon sade:

— Hugo! Vi *måste* hålla i hop.

— Ser du det! Just min tanke också... Jag älskar icke Siri. Det är *du*, som eger mitt hjärta... Men ser du, det

retar mig, att hon föredrager en annan... Och nu skall det vid Belsebub bli skilsmessa af innan hon ens hinner...

— Bravo! Men hon bör på samma gång *näpsas*, icke sannt? Ett så högfärdigt stycke som Siri...

— Äfven detta har jag tänkt på... Demirgian kan gerna få henne... Men vi skola bara ställa så till, att man kan öfverraska henne i en sådan der tête-à-tête... Då ha vi bevis, sade Lowin, och sedan...

— Ah! Vet *Lowin* också om detta?

— Tacka tusan för det! Det är han, som öppnat ögonen på mig och som...

— Gifvit dig planen, ifyllde Amalia skrattande, då hon märkte, att Hugo äfven nu plöjde med andras kalfvar... Är det icke så, min vän?

Kronborg såg generad ut, men svarade genast tämligen tvärsäkert:

— Ja, hvad skall man göra? Han fick ur mig, att jag var stormkär i dig, och så kom ämnet på tal. Hans hat till Silfvercreutz stöttade under; och innan jag rätt hann sätta mig in i hans idéer, lät han mig förstå, att ett äktenskap mellan dig och mig visst icke vore någon omöjlighet, då ni icke ha bevis på, att vigseln är laglig... Ty...

— Du är galen! afbröt Amalia bleknande... Visst var vår vigsel ordentlig...

— Det är den saken, vi få se... Emellertid måste vi äfven ha Berthe d'Ormonte på vår sida, och det kunde icke heller skada att den der Klubber...

— Men hvarför i all världen skola vi draga in så mycket folk? Åtminstone inser jag icke, hvarför Klubber skall med. Icke har Siri haft något vidare med honom att göra.

— Tror du det? Lowin har en annan mening om äfven detta, ty han har af Klubber sjelf hört, att Siri under någon dag i december, eller början på nyåret gjort ett litet affärsbesök i Klubbers affär bredvid »Palät.»

— Såå, svarade Amalia likgiltigt... Men jag förstår icke...

— Hon hade belånat en mycket kostbar ring, och den är ännu icke återlöst... Nu har Klubber, som är en riktig jude när det gäller att klå folk, fått ett lifligt intresse för den der ringen. Löser Siri icke ut den innan klockan tolf förfallodagen så mister hon den så visst som jag sitter här.

Amalia såg fundersam ut. Det förekom henne plötsligt som den ring, hvarom Kronborg talat, kunde vara ett bra vapen mot Siri i den skilsmessoprocess, hvilken han helt visst utan stor påtryckning skulle upptaga mot sin hustru... Försiktigt frågade hon:

— Tror du icke, att Klubber möjligen kunnat taga fel på Siri och någon annan? Utom dess, hvarifrån skulle hon fått en så dyrbar prydnad den tiden. Det *var* ju en dyrbar ring, eller hur?

— Antagligen. Lowin har sett den. Och Klubber känner ju Siri.

— Har han icke talat om hur den såg ut?

— Jo, jag tror väl... Vänta, hur var det nu?... Jo, diamanter och rubiner... Eller också bara en rubin omgifven af diamanter... Något i den stilen var det visst.

Amalia tycktes bli allt mer intresserad för den der ringen. Nästan allt för ifrigt fortsatte hon:

— Hugo, vill du göra mig en riktigt stor glädje.

— Ack, det vet du, min engel!... Tala. Så vidt det står i min makt...

— Jo, du skall noga observera den ring, som var med i det étuie, hvilket Siri fick af kungen... Och sedan...

— Förlåt jag afbryter. Men det blir nog lite svårt att göra den der granskningen.

— Hur så?

— Derför att hon icke ens vill visa mig grannlåten då jag har bedt henne derom... Aldrig har jag sett henne ha på sig dessa smycken heller... Bestämdt håller hon skatten inläst.

— Såå, svarade Amalia tankfullt... Det var verkligen lite förargligt detta. Men nog kan väl *du*, hennes man, få

tillfälle att åtminstone kasta ett öga på hennes nipper... Och när *jag* ber dig så..

Frestande och bevekande var hennes röst när hon sade detta, och blickarna, hvilka underströko hvarje ord, särskildt pronominet *jag*, gjorde att Hugo kände sig liksom gripen af svindel.

I det han sjönk ned på knä vid hennes små guldbroderade tofflor hördes han stamma:

— För *din* kärlek, skall jag göra mig till inbrottstjuf, om du vill.

Han grep hennes händer och höljde dem med kyssar.

— Nej, nej! Icke så, Hugo! Jag har ej bedt dig att stjäla. Endast att du försöker komma i tillfälle att betrakta den der ringen.

— Jag svär dig, det *skall* lyckas!

— Godt! Men nu kommer ett annat kapitel... När du lyckats i detta första, då skall du oförtöfvadt helsa på hos Klubber... Du känner ju honom?

— Jo, något! Den kan just ta' Demirgian i hand.

— Nå! Du hör dig för om han har qvar Siris ring. Så ber du att få se den. Och om du finner, att den är alldeles lik den, hon nu har i étuiet, eller snarlik denna, då ber du Klubber att få köpa den.

— Och sedan, min engel?

— Sedan köper jag den af dig.

— Köpa! Nej aldrig i lifvet. Jag skall ge dig den som underpant på min gränslösa kärlek.

— Tack, svarade Amalia skrattande... Men säg mig nu en sak: hur kommer det sig, att du på sätt och vis aflöst Demirgian? För att få tala vid honom mera ostördt, hade jag bedt honom komma hit i qväll och...

— *Natt*, menar du, afbröt den förälskade narren i det han kastade en svartsjuk blick på föremålet för sin brottsliga låga... Eller hur långt räknar *du* dagens timmar?

— Var nu icke dum, Hugo! Det är rena affärssaker, som vi måste ha på det klara, han och jag, ty...

— Kärleksaffärer menar du? Men vid Belsebub skall icke den der hästmånglarn få se...

— Välj dina ord! Det är icke i ett dragonstall, som du nu befinner dig... Demirgian är min vän och...

— Ah! Du *älskar* honom således!

— Icke alls! Bara affärer, som jag ju sade nyss... Under alla omständigheter var det nu dumt, att han icke kom. Jag skulle ha mynt af honom, pengar, som han lånat... Och för tillfället är jag nästan pank emedan...

— Amalia! *Min* börs står öppen när du vill... Bara ett ord och...

— Tack, min vän! Kanske måste jag också anlita din hjälp tills vidare, svarade Amalia med en hastigt förbifarande glimt af tillfredsställelse... Vi få talas vid derom i morgon... Men à propos Demirgian. Ni ha således blifvit riktiga vänner, kan jag förstå sedan vi talades vid senast?

— Hur så?.. *Vän* med honom blir jag aldrig.

— Men hur kunde han då inviga dig i sitt förtroende till den grad, att han lät dig gå hit i sitt ställe?

Hugo Kronborg blinkade listigt med ena ögat när han svarade:

— Det fins medel, som... Ja, du förstår...

— Pengar?

Kronborg nickade jakande.

— Således har han börjat plocka äfven dig?

— Eller också jag honom...

Amalia betraktade sin älskare med förvåning.

Denne tycktes njuta öfvermåttan af den öfverraskning, han nu lyckats bereda sin lättfotade »svärmor» och svarade med viktighet:

— För guld får man allt!

— Var icke så viss på det du, din tok.

— *Allt*, fortsatte Kronborg lugnt... Nu behöfde jag Demirgians förtroende. Lowin sa', att endast med honom kunna vi nu vinna ett stort slag.

— Ah! Åter igen Lowin!... Vet han kanske äfven af, att du gått hit?

— Nej!... Men han har rådt mig, att med alla till buds stående medel söka vinna...

Han tystnade och såg plötsligt helt generad ut. Tydligen hade han gått för långt i sin uppriktighet.

Amalia var allt för intresserad af att få veta fortsättningen. Med suckande inställsamhet lade hon sin blottade bildsköna arm kring lekfogelns hals och hviskade:

— Hugo, min gosse! Icke behöfver du frukta, att *jag* skall förråda, hvad du säger mig i förtroende... Hvad var det således, som du med alla medel skulle söka vinna?...

— Din kärlek! utropade Kronborg, i det han drog henne till sig... Amalia! Säg att du...

— Se så! Nu ska' vi icke gå från ämnet... Hvarför ville *Lowin* att...

— Han har en mycket viktig plan med detta. Jag har hört honom yttra, att utan dig och Demirgian blir det pannkaka af alltihop.

— Hvilket alltihop? utbrast Amalia både nyfiken och orolig.

— Detta skulle jag få veta bara jag vunnit er båda.

— Du är en narr! Kan du icke begripa, att det är för hans egen skull, som han ställer dig i spetsen?

— Jag vet detta. Men denna gång skall jag bättre än förr hålla honom på vederbörligt afstånd. Nu är det icke heller kärlek till Siri, som gör mig blödig mot hennes far... Gubben har retat mig med vissa små förmaningstal... Siri har bragt mig till ursinne genom sin spotska höghet, och så är det äfven en annan sak, som Lowin talat om... Icke ens detta...

— Hvad då? Du *måste* förtro mig allt, om vi skola fortfarande vara vänner! utbrast Amalia då Kronborg på nytt tycktes hågad att klippa af fortsättningen.

— Detta kan jag icke säga *nu*, svarade han tydligen upprörd öfver sin tanke.

— Nå väl! Då kan du genast vara beredd på att *jag* icke vill ha dig till... till vän. Så mycket du vet det.

— Amalia!

— Du hörde hvad jag sade?

— Ja, men i *detta* fall... Det är ju icke bevisadt... Lowin kan ju nu som ofta annars hafva ljugit... Och...

— Adjö då, Hugo!

Hon reste sig som för att lemna honom. Redan lade hon handen på det gobelindraperi, som dolde entrén till hennes boudoir.

Plötsligt släppte hon detta med en blick af ängslan och smög sig hastigt fram till ampeln, som hon blåste ut i det hon hviskade:

— Hugo!... Skynda dig;... Du måste gå nu... I morgon skola vi träffas och rådgöra... Hos Lowin till exempel. Har du tid klockan tolf?

— Ja, men *nu* vill jag icke gå utan att...

— Du *måste*! Det är Wladimir, som bråkar derute. Han tänker visst bryta sig in i mitt rum. Jag hörde hur han ryckte i dörren... Det löjliga är, att han nyss stängt in mig, men nu, tack vara min försiktighet sjelf, blir utestängd. Åtminstone en stund... Ha, ha, ha!... Hör du inte hur han går an?

Bullret mot boudoirdörren hade blifvit starkare.

I det Amalia nu liksom en gång förr skyndsamt ledde sin älskare ut för trappan för att få honom undan, kom trots oron den nyss pinande nyfikenheten åter öfver henne och hon riktade blindlyktans sken rätt i Kronborgs ansikte i det hon sade:

— Säg, hvad du nyss höll inne med, eller också ser du mig nu för sista gången.

— I morgon skall du få veta allt.

— Nej nu! Hur kan du ha hjärta, att neka mig som du säger dig älska...

Det låg något af oböjlig kraft i denna afbrutna fråga på samma gång som en konstlad tår bröt fram i hennes öga.

Kronborg kunde icke motstå henne. I det han till afsked tryckte henne mot sitt bröst, hviskade han:

— Amalia!... Lowin sade... att både du och Siri voro... kära i kungen... Att ni bedraga mig *båda två*.

Ett speladt hånskratt blef hennes svar i det hon gjorde sig fri för att dölja den förrädiska skälfning, som vid dessa ord genomlopp hennes kropp.

— Lowin är en filur, sade hon undvikande... Han säger detta för att få dig i den stämning, som han anser vara gagnelig för sina egna syften... Han skall sjelf få veta om detta när jag träffar honom.

— Var icke dum, Amalia! Jag tror dig, älskade... Det är bättre att nu ha Lowin till vän än till fiende...

— Alltså klockan tolf i morgon... Skynda dig ut nu. Jag måste upp innan Wladimir finner mig borta.

Och i det hon sjelfmant bjöd den lurade Hugo sina läppar till en sista godnattkyss, sköt hon ut honom på gården.

Fem minter senare kom hon in i sin boudoir.

Allt var tyst derinne. En hastig blick sade henne att haken gjort sin tjenst.

Kronborg hade stannat utanför den osynliga ingången till löntrappan. Ett misstänkt ljud af steg utanför den tillstängda bakporten, hvars nyckel han nu höll i handen, kom honom att hastigt sätta på sig masken, för att i händelse det vore någon af husets tjenare, som kom, ej blifva igenkänd.

En svag dagning hade börjat gry öfver trädgårdsmuren, och han ville ej till något pris blifva ertappad i detta högst delikata äfventyr, som han hoppades få göra om med allra första.

Nu tycktes vägen vara fri.

Kanske var det bara en sent hemvandrande nobisgubbe, tänkte Kronborg... Man går osäkert från glaset... Känner till det der af egen erfarenhet.

Men hvad nu?

Var det icke någon, som tassade ute på gården också? Fanns det månne spioner? Karna till exempel.

Skyndsamt närmade han sig bakporten för att i all

hast göra sig osynlig på en plats, der upptäckt kunde vara obehaglig nog, synnerligast af Karna.

Hans hand darrade våldsamt af oro när han skulle sätta nyckeln i låset. Fruktan gjorde honom osäker och dunklet försvårade manövern betydligt.

Ändtligen! Porten gled upp med ett gnisslande ljud som skar genom lugnet.

Åter andades han lättare, och ett belåtet leende spelade öfver hans läppar.

Så långt han kunde se låg Drottninggatan i fredlig hvila. Icke skymten af en människa syntes till, hvarken åt Kungsbacken eller ned åt Strömmen, dit han nu skulle rikta sin tidiga morgonpromenad att snart i sitt eleganta hem drömma sig in i den lyckan, att det vore *Amalia* och ej Siri, som der förde husmoderns spira, medan Siri, den pligtförgätna (!) ginge att offras på hämdens altare, det vill säga drefs allt djupare ned bland samhällets utstötta.

Ah! Den hämden skall bli ljuf, tänkte han, just som han efter att hafva stängt porten satte sig i gång.

Men många steg hade han icke tagit, förr än hans hufvud träffades af ett våldsamt slag, som kom honom att med en vrålande förbannelse rygga undan mot väggen.

En röst, som han mycket väl kände igen vara svärfaderns, bröt ut, i det att en kraftig hand grep tag i hans pelskrage:

— Jaså, din fördömda neger!... Nu skall du få se...

Och på nytt höjdes en knytnäfve för att slå till.

Situationen var verkligen högst kritisk. Men som en blixt genomfor det Kronborgs hufvud, att misstaget var honom till betydlig fördel... Som »*neger*» behöfde han ej taga hänsyn till att han var sin motståndares *måg*, men väl så mycket mera till att skyndsam flykt vore att föredraga framför att under en brottning bli demaskerad.

Utan att yttra ett ord började han rycka och slita för att befria sig från det fasta greppet, samtidigt med att han med händerna hade fullt göra att afvärja de slag, som med hvinande hastighet flögo öfver hans hufvud, under

Stöten tycktes hafva varit våldsam. (Sid. 315.)

det att uttryck af ursinnig förbittring haglade mot hans öron.

— Din gemene rackare! Hvad har du här att göra?... Springer du Demirgians ärenden, skall jag ge dig dricks-pengar, som... Vill du löpa? .. Åh nej! Inte än... Hvad gjorde du på min gård? Svara, usling!... Eller jag krossar din fördömda negerskalle... Söker du min hustru, kanske?... Eller är det Siri, som du snor efter, eller...

Ett tungt stönande afbröt den uppretade anfallarens ordflöde. Med ett skickligt anbragt krokben, hade Kronborg dunkat fast sin motståndare mot väggen och fått öfvertaget.

Stöten tycktes hafva varit våldsam. Öfverstelöjtnantens händer släppte sitt tag, och Kronborg kände sig fri.

Utan att bekymra sig om huruvida den gamle mannen, som troligen slagit hufvudet mot den hårda väggen, nu skulle kunna draga sig tillbaka eller ej i huset, skyndade Kronborg sin väg med ilande hast, sedan han vikit af in på Barnhusträdgårdsgatan för att der bland djupare mörker kunna försvinna så mycket lättare om en förföljelse skulle ega rum.

Nästan vettskrämd af fruktan att svärfadern möjligen skulle kunnat känna igen honom, — och bäfvande för hvad som deraf kunde blifva en följd, just nu, då situationen mellan dem blifvit allvarsamt tillspetsad genom Siris hållning — kom han ändtligen till sitt hem.

I tamburen mötte han sin hustru, som vid åsynen af den ännu maskerade galningen gaf upp ett högt rop af förskräckelse.

Skamsen slet han af sig masken sägande:

— Hvad skriker du för? Ser du icke att det är jag? Kommer från en maskis, kan du förstå.

Rösten lät osäker när han krystade fram denna nödlögn samtidigt med att han förbannade sin otur, att just nu möta Silfvercreutz' dotter. Han anade huru dessa två till sist kanske skulle förstå sammanhanget med både det ena och det andra.

Men så med ens byttes hans fruktan till hat och trots. Med flammande blickar ställde han sig framför henne och brast ut:

— Hvarför *ligger* du inte?

— Min ensak, skulle jag tro, svarade Siri stolt i det hon mätte honom med en blick, full af förakt.

— Hvarför ligger du icke? Jag vill ha ett bestämdt svar och inga undanflykter... Du är min hustru och...

Siri lät höra ett hånskratt och vände honom ryggen utan att svara.

Förut uppretad af hennes ofta visade likgiltighet, ja, nära nog afvisande trots, råkade den unge äkte-mannen nu i ett tillstånd af raseri. Utan att betänka, hvad han gjorde eller sade, utbrast han, i det han grep henne om armen och höll henne qvar:

— Jaså! Du vill icke höra på, hvad jag har att säga dig. Men du skall vid satan få lära dig hvem, som är herre här i huset... Svara *genast*, hvarför du icke har gått till hvila, fast det nu snart är morgon.

— Släpp mig!

— Siri! Reta mig icke till vansinne! Hvarför är du uppe?

— Släpp mig!

Hon gjorde icke en rörelse för att rycka sig lös. Men af elden i hennes ögon kunde han märka, att det ej var hvarken undergifvenhet eller fruktan, som nu gjorde henne så lugn... I de blickar, som här brunno mot honom låg ett så djupt förakt och en kyla, som kom honom att villrådigt sänka ögonen. Der han nu stod med den aftagna negermasken i sin hand, verkade han mer som en ertappad brottsling än som en make, hvilken ställer sin hustru till ansvar.

Långsamt släppte han det grepp, som han nyss tagit om hennes arm. Utan att en rörelse gjordes för att hindra henne fick hon aflägsna sig.

Men på tröskeln till salen träffade henne ett ord, som

dref blodet från hennes kinder och kom henne att stanna liksom tillbakaryckt med lasso.

Hennes läppar darrade som i frossbrytning. Knappt hörbart frågade hon med hes, skärande stämma:

— Hur sade ni? Var det till mig?

— Just till dig.

— Vågar du upprepa detta?

— Järfvanymf!

— Ryttmästar Kronborg! Ni skall få vedergälla mig denna skymf... Ni har sjelf så velat och måttet är rågadt.

Det låg något så isande lugnt i tonfallet af dessa ord, att Kronborg, som väntat en stor scen med många ord och häftiga utbrott, blef ännu mer tillintetgjord än nyss. Men i samma ögonblick han på nytt såg henne färdig att lämna honom, tog den sårade sjelfkärleken åter ut sin rätt.

Med ett raskt språng stod han vid hennes sida. Hans röst flämtade af vrede när han brast ut:

— Siri! Tag dig ingen ton. Jag har fullt grundade skäl, för hvad jag nyss kallade dig.

— Ha!... Ni är ju splitter galen, herre.

— Såå? Svara mig då på en sak, om du vågar... Af hvem har du fått den ring, som du belånat hos Klubber?... Har du kanske icke fått den af...

— Tyst!... Ett enda ord till och...

— Nå, der ser du! Jag vet, att den är precis lika med den, som du nu är så rädd om... Det finns således anledning nog, att...

— Tro hvad ni vill, afbröt Siri med en behärskning, som på nytt verkade förvirrande, och kom Kronborgs segervissa leende att dö bort... Kan det föranleda, att jag slipper er närvaro för framtiden, vill jag gerna erkänna, att jag i trolöshet *hädanefter* skall bli er *fullt* värdig.

Och innan Kronborg ens hann tänka sig det krossande svar, som han ville ha fram på denna förklaring, inför hvars oblyga uppriktighet han kände sig mållös, hade hans hustru lämnat honom att tolka svaret bäst han ville, om ens någon tolkning här var af nöden.

Han hörde hur hon vred om nyckeln i sitt dörrlås.

Skummande af raseri kom han in i sin kammare, hvars golf han började mäta med långa, hastiga steg, under det att tusen olika förslag till en raffinerad hämd korsade hans hjärna.

En utgång, som den nyss inträffade, hade han icke väntat sig.

Lowins beskyllningar hade han hitintills endast betraktat såsom falskt förtal, dikteradt af dennes gamla hat mot Siris far. Nu hade hon ju öppet medgifvit, att han fick tro, hvad han ville.

Skulle det således vara möjligt? Var det sanning detta, som Lowin tisslade om? Och hvad blefve det då med allt detta prat om att Siri skulle störtas?

Hon ville det ju sjelf. Hon hade kanske redan tagit första steget på en väg, hvilken skulle ställa honom, hennes man, i åtlöjets dager, göra honom till en visa bland kamraterna, och rent utaf tvinga honom till den skilsmessa, som han kort förut ansett sig sjelf böra framkalla för att nå målet för sin nya böjelse.

Det började gå rundt för hans hjärna.

I det kaos, som Siris ord framkallat, såg han sig sjelf sitta på hanrejarnes tron, omgifven af Demirgians gycklande följe, som anfördes i yster ringdans af den till glädjedrottning krönta Siri, med *Amalia* till första hofdam.

Och han bet sina läppar blodiga i vanmäktigt raseri i det han kände hur kärleken till denna isqvinna, denna hånleende Siri, började återvända med all den styrka, som svartsjuka och afund kan gifva när en man finner sig hånad, försmådd och bedragen.

Nu först kände han att det var *Siri*, som han älskade till vansinne. Ej den andra, den der Amalia, i hvars nät han störtat sig af en lagstridig nyck, hvars straff redan börjat fräta på hans vankelmodiga hjärta.

Och när han utmattad ändtligen kastade sig på sitt läger, togo drömmarna vid med förstorande illusion.

Det var då som han under stormande jubel från nor-

diska sultanor tyckte sig vigas till ett järfvaharems förste eunuck, som underdånigt skulle valla sin egen maka till en annans famn...

* * *

Siri hade läst in sig i den helgedom, dit hennes make aldrig skulle få inträde.

Ända sedan första natten i detta rum hade hon iakttagit denna försiktighet. Inga böner, intet hot hade kommit henne att ens för parlamentering glänta på denna dörr, bakom hvilken hon gift lefde som jungfru.

För världen var hon Kronborgs maka.

Moraliskt var hon en inackordent, som till ömtålighet höll på ensamskapets helgd.

Hennes man visste hvad det gällde.

Han var fullständigt afväpnad. Och han trodde henne, när hon som hans hustru hade beträdt deras gemensamma våning och då besvarat hans första karesser med ett isande lugnt:

— Spar er ömhet åt edra älskarinnor, min herre... Af *mig* har ni ingen kärlek att vänta... Skulle ni hota, kastar jag mig genast genom fönstret.

Som en djurtämjerska höll hon honom i sitt våld, eller rättare hade hon hållit honom på afstånd.

Men nu började ett visst tvifvel på egenförmågan smyga sig öfver henne. Alldeles nyss hade hon sett något i hans ögon, hört något i hans röst, som varnade för ett farligt utbrott.

Hon hade märkt, att han visste något om henne, eller trodde sig veta något.

Det var själsstyrka, som gjorde, att hon vågade bemöta hans gryende svartsjuka med den nakna sanning, som då låg utbredd i hennes svar.

Om han trodde henne?

Nå, detta är då i grund och botten fullkomligt likgiltigt för mig, tänkte hon. Viktigare är det att veta om

han nu skulle få lust att bruka sin makt på ett sätt som kunde väcka min fars tvifvel på min heder.

Och vid denna tanke erinrade hon sig den stund, då fadern i Christianstad frågade henne, hvarifrån hon fått den ring, som Karna hittat och bar in. Hur hade icke detta lilla ögonblick kunnat rubba hans förtroende för henne. Hur hade hon ej sedan dess och just för *den* ringens skull kastats ut bland lidanden och äfventyr, ur hvilka hon endast med stor vaksamhet på sig sjelf lyckats gå något så när fri och utan allt för svåra följder. Annu hade icke ett år gått sedan dess. Men den tid, som förflutit, hade mera tycke af att vara lika många år som det var månader. Tiden hade krupit, och ändå hade det händt henne så mycket.

Men så trängde tankarna på Hugos besynnerliga uppförande alla gamla minnen åt sidan.

Hon fann det högst besynnerligt att han kommit hem maskerad. Icke derför att hon fann något skäl att betvifla hans uppgift att han varit på en maskerad. Utelif nätter och dagar hade Hugo Kronborg äfven som äkta man gjort till lefnadsregel. Det var sällsynt att se honom hemma någon afton före tio, och inträffade detta någon gång var det endast för att han skulle rekreera sig efter någon stormande »fröjd», der vin, spel och qvinnor utgjorde lockbeten.

Hvarför var han maskerad?

Icke kunde han väl vara så drucken när han gick från denna maskerad, att han ej förmått draga masken af sig... Herrarne brukade ju för öfrigt sällan maskera sig... Och hennes man var tillräckligt oblyg eller dum, att icke förstå, att en gift karl gör sig till ett åtlöje, genom att dygnet om, vecka efter vecka svira som en spoling utan hållning... Således! Hvarför hade *han* maskerat sig?... Han satte ju en riktig ära i, trodde sig vara manligt sjelfständig och duktig, när han öppet och skandalöst visade hur litet han värderade sin maka.

Nå ja! Siri tog icke detta som en förolämpning mot sig sjelf. Hon visste mycket väl, hur *hon* hvarken ville

eller någonsin kunde bli den dragningskraft, som skulle få honom bort från ungkarlslifvets föraktliga nöjen... Så för den saken fick han nu lefva som det behagade honom.

Detta äktenskap måste i alla fall snart taga en ände med förskräckelse. Så mycket kunde Siri läsa sig till, utan att framtidens bok derför behöfde öppnas mer än lagom för en liten glimt.

Framtidens bok!...

Nu var hon med ens inne på äfventyret med spåqvinnan på Lilla Glasbruksgatan.

Hon erinrade sig mycket tydligt sin fråga: »Går det illa för *båda* de der qvinnorna?» Och som med eldskrift stod det ännu för henne, hvad pytissan svarat: »Ja, det är just, hvad det gör!»

Men hvad hade hon menat med sina ord: »Så vida de icke bryta med en *brottslig* kärlek»?... Och så med hennes: »Ingen af dem eger kraft till detta»?

Menade hon verkligen?...

Och liksom tvingad af en osynlig hand drefs Siri fram mot sin lilla antika byrå, der hon nervöst började rifva bland diverse askar och småsaker i en behändig låda längst inne under marmorskifvan.

Nu syntes hon gripa ett litet étui af maroquin. Liksom fruktande att någon obehörig skulle smugit sig in, trots den väl stängda dörren, kastade hon en orolig blick kring rummet innan hon dristade sig att öppna locket, som dolde étuiets innehåll.

Här mötte henne den strålande anblicken af konungens gåfva.

Och i ett utbrott af qvinlig hänförelse tryckte hon pjes för pjes till sin mun, gång på gång med allt blodfullare läppar, ända tills hon slutligen, liksom gripen af ett barnsligt begär att pryda sig för sin egen skull, utan begär att bli sedd och afundad dessa skatter, lät både collier, brosch och ring intaga sina platser, hvarpå hon behagsjukt som en teaterdiva vred sig framför spegeln för att njuta effekten af

perlornas och de dyrbara stenarnes glans då lampljuset träffade dem.

Men så med ens vek det barnsligt lyckliga leendet bort från hennes drag.

Nästan hotande mörk blef den skugga, som lägrade sig öfver hennes panna... Någonting hårdt och utmanande kom fram ur de nyss så strålande ögonen, och hon sprang häftigt upp från stolen vid sin spegel under det att hon med sammanbitna läppar hördes mumla:

— Ah! Hon *har* rätt, den der spåqvinnan... Ingen af oss eger kraft att bryta med vår brottsliga kärlek...

Och tankarna flögo vida...

— Hvarför skulle jag tveka? Ett enda ord till Berthe, och jag är midt ibland dem... Icke blir jag den enda hustru, som tänker göra valet svårt... Glädje, munterhet, kärlek och vanvettigt ras... Hugo på sitt håll, jag på mitt... Ha, ha, ha! Så ursinnigt befängdt!... Han och jag i samma yra, under samma tak, och ändå så ofantligt långt borta från hvarandra... Ja, det *måste* gå derhän... och så kommer *Amalia* dit också... och djefvulen har oss *alla* som i en fälla, när han får lust att hemta sitt rof... Ha-ha-ha-ha-ha!...

Hon skrattade till en dåres skratt och vred sin kropp som i yster dans.

Så stannade hon åter framför spegeln. Hennes ögon träffade glaset.

Skrattet dog för den rysning, som nu satte hennes nerver i darrning.

Aldrig förr hade hon sett sig se ut på detta sätt. Något af utvakad nymf var det hon såg, en bild af förkroppsligade lustar, som hon kände sig allt mer och mer sakna kraft att skaka af sig.

Hon såg tillbaka på flydda dagar, och fann dem svinna bort som i en dimma, i ett töcken, hvilket lade sig allt tätare öfver det flydda med dess rosendrömmar och gjorde det närvarande i behof af konstladt ljus, konstlad glädje och — konstlad kärlek.

Blicken föll på ringen med rubinen.

En blodstår var det, som brann i denna sten, en blodstår, som hennes upprepade, häftiga kyssar — när hon nu åter förde den till sina läppar — ej förmådde borttorka.

Ett rop banade sig väg från hennes bröst.

Ett svagt klirrande ljud hördes mot bordsskifvan.

Ringen hade glidit bort från hennes finger, fallit ur hennes hand...

Och så ett knastrande ljud.

Vid en rörelse, ett steg för att åter fånga den lilla prydnaden, hade hennes fot trampat ned densamma i mattan.

När hon åter fick upp den var — rubinen borta. Några gapande silfverklor visade endast hvar den setat.

Ett ursinnigt sökande började. Men hur omsorgsfullt hon än letade, var och förblef rubinen försvunnen. Vid lampsken var den omöjlig att finna. Och än dröjde dagen med att gry.

Så flög en tanke genom hennes hufvud.

Hvarför icke hemta den *andra* ringen?... Nog kunde hon ju få pengar af sin man... Och så, var icke den bortpantade ringen — som hon förr aldrig vågat bära, för dess minnens skull — var icke den ringen *ännu* kärare för henne?... Äfven den hade sin rubin bland diamanter, äfven den var ju i allt så lik den nu förstörda...

Bara att icke Klubber redan gjort sig af med den. Han köpte, sålde och månglade dagen lång. Icke hade han någon pietet för de nipper, de konstsaker och de minnen, som oftast fattigdomen tvingade in i hans gömmor... Guldets värde, penningar, ville han vaska fram ur *allt*, ständigt köpa till tjufhandlarepris och sälja till hundradefaldig vinst... Hvarför skulle han då hafva haft den lilla ringen i större helgd?

Ah! Hon egde ju hans skriftliga löfte om att inom år och dag få köpa åter sin skatt — mot procentarelön förstås.

Och så började åter letandet i den lilla byråns lådor.

Här fann hon det sökta. Alltså etthundradefemtio riksdaler och räntorna sextio.

Summan gjorde henne orolig. Skulle hon verkligen ha någon utsikt att få dem af sin man?

Knappast.

Mot henne hade han ju rätt att vara girig. Han skulle helt visst svara henne med ett hånskratt, för att redan nästa timme kasta bort minst dubbla summan på en pockande dansös, så vida hustrun ej likt dansösen ville — sälja sig åt honom.

Att bedja fadern?

Också en dumhet... Dels hade han sjelf så ondt om penningar, dels skulle han med skäl begära en förklaring.

En ny tanke jagade rodnaden till hennes kinder.

Hon *hade* ju medel! En hel liten förmögenhet hos den der bankiren på Skeppsbron... Några ord, skrifna på en lapp, som ännu fanns i hennes gömmor, skulle i en handvändning skaffa henne mer än hon behöfde till denna transaktion.

Varsamt, nästan med en känsla af spökrädsla, vecklade hon snart upp detta minne från den nattliga färden från de la Croix'.

Drömmande gick hon fram till soffan, der hon kastade sig ned på den svällande stoppningen och lät blickarna gång på gång glida öfver de få raderna, som redan nästa dag skulle göra henne till en helt annan Siri än hon hitintills varit.

Och i det ett hånleende drog öfver hennes af stormande tankar upphetsade drag, mumlade hon:

— Hvarför tveka?... *Den* äkta sällhet, som här kommer på min lott, skall ju ändå förr eller senare visa sig som en lögn äfven för min far...

— Du *säljer* dig!...

Hvad nu? Var det någon, som hörde hennes tankar?

— Du säljer dig!...

Åter en gång .. Ah! Samvetet!

Men nej, denna gång skulle hon icke ge efter för dessa pjunkiga varningar ..

Hade hon någonsin haft den minsta glädje af sin ömtåliga lydnad?

Hade icke olyckan släpat henne lika fullt mot sorg på sorg.

Men *nu* var det slut. Nu *skulle* hon trotsa dem alla...

Längtan var henne blifven för stark, medan viljan att göra motstånd dog bort som isblommor för solsken...

— — —

När den bleka vårmorgonen ändtligen blickade in genom den ljusa gardinen, fann han ryttmästar Kronborgs maka ligga påklädd å soffan.

Hon sof.

Men ännu i sömnen hörde hon spåqvinnans ord:

— »Såvida de icke bryta med en brottslig kärlek»...

TIONDE KAPITLET.

Slutet på en roman.

Siri vaknade med en brännande känsla af ånger. De tankar, som föregående qväll hade fått makt med henne, kunde hon endast tillskrifva ett plötsligt utbrott af vansinne, men som nu vid dagens ljus sjönk undan för en nyktrare syn på tingen. Hon kände visserligen ännu, att det lif, man påtvingat henne tillsammans med den utsväfvande Kronborg, skulle bli outhärdligt. Men för den skull fanns det ju icke några skäl för henne att börja lefva på samma sätt.

Hon kunde bara icke fatta, att hon så plötsligt hade glömt sin far i dessa tankar. Och nu insåg hon med förfäran, att endast ett enda steg åt denna fantiserade riktning skulle vara nog att fullständigt krossa hennes ende, verklige vän.

Hennes man var ännu icke uppstigen när hon läm-

nade våningen. Med känslan af en botgörerska styrde hon sina steg mot fadrens hem. Det föreföll henne, som hon redan nu utan dröjsmål måste se hans kära drag för att utplåna den föregående qvällens vilda utbrott af en sjuk hjärna. I porten till öfverstelöjtnantens hus mötte hon Karna. Gumman såg förgråten ut. Oroligt frågade Siri:

— Hvad står nu på? Har det händt min far något?

— Nog har det så. Vi hittade honom i morgse vid sextiden utanför porten. Han låg der i bara nattrocken.

— Är Karna galen? Låg han på gatan?

— Accurat! Det var gårdsdrängen, som fick tag i honom.

— Än Amalia då? Hvar höll hon hus?

— Sof som en stock, och när vi ändtligen fick upp henne, sa' hon endast, att han hade sig sjelf att skylla när han dref omkring så der i huset om nätterna.

Utan att ge sig tid till vidare förhör med gumman, skyndade Siri upp i våningen och direkt in i faderns rum.

Till sin stora glädje fann hon honom sittande i hvilstolen.

Hon rusade fram till hans utsträckta famn och sjönk snyftande till hans bröst.

Ord för ord hade hon ändtligen plockat ur honom hvad som händt. Och nu stod det alldeles klart för henne, att den maskerade nattsvärmaren i Silfvercreutz'ska gården ej vore någon annan än hennes egen man. Kommen så långt, leddes hon äfven till visshet om att Amalia nu icke ens aktat för rof att draga in äfven honom i sina nät.

Och hon ryste vid tanken på den bevekelsegrund, som helt visst här utgjorde driffjädern, på samma gång som hon svor en tyst ed, att nu skrida till hämd och försvar både för sig sjelf och fadern.

Men om detta yttrade hon nu ej ett enda ord åt den gamle, som sjelf tycktes vara mycket förbehållsam, rörande öfvervåldets närmare detaljer, med undantag af att han fortfarande ansåg den öfverfallande hafva varit en neger.

Siri lemnade honom med löfte att komma åter redan samma dag.

Nu hade hon sin plan så till vida klar, att hon insåg, huru hon *måste* låta ändamålet helga medlen, det vill säga utan betänkande kasta sig in midt i den liga, der de hemlighetsfulla trådarne löpte samman.

Nu var det icke en viss hjärtekänsla, som dref henne till den krets, der Demirgian förde spiran, men väl sjelfförsvar och hämd.

Men hur skulle hon lyckas?

Åter flögo tankarna till Klubber. Hon hade ju en alldeles utmärkt orsak att uppsöka denne. Han skulle i de ärenden, hon nu tänkte gå, helt visst bli henne till god hjelp, om hon tog honom klokt.

Hastigt skyndade hon hem och gjorde några förbereredande anstalter. En timme senare hade hon pengarne från bankiren i sin hand och med dessa till bästa talisman öppnade hon en stund senare dörren till Klubbers kontor.

I den eleganta drägt, hvari hon nu var iförd, blef hon just så bedårande som hon nu ville vara det.

Också såg hon med skadeglädje hur den gamle vivörens ögon lyste till när han lidelsefullt grep hennes framsträckta hand och utbrast:

— Hvilken ära! Ni, min fru, i Klubbers anspråkslösa museum?... Är det kanske någon liten kuriosapjes der i fönstret, som skaffat mig lyckan af en så förtjusande kund?... Förlåt, förlåt!... Var så god tag plats, jag ber... Ah! Så aimabelt! Ah!...

Och han hoppade med ovanlig färdighet ned från sin stol och letade fram bland sina antiqviteter den allra beqvämaste »emma», som han under många krumbukter placerade midt på golfvet under upprepande af sitt fadda:

— Så aimabelt! Så aimabelt!

— Tycker ni verkligen det? svarade Siri med sitt mest förledande småleende i det han tog plats.

— *Hur* skulle jag väl annat?... Men så säg nu, min älskvärda fru Kronborg, hvarmed kan jag hoppas att stå till tjenst?

— Ja, se *den* saken blir allt litet svårt att komma fram med... Kanske ni erinrar er, att jag för några månader sedan var inne med en liten ring?

Klubber plirade på henne med en frågande blick. Slutligen utbrast han:

— Ja, verkligen!... Nu mins jag. Ett litet handlån. En bagatell, som kan hända den bäste... Det är således om den der lilla ringen, som...

— Alldeles! Den finns väl qvar?

— *Om* den finns qvar? Ja, nog har jag minst tio sådana der ringar... Var det icke af den här sorten?

Och han drog ut en liten låda i sitt kassaskåp och visade den rodnande Siri en hel del ringar, hvilka alla med diamanter och rubiner, voro lika hvarandra som bär. Ej utan en glimt af missräkning frågade hon:

— Är det *ni*, som har dessa till salu? Kanske de äfven göras på eder verkstad?

— Alldeles så ja! Just precis! Antikt mönster. Tusan så effektfullt. Vi kalla dem »Kärleksögon»... He he he... Träffande, icke sannt?

— Får jag lof att få den, som är min. Men *icke* någon annan.

— Skall visst bli det. Jaså, numro 3468. Just precis! fortsatte han, i det han hastigt kastade en blick på det af Siri framlämnade qvittot... Här ha vi den.

— Och den kostar?

— Tvåhundratio riksdaler, svarade han med största kallblodighet, fast räntan ej borde tagas för mer än högst fyra månader.

Utan att med en min förråda, hvad hon tänkte om den sortens affärer, tog Siri fram sin börs och betalade med en tusenriksdalerssedel.

Ringen, som nu förlorat allt sitt förra fängslande värde, satte hon icke på sitt finger, utan lade ned den bland pengarna, som hon fick tillbaka.

Hon vore således icke den enda qvinna, som bure eller kunde få bära en dylik prydnad med diamanter och blodröd rubin?

Och vid denna tanke ångrade hon — fast för sent — att hon löst igen denna klenod, så kära minnen det än funnes deri. Men på samma gång kom det äfven för henne, att åtminstone icke den ringen vidare behöfde profaneras af sällskapet och lämna sin tribut till de krossade illussionernas förråd i Klubbers ego.

Kanske märkte juveleraren-pantlånaren denna hennes tanke när han med ett leende af ironi hördes säga, i det han omsorgsfullt stängde igen sitt rymliga kassaskåp.

— Ja, nu minns jag riktigt väl, när jag hade äran att mottaga er värdefulla pant. Min nådiga var då ännu icke gift. Och jag bara undrade, hur just en af *dessa* ringar kunnat komma i händerna på major Silfvercreutz' unga dotter.

— Hur så? sade Siri lätt rodnande, i det hon omedvetet slog ned sina ögon för schackrarens hvassa blickar.

— Hm! svarade han med en menande pliring... Saken är den, att någon annan än jag säljer icke sådana der »Kärleksögon». Och köparne af dessa äro mig i regeln kända. Er far hade icke köpt den, af *mig* åtminstone, och som ni då icke... Ja, jag menar, emedan ni först senare blef mig bekant som löjtnant Kronborgs utkorade så...

— Tror ni då ej, att jag fått den på *ärligt* vis? afbröt Siri med hetta, i det hon skarpt fixerade den talande, hvilken nu i sin tur syntes hafva anledning att dölja sina blickar när han svarade:

— Bevare mig väl för att hysa en dylik tanke... Men om jag skall vara uppriktig, är det egentligen endast vissa strålande stjernor på Järfvas horisont, som...

— Ah! Nu förstår jag, utropade Siri lätt bleknande, på samma gång, som en idé trängde sig på henne när hon fortsatte... På Järfva, sade ni? Detta synes nu äfven mig rätt förklarligt... Ringen fick jag just till present af en förnäm dam, som stod ryttmästar Demirgian mycket nära. Och...

Hon hejdade sig ett ögonblick liksom letande efter ord till hvad hon nu hade på hjärtat, utan att närmare tänka på huruvida Klubber trodde hennes lögn eller ej.

Af minspelet i hans ansigte skulle hon dock kunnat se, huru långt aflägsen en sådan tro var från honom i detta nu, der han slukade henne med den gamle rouéns hela oförsynthet.

Med halföppnade läppar väntade han ifrigt på hvart hon ville komma, men var på samma gång allt för klok att skrämma henne med några frågor eller infall.

Minnet af deras samvaro på maskeraden och supén i de la Croix steg dock upp för honom med fängslande lif, och han väntade sig nu kanske en eller annan detalj, som kunde förklara, hvarför han *icke* sett äfven Siri i Demirgians glada lag, hvarest han sjelf var som barn i huset.

— Jo, hör på, afbröt Siri hans funderingar... Jag vet, att ni är en mycket gerna sedd gäst på Järfva... Är det icke så?

Klubber skrufvade sig på klacken i det han svarade med viss försiktighet:

— Hm!... Ja på sätt och vis... Det vill säga, stallmästarn har då och då... Ja, inte ofta, nej för all del...

— Jag tänkte be er om en sak. Skulle inte ni kunna introducera mig i det der sällskapet?

Frågan kom så tvärt och oväntadt, att Klubbers häpnad gaf sig luft i ett lätt utrop.

Tummande sin briljanterade snusdosa svarade han:

— Men, min bästa fru Kronborg... Jag tror inte... Det vill säga, finge jag äfven ryttmästarens, eder värderade gemåls, samtycke så...

— Nej, det är just i all *hemlighet*, som jag vill bekanta mig med den der sociétén... Ni förstår...

Hon hade kastat en blick på honom så full af trollskt behag, att den gamla skälmens hjärta började röra sig med våldsam oro... Har hon då blifvit spritt galen? frågade han sig sjelf... Vet hon då inte...

— Nå, hvad säger ni om mitt förslag?

— Djerft, öfvermåttan dristigt, min fru... Men *jag* tvår mina händer, om ni sedan skulle anse er hafva skäl att.. att ångra ett dylikt steg.

— Var icke orolig för det... Mitt beslut är fattadt.

— Nå, då så! Gerna skall jag i så fall göra eder till viljes... Men ni känner ju Demirgian sjelf? Hvarför icke...

— Jag ville, att det skulle bli en *öfverraskning*.

Hvad tusan menar hon? tänkte Klubber i det han började finna saken sjuk och värd att behandlas med försiktighet... Högt svarade han:

— En öfverraskning!... Ah! *Nu* förstår jag... Men då vet jag ett sätt, som skulle göra öfverraskningen ännu större. Vet ni då ej, att just den ring, som ni nu innehar, är bästa talisman för att utan vidare slippa in i detta para... detta nöjenas tempel, menar jag, ändrade han sig något förlägen.

— Är denna ring... den, som jag... den här? utbrast

Siri med häpnad i dät hon tog upp ringen ur sin börs... Öppnar den dörrarna till Järfva och...

— På vid gafvel, min nådiga. Visa den för vakten, och bättre lösenord kan ni aldrig få.

— Tack för den upplysningen! svarade Siri i det hon på nytt bländade honom med en af sina mest förföriska blickar... Alltså! Vi träffas derute?...

— Ah! Förtjusande är ni!

— Men tyst som muren! Skulle min man få minsta aning om detta, att jag... ni förstår...

— He he he! Han skall aldrig i lifvet...

— Godt! Redan i qväll reser jag dit ut.

— Alldeles öfverdådigt! Just i qväll skall der bli stor soirée med dans och... he he he...

— Farväl, herr Klubber!... Discrétion hederssak.

Och hon gjorde en graciös afskedskomplimang för juveleraren, som bugande följde henne ända ut i porten, der han med fuktiga ögon länge blef stående i beundran öfver hennes sällsamt härliga figur, som väl aftecknades i den tätt åtsittande kappan. Först när han förlorat henne ur sikte, återvände han till sitt museum, der han åter tog plats på sin skrufstol. Och i det han stoppade in några väldiga prisar i sin stora näsa hördes han mumla:

— Äfven *hon!* Äfven *hon!*... Det var då, ta mig fan, mer än jag kunnat drömma om... Ah! En så'n qvinna! En så'n qvinna!... Stackars Amalia när det här blir klart.

* * *

Silfvercreutz hade öppnat Amalias »fängelse» kort efter att Siri gått. Hans utseende förrådde, att hon numera icke hade någon vän i sin man. Men icke ett ord hade han sagt om hvad, som passerat under natten, således ej heller något om öfvervåldet, hvarom Amalia ej visste det minsta.

En stund senare hade hon — drifven af pinande ängs-

lan — skyndat i väg till Demirgians bostad för att der söka förklaring på, hvarför han skickat Kronborg såsom sin ställföreträdare. Men man öppnade ej. Antagligen hade han haft någon fest på Järfva och ännu icke hunnit hem.

Ännu mer ängslig kom hon till Lowin, som först efter upprepade bultningar behagade öppna. Med ett utseende, som tydligen visade hvad, som rörde sig inom henne, utbrast hon, sedan hon kastat sig ned på en af rummets bristfälliga stolar:

— Nu är hin lös! Ni *måste* hjelpa mig med både näbbar och klor.

Den gamle skälmen spelade djupt förvånad när han svarade:

— Med hvad då, om jag får fråga? Är det något med Silfvercreutz, eller kanske Siri har...

— Det är fråga om hela sällskapet, och jag blir galen af det här, om inte snart någonting kan göras. Naturligtvis kommer hela eländet från Siri, det intriganta stycket... Ge mig nu ett godt råd... Hur skall jag få henne fast, riktigt fast, så att hon ej mer kan visa sig för sin far?... Demirgian är ett nöt, Kronborg är ännu dummare... Nu har jag bara er att lita på.

Lowin log ett löje af sjelfkär belåtenhet när han svarade:

— Ni skulle tänkt på den saken förut, min nådiga... Ju flera kockar, ju sämre soppa. Hade *jag* ensam fått hållas, så hade Siri varit vingklippt för länge sedan. Jag känner hennes passion, och det är från den, vi måste utgå, om resultatet skall motsvara förväntningarna.

— Nå, men så säg mig då, *hur* vill ni, att jag skall göra? Nu måste vi handla raskt. Ty jag ser, att hon börjar bli mig alldeles för öfvermäktig.

Lowin kliade sin näsa och försjönk i djupa funderingar, hvarunder Amalia oroligt sökte läsa i hans fårade drag, hvad som rörde sig under hans kantiga kranium. Slutligen reste han sig med liflighet och återtog med beräknande försiktighet:

— Skulle ni icke kunna på något vis få Kronborg absolut på er eller rättare på *vår* sida? Eller kanske han redan...

— Fullkomligt, afbröt Amalia i det hon lätt rodnande böjde hufvudet... Hugo kunna vi lita på, bara han får nödiga instruktioner.

— Såå? Ni är säker på detta?

— Som på mig sjelf, svarade Amalia utan att märka den lurande blick, som dervid träffade henne från Lowins glasögon... Säg mig nu bara *hur* han skall vara till någon nytta?

— Känner Kronborg Demirgian, något närmare?

— De äro vänner till och med, har han sagt sjelf.

— Godt! Då börjar min plan mogna. Ni vet, att Siri har förgapat sig i en viss, högt uppsatt person?

Amalia låtsades spela okunnig om den saken, fast det ryckte till i henne när hon märkte, att äfven andra börjat observera detta. Med konstlad öfverraskning svarade hon:

— Är det verkligen möjligt?...

— Det skulle till och med en blind kunna se... Kronborg har talat om, att det är denna hennes kärlek, som ställt *honom* i skuggan. Nu *hatar* han henne. Jag tror till och med, att en ny förbindelse upptager hans tid till den grad, att han blifvit otillräknelig... Om man bara kunde få reda på, *hvem* denna qvinna är, så...

— Henne känner jag, svarade Amalia något nervöst, med afsigt afklippande Lowins ord, som började bli henne besvärliga... Hvad skulle väl hon kunna göra?

— Hvem är denna qvinna?

— Hm! Jag anser mig icke ännu böra yppa det. Grannlagenheten förbjuder mig, att...

— Så, jag förstår... En gift väninna, inföll Lowin på nytt med en blick, af hvilken Amalia borde märkt, att hon var genomskådad... Nå väl! Laga, att denna qvinna, som synes ha en sådan makt med Hugo, prepererar honom att *sjelf* öfvertaga den höge mannens roll.

— Hur menar ni? Det går rundt för mitt hufvud? Skulle Hugo?...

— Just han! Gynnad af mörkret och en skicklig maskering, skulle han lätt kunna smyga sig in i sitt hem och der öfverraska Siri, som säkert ständigt bär den afgudade i sina tankar. En liten stum kärleksscen, naturligtvis utan ord, som kunde förråda listen, dertill en i lämplig glöd affattad biljett om ett länge väntadt möte, och hon skulle med allra största sannolikhet gå i snaran.

— Men detta låter verkligen så äfventyrligt, att...

— Säg icke det! Jag känner på mig, att det skall lyckas.

— Men om man sedan kommer bedrägeriet på spåren?...

— Också onödig fruktan... Jag ämnar styra om allt så fint, att verkan skall bli feomenal... På Järfva laga vi så, att Kronborg sjelf öfverraskar henne i ett gladt lag... Skandalen är färdig, och Silfvercreutz har fått nådestöten.

Lowin hade talat sig varm och syntes riktigt besjälad af tro på idéns realiserande. Han var skarp människokännare och visste, att Siri nu såsom olyckligt gift skulle bli ett lätt byte för sin passion.

Och Amalia, som annars var mycket skeptisk, började äfven smittas af Lowins hoppfulla stämning, när hon efter grundligt betänkande svarade:

— Godt! Redan i afton skall Kronborg vara beredd, Demirgian likaså, hvad på honom ankommer. Han skall mottaga idén med förtjusning. Och sedan är det vi, ni och jag, som hemma hos mig skola se, hvad verkan det kan hafva på Silfvercreutz, när Hugo med lämplig kraft berättar för honom, hur Siri bedragit oss alla.

— Jag är så fullt öfvertygad om, att det skall gå bra, att... att... det vill säga...

— Hvad? Ni hyser således ändå någon tvekan?

— Endast en småsak... Den der maskeringen skulle jag helst *sjelf* vilja utföra. Ty...

— Ni?... Är ni hemma i den konsten?

— Icke så utan det... Och i det här fallet är det särdeles viktigt, att ingen *obehörig* får kännedom af hvad, som sker... Ni förstår?

— Fullkomligt.

— Och så är det ännu en liten sak... Jag är förstås nu som alltid...

— Pank, menar ni? afbröt Amalia ej utan otålighet.

— Just så, hennes nåd... Om jag skall odeladt kunna egna mig åt den här saken, vore det godt att åtminstone ha en tusenlapp... Demirgian måste smörjas och kanske ännu ett par andra.

— Säg åt Kronborg. Han betalar, svarade Amalia, hvilken alla dessa upprepade utpressningar börjat besvära ju mer floden i hennes kassa syntes sjunka.

— Går inte! Hugo lemnar mig icke ett öre.

— Mycket förståndigt, svarade Amalia, men märkte genast sin oförsiktighet när hon hörde Lowin brista ut:

— I så fall skall *jag* icke lägga mig i den här saken.

Och han syntes verkligen ämna hålla ord i det han fortsatte:

— På det hela taget har jag ju icke det minsta med edra affärer att göra... Nej, icke det minsta... Silfvercreutz skall i alla fall snart nog *utan* mitt ingripande komma under fund med, att han hoppat i galen tunna och...

— Hvad menar auditörn?

— Jag tror icke, att någon förklaring är af nöden... Klockan är mycket ser jag, och jag måste kila ut till *viktigare* och *mer* inkomstbringande bestyr.

Han drog på sig rocken med ungdomlig raskhet och tryckte pelsmössan öfver sin hårtunna hjässa, samt styrde vägen mot dörren sägande:

— Kanske vi få sällskap ned på gatan?

— Herr Lowin! Ni *måste* hjelpa mig... Penningarna få hemtas här hos portieren om en half timme.

Illmarigt likgiltig svarade Lowin:

— På slaget då?... Ty annars vet jag ej, om det kan lyckas.

— På slaget!... Och en annan sak... I afton, eller rättare i natt, så der vid tolftiden, träffas vi hemma hos mig. Vänta i hörnet af Barnhusgatan. Sofi, min tjenstflicka, skall der gifva eder närmare besked. Till dess farväl, herr auditör.

Amalia lämnade rummet och skyndade brådskande mot hemmet. Lowin gnuggade sina händer i det han mumlade mellan sina tunna, skarpa läppar:

— Se så der ja! Nu bör minan kunna springa när som helst... *Alla* skola få hvar sin del... Silfvercreutz, Siri, Hugo, Amalia; ja, hela qvartetten...

* * *

Skymningen har inträdt.

Siri sitter i sitt rum fullt upptagen med att i en spegel betrakta sin bild. Hon är nu iförd en elegant toilett af senaste parisersnitt, som hon med brådskande hast skaffat sig; en modellklädning, hvilken ännu icke kommit till användning, och som kostat henne en vacker summa att få *först* bära ut i den värld, der man vet att roa sig.

Hon har fattat sitt beslut.

På nära håll, i sjelfva brännpunkten vill hon studera den mina, som man tydligen arbetade på både mot henne sjelf och hennes far. Hon anade, att hufvudfiguren var Lowin. Men hon kände äfven, att Demirgian hade en tråd med i härfvan och att det var efter den, som Amalia måste dansa, för att med någon utsikt att lyckas i sina kärleksplaner kunna hålla sig qvar bland Järfvas hetärer.

Och det var nu ut till dessa, som äfven hon, den hittintills så blyga och delvis försagda Siri, ämnade ställa sin färd. Hon ville föra dem *alla* bakom ljuset och sedan när stunden var inne, med kraft demaskera först och främst faderns andra hustru, sedan sin man, Kronborg, för öfvervåldet mot hennes far, och sist, men äfven skarpast denne Lowin, hvilken förföljt dem ett helt lif och nu äfven tänkte fortsätta sin hämd mot henne, mot Siri, som aldrig gjort

denne hatfulle skälm något för när. Och så Demirgian samt...

Ett leende af välbehag flög öfver hennes läppar när hon nu såg huru skön hon verkligen var i detta röda siden, som slöt sig kring hennes smärta figur med minituös noggrannhet, och lät hennes öfverkropp liksom sväfva å den väldiga krinolinen, hvilken liknade en jettesky af rosa.

Hon kände, att hon skulle blända dem alla derute, alla dessa kärlekskårens frivilliga, som endast lefde för att behaga och — störta hvarandra. Hon riktigt njöt med naturlig, qvinlig fåfänga af att åtminstone för en gång kanske få tillfälle att äfven i en sådan krets få göra sig gällande såsom oupphinlig och att riktigt få visa denna äfventyrliga Amalia, att hon gjort en dumhet åt sig sjelf när hon började arbeta på att äfven få Siri neddragen i den krets, der hon — Amalia — satt in hela sin själ.

Demirgians förvåning ville hon ej göra sig möda med att söka mäta. Hon visste, att som hon nu tedde sig, skulle *alla* Järfvas kavaljerer ligga för hennes fötter, *alla* utan ett enda undantag.

En blodröd reflex träffade hennes ögon.

Häftigt reste hon sig och grep en liten tingest, som låg på spegelbordet. En tung suck banade sig väg från hennes bröst, när hon så förde den närmare ljuslågan och såg den flod af glöd, som nu brann henne till mötes. Och hon tänkte:

Falska, röda blod! Mig har du förhäxat liksom så många andra... Falska, kalla diamanter, mig har ni bländat som så många andra... Visa nu den talisman, som skall ligga förborgad uti er... Oppna den dörr, der den orena kärleken bor, öppna den för mig, som för så många, många andra... Och lär mig, att spela dubbelt, när jag nu skall ljuga mig fram på syndens allfarsväg, ljuga der, hvarest sanningen aldrig fått låna hus.

Och hon stod just i begrepp, att sätta ringen med rubinen på sitt finger, när hon tyckte sig märka, att någon

gick i det yttre rummet, eller rättare smög sig fram mot hennes dörr.

Hon kom nu först ihåg, att hon, nervös och orolig som hon varit hela dagen, glömt bort att regla dörren, såsom hon alltid annars brukade göra.

Hastigt rusade hon fram, men blef med ens stående som förstenad.

En högrest manlig gestalt, hvars drag voro till slående likhet öfverensstämmande med kungens utseende, fylde dörröppningen.

Utan att säga ett ord hade han stannat, och fixerade nu Siri, så att hon ej ens kom sig för att ge till ett rop af öfverraskning. Men lika stum som hon var, var äfven han, som slutligen, häftigt brådskande, skyndade fram och grep henne om lifvet med båda sina händer.

Förstummad af både fruktan och ångest kunde Siri icke lösslita sina blickar från hans drag, som i den dåliga belysningen, allt mer och mer blefvo förvillande lika den bild, hvilken hon ständigt bar i sitt hjärta.

Hennes knän darrade och med ett lätt skri föll hon i hans famn.

Det susade och ringde för hennes öron, och hela rum-

met dansade rundt för hennes blickar, under det att hon sakta kände sig föras bort till en soffa, på hvilken hon nedsjönk nästan medvetslös.

Den inträdande fridstöraren var hennes egen man. Med Lowins hjelp hade han åstadkommit denna förändring till det yttre, som så hade betagit Siri hennes sinnesnärvaro. Öfverraskningen hade kommit tillräckligt våldsamt och brutalt för att hon i hast skulle känt tviflet uppresa sig till hennes försvar. De tankar, som nyss behärskat henne, då hon beredde sig till ett äfventyr, om hvars utgång hon ännu icke gjort sig en klar föreställning, hade på sätt och vis så lierat sig med bilden af den man, hvilken plötsligt förkroppsligad trädde henne till mötes i hennes egen bostad. Och då äfven den rådande klena belysningen gjorde sitt till, att göra illusionen fullständig, hade hon, som sagdt, obetingadt trott på verkligheten af hvad hon såg.

Kronborg njöt med naiv tillfredsställelse af sin framgång, der han nu förklädd stod lutad öfver sin hustru. Känslor af kärlek såsom de ofta kunna vakna, när man icke ser sig vara älskad just der, hvarest man har rättigheter, kommo på honom på nytt. Bilden af den ränkfulla Amalia bleknade, eller hade, rättare sagdt, redan hunnit blekna, efter ett något stormigt sammanträffande, som blifvit följden af hans beskrifning på, hur det gått sedan han på morgonen skulle återvända hem från besöket i Amalias lönrum. Amalia hade kommit med hårda förebråelser; hon hade kallat honom »en narraktig klåpare» och »en fjant, som gick med de yra hönsen», och Kronborg, hvars känslor svalnat, hade brusat upp på sitt vanliga grofhuggna manér, samt sagt Amalia några sanningar, hvilka fått henne i ett anfall af hysterisk gråt.

Det hade dock slutligen lyckats henne, att — trots det försmädliga i en dylik parlamentering med en man sådan som Hugo Kronborg — på nytt få honom intresserad för sina syften. Hon var nödd och tvungen till detta, om hennes och Lowins plan skulle kunna lyckas. Och Kronborg

var icke nog snabbtänkt, att han genom en dylik handling — motiverad af svartsjuka — just utsatte sig sjelf för både löje och förakt, på samma gång som han kastade sin egen hustru i snaran.

Gerna hade han nu, der han stod lutad öfver den i sitt röda siden förföriska unga qvinnan, velat röfva den kyss, som han ännu icke fått af sin maka... Men en ängslan för, att minsta snedsteg från den noga instruerade planen, skulle förråda honom, gjorde, att han nu åtnöjde sig med ett stumt betraktande.

Kanske hyste den stackars narren äfven en svag förhoppning, att den sidoplan, som *han* gjort upp i sitt eget hufvud, skulle lära Siri, att hon hade sin bäste vän i sin man, när han — just som minan skulle krevera, just som hon skulle störtas in i järfvanymfernas lag — med egna händer ryckte henne ur denna fara och med förlåtelsens ord på sina läppar återtog henne som hustru utan tadel.

Ja, detta hade Kronborg gjort upp, Amalia och Lowin ovetande. Han stod till och med i begrepp att inviga Silfvercreutz i denna affär för att i behof hafva en verksam medhjelpare... Och Kronborg behöfde detta. Ty att hjelpa sig sjelf, hade aldrig varit hans starka sida.

Han drog nu upp en liten rosenröd biljett. Varsamt stack han den i Siris ännu darrande händer och beredde sig just att skyndsamt lämna rummet då begäret att kyssa henne åter kom på honom. Häftigt böjde han sig ned öfver Siri för att åtminstone få vidröra hennes panna med sina läppar.

Men i samma ögonblick möttes han af en blick ur dessa stora, bländande ögon, som redan många gånger förr kommit honom att förlora lugnet. Han var till och med nära att glömma den roll, han nu spelade, genom att gifva ord åt sina känslor, då han häftigt drog sig tillbaka af häpnad öfver den syn, som från dörren mötte hans blickar.

Der stod — *Silfvercreutz.*

Ohörd af både Hugo och Siri hade han kommit in i våningen och ända fram till dotterns rum.

Var Hugos häpnad stor, så var öfverstelöjtnantens öfverraskning icke mindre.

Sqvallret hade således hemul. Det vore ju icke värdt att tvifla på, hvad man sjelf såg med sina egna ögon. Siri var således en af de många andra... Hon var således icke värd, att kallas hans dotter, och Hugo hade all rätt att behandla och bedraga henne som han gjort...

I hast fattade Kronborg sitt parti, när han såg den verkan, hans närvaro hade gjort.

Samtidigt med att Siri rusade upp med ett skri — då äfven hon nu fick se sin far — gick Hugo med högburet hufvud mot den gamle mannen, som med en automatisk stel bugning gaf rum för det förmenta majestätet.

Det hela var en pantomim af betydelse, en föreställningens apoteos, hvari åtminstone två af de handlande spelade med såsom verkliga typer, båda *troende* på äktheten af de roller, som blifvit dem förelagda. Ty både Siri och hennes far voro nu öfvertygade om, att han verkligen var den, som han syntes vara, och undrade icke alls öfver att en förklaring uteblef.

Och på så vis undgick Kronborg upptäckt.

Men han darrade som ett asplöf då han redan nere i förstugan slet af sig den farliga masken och åter blef, hvad han verkligen var, en feg stackare, som skyndade bort med all den hastighet, som hans darrande ben kunde utveckla.

Siri hade med ångest betraktat sin far, som ännu, sedan Kronborg försvunnit, stod qvar vid dörren utan att beträda hennes rum.

Det svindlade för hennes hjärna, och hon letade fåfängt efter ett enda ord, som mäktigt kunde bryta den förtrollning, i hvilken hon så plötsligt blifvit försatt. Hon såg hela vidden af hvad hon nu hade att vänta, men om det ock gällt båda deras lif, hade hon ju nu intet till sitt försvar.

Och derför kunde hon ej hindra honom, då äfven han drog sig bort från henne, ljudlöst försvinnande som han

kommit, endast qvarlämnande minnet af en blick som kom Siris hjärta att stanna.

Som en drucken vacklade hon efter mot dörren.

Men allt var nu tyst der ute i den stora, eleganta våningen, hvilken redan från första stund varit henne så förhatlig.

Hade hon icke ännu hållit qvar den röda biljetten i sin hand såsom bevis på, att det *var* en verklighet hvad, som nyss händt, skulle hon kunnat gifva sin salighetsed på att det hela måste varit en hjärnsjuk dröm, målande just det värsta, hon någonsin kunnat framkalla för sin inbillning.

Men just för att det *var* verklighet, måste hon nu utan minsta tvekan taga det steg, som hon redan förut beslutat sig för. Hon *måste* ut till Järfva, att der samla alla de trådar, som ondskan spunnit kring både henne och hennes far. Der skulle hon helt visst kunna leta ut förklaringen på mycket, som nu syntes henne dunkelt. Och sedan skulle hon åter med lugnt samvete kunna se sin far i ögonen och i samråd med honom göra hvad, som borde göras för att bryta både Amalias, Hugos och Lowins makt öfver dem.

Hon öppnade biljetten. Endast några få rader med en stil, som ej föreföll henne bekant, mötte läsarinnas blickar — en ivitation till Järfva, skrifven i ordalag, som under andra förhållanden skulle gjort att Siri äfven i detta hade sett en ny snara.

Men som det ju nu ingick i hennes egna planer, att komma dit, så var det ju nu också en gynsam förevändning, om ringen med rubinen ej egde den kraft, som Klubber tillmätt densamma.

Och några timmar senare se vi också den bedårande, rödklädda ryttmästarinnan Siri Kronborg, f. Silfvercreutz stiga upp i den vagn, som skulle föra henne dit ut till de obundna nöjenas värld.

Men icke med darrande oro färdades hon dit, ej heller med stormande längtan.

Kall beräkning hade hon med sig till riddare.

Som händelserna nu gestaltat sig, hade hon allt att vinna af denna sin färd.

* * *

Det är natt, en gråkall, drönande vårnatt, som långsamt sträfvar mot morgon och ljus.

I öfverstelöjtnantskan Amalia Silfvercreutz mohriska rum sitta tre personer, värdinnan sjelf, auditör Lowin och ryttmästaren Kronborg. Amalia har nyss pelsat af sig och går nervöst fram och åter på den tjocka mattan, som fullständigt dödar ljudet af hennes steg.

Kronborg och Lowin sitta halfhviskande på en divan, utan att egna den nervösa golfmäterskan en blick, upptagna som de äro med någon viktig angelägenhet.

Plötsligt stannar Amalia framför dem och utbrister med ett utseende, som ger syn för att hon känner, hvad hon nu med skälfvande röst har att säga:

— Jag blir vansinnig af det här! Edra råd, herr Lowin, gör att hela min plan går åt fanders... Siri kommer att lura oss *alla*... Jag har sjelf sett, hur hon tagit Demirgian med storm, och *han* har högt förklarat henne för sitt harems *allra ljufvaste blomster*. Det var han sjelf, som i champagne döpte henne till »*la belle madame Rouge*». Och som sådan, så som hon i natt uppträdt med sina förförelsekonster derute, skrattat, skämtat, sjungit, ja, *dansat*, skall ingen, *ingen*, hör ni, kunna öfverträffa henne.

— Hm! Då har ju heller ingen af oss något att klaga, inföll Lowin med mindre säkerhet än vanligt.

— Icke det? nästan skrek Amalia... Har icke *jag* kanske just genom detta skapat en rival åt mig sjelf?

— Och jag alldeles *förlorat* min hustru, inföll Kronborg nästan med gråten i halsen.

— Men ni ville ju så ha det, svarade Lowin... Nu när hon är drottningen bland dessa nymfer...

— Herre! Gör mig icke galen! skrek Amalia... Hon *måste* derifrån eller...

— Hade jag fått hållas, hade hon aldrig kommit dit, snörflade Kronborg...

— Narr! Det är du, som...

Hon hejdade sig med ett vildt skri. Gardinen till löndörren hade dragits åt sidan och — öfverstelöjtnant Silfvercreutz visade sig för de innevarandes förskräckta blickar.

Det låg åska i hans ögon. Hotande sköto de blixt på blixt, när han fixerade den ene efter den andre. Dof var hans röst när han började, vändande sig till sin hustru:

Lögnerska, nymf och bedragerska!... Ja, *mörderska!* Se der, hvad du har rätt att kallas af en och hvar... Den enda tröst jag nu eger qvar, är den, att du *icke* är min hustru... Se här!...

Och han vecklade ut ett papper från konsistorium, som till full evidens bevisade, att äktenskapet mellan honom och Amalia var ett bedrägeri.

Amalia läste hvarje rad med bestörtning, som ej kan skildras. Hon sjönk ned på en divan och vred sig i krampaktiga ryckningar framkallade af både vrede och skrämsel.

— Se här vidare, fortsatte Silfvercreutz med hotande allvar... Detta papper är från myndigheterna i Åhus... Obduktion å aflidne handlanden Sjöblad är på min uttryckliga begäran verkställd. I hans inelfvor har man funnit *arsenik* i större mängd än hvad, som behöfs för att döda minst fem personer... För detta är *du* misstänkt, och kommer att anklagas... Huset är bevakadt; så flykt är omöjliggjord.

Ett tungt fall åtföljdt af ett vildt skri, som öfvergick till ett vansinnigt skratt följde på dessa ord, samtidigt med att Siris hufvud visade sig titta fram bakom en gardin när Silfvercreutz fortsatte, vänd till Lowin:

— Och nu har du, usle ränksmidare, fått det som du vill... Lef nu med lugnt samvete, om du kan. Döden skall väl också en gång träffa dig, och med den lönen, som du förtjenar. *Min* hämd skall lefva bortom grafven, och jag nu före att bereda dig plats.

— Lögnerska, nymf och bedragerska!... (Sid. 346.)

Han vände de förstummade ryggen och drog vid utgående ned den gardin och den madrasserade dörr, som utgjorde stängslet till detta lönrum, hvilket han under dagens lopp letade sig fram till, med stöd af välgrundade misstankar.

Med ett rop af förskräckelse ilade Siri efter sin far.

Osedd af alla, hade hon med onda aningar — direkt från Järfva — skyndat till det gamla huset.

Men hon hann icke upp honom. Dörren till sitt rum hade han redan stängt.

Nästa sekund ljöd ett skott.

* * *

På perrongen till Södra stationen står ett tåg, färdigt att lämna Stockholm. I ett första klassens kupéfönster synes en sorgklädd, ung dam af fängslande skönhet. Nedanför på platformen står en högrest, ståtlig man och samtalar med den resklädda damen.

— Min fru, säger han... Om ett år således...

— Ja, om ett år... Kom *då* till Paris, om ni tänker som nu, löjtnant Cronenstråhle... Då är jag fri...

— Ni vet, att min kärlek är evig...

Och han tryckte hennes hand till sina läppar.

Med lugn beshärskning fortsatte hon:

— Min fars sista vilja skall jag till fullo utföra... Jag återvänder *aldrig* till detta land... Med den lycka, som han gifvit mig, genom att in i dödsstunden tro mig vara den dotter, han kunde högakta och älska, skall hemlängtan aldrig få makt med mig... Derute i den bullrande, stora världen skall heller ingen mer fråga efter mig...

— Jo jag, älskade Siri, *jag*...

— Om ett år... Vi få se... Lofva mig nu bara, att gamla Karna får det bra, som vi kommit öfverens. Hör äfven efter på Danviken, om Amalias sjukdom är absolut obotlig paralysie... Dör hon, så skrif till mig... För min fars minne skulle jag helst se, att döden tog henne snart...

Och... hon sänkte rösten till en svag hviskning i det hon sträckte sin hand mot den unge mannen:

— I sommar, när blommorna komma fram, skicka mig då ett lefvande minne från hans graf.

En skärande hvissling från ånghästen, ett ryck som löper genom hela tåget, och frustande bär det af med Siri på vägen till »världens hjärta», långt, långt bort från hennes ungdoms fagra drömmar om »qvinnornas kung».

(SLUT).

INNEHÅLL.

FÖRSTA DELEN.

Kap.		Sid.
	Inledning	5.
I.	Hvem var han?	12.
II.	Valkyrian och kungen	28.
III.	En farlig blick	47.
IV.	Lowins plan	62.
V.	Ett frieri med afslag	77.
VI.	En slutbal på Ljungby hed	93.
VII.	Ett farligt värdepapper	116.
VIII.	En kunglig fullmakt	135.
IX.	En ömtålig bikt	153.
X.	Ett qvinnorof	177.
XI.	Den vackra enkan	213.
XII.	En stormig natt	231.
XIII.	I Madsens klor	249.
XIV.	Ringen med diamanterna	275.
XV.	Ett hårdt slag	305.

ANDRA DELEN.

Kap.		Sid.
I.	»Nattens drottning»	3.
II.	Den rosenröda biljetten	32.
III.	Nattens följder	59.
IV.	En farlig väninna	79.

Kap.		Sid.
V.	En bal på »de la Croix»	93.
VI.	På slipprig stig	115.
VII.	I syndens lustgård	148.
VIII.	Hvad som hände på Brunnsviken	182.
IX.	Ett äfventyr på Stallmästaregården	215.
X.	En duell i Solnaskogen	237.
XI.	Nödens lagar	272.
XII.	Vackra Siri på »Smällkaramellen»	303.
XIII.	Blåkullamors sista dufva	340.
XIV.	Förtviflans mod	365.

TREDJE DELEN.

Kap.		Sid.
I.	Falske pastorn	3.
II.	Ett ögonblick för sent	21.
III.	För faderns vilja	51.
IV.	Nytt folk i »gamla huset»	73.
V.	Majorskans fest	96.
VI.	Sibyllans spådom	142.
VII.	Med kyrkans band	191.
VIII.	En audiens på Ulriksdal	254.
IX.	Äkta sällhet	288.
X.	Slutet på en roman	326.

6000254886
Göteborgs universitetsbibliotek